

**MORA
DA
JE
BIO
ANĐEO**

Marjorie
Lewis Lloyd

POSVEĆENO

Mome anđelu – koji mora da je izabran zbog njegovog strpljenja – i njemu posvećujem ovu knjigu

Današnji kršćani su ispunjeni teološkim dialozima i tako ostaju osamljeni. Doktrina ne zadovoljava potrebe duše. Narodu je potrebna toplina, hrana koja zadovoljava njihove sadašnje potrebe. Bog je pomoćnik koji se nalazi u nevoljama Psalam 46,1. Anđeli su njegovi vijesnici. Svakog sata svakodnevno, svakog tjedna i godine ti vjesnici straže nad nama i štite Božji narod. Koliko puta, mi to nećemo nikada znati do vječnosti. Božanska intervencija nije neobična, rijetka i povremena. Pitajte bilo kojeg kršćana on ili ona mogu vam govoriti o neobjašnjivim podudarnostima, providnostima koja prevazilaze ljudski razum i prelaze u svijet božanskog. Neki ljudi su stvarno vidjeli božanske poslanike u ljudskom obliku. Neki su vidjeli samo njihove stope ili možda stope vanzemaljskog otkrivanja. Zar se ne bi trebali moliti da nas Bog razveseli njegovim dolascima i odlascima u obliku božanskih vjesnika? Mi ne možemo zadržati skeptike od ruganja, ali možemo u ovoj knjizi gorjeti plamenom vjere. Neka Bog upotrijebi ova iskustva njemu na slavu.

Pacific Press Publishing Association

Boise, Idaho

Montemorelos, Nuevo Leon, Mexico

Oshawa, Ontario, Canada

MORA DA JE BIO ANĐEO

Ugao Broadwaya i 42 ulice u New Yorku je najprometniji na svijetu. Jednoga dana mačka je krčila sebi put po pločniku i pojavila se na kamenom rubu pločnika. Držala je mače zubima za vrat kako to mačke čine. Željela je preći ulicu, ali je bila zbunjena i uplašena bukom kamiona, autobusa i auta. Nekoliko je puta oprezno zakoračila kameni rub pločnika i vratila se nazad. Bilo je preopasno.

I tada se nešto dogodilo. Prometnik ju je ugledao. Iznenada je podigao ruku i zaustavio promet u oba pravca, jer naravno nije mogao znati kojim putem je željela ići.

Kada prometnik podigne ruku to nije molba. Iza nje stoji snaga, sila. Odjednom se cijeli promet zaustavlja. Mačka je vidjela svoju šansu i poletjela preko ceste s svojim malim maččetom u sigurnost. Nakon toga je nastavljen promet.

Mačka nikad nije znala da je bila predmetom naročite brige. Ona nije znala da je ruka bila podignuta zbog nje — i da je iza podignute ruke stajala sva vlast grada New York-a.

Mi naravno isto tako ne znamo koliko često je podignuta ruka zbog nas s svim nebeskim autoritetom iza nje. Mi nevoljno razmišljamo o tome da bi Bog mogao biti zainteresiran čak i svjestan potreba pojedinca, naročito jednog slabog naizgled beznačajnog planeta kao što je naš. Mi oklijevamo govoriti o anđelovim rukama koje su podignute zbog nas — čak kad nam je rečeno da više vrijedimo od vrabaca. Mi govorimo o slučajnosti i dobroj sreći. A neki to čak nazivaju i dobrom srećom.

Vjekovima u prošlosti anđeli su hodali kraj djece, tješeći, vodeći, hrabreći, izbavljajući ih iz opasnosti. Većinom su bili u sjeni; samo povremeno se otkrivali zasljepljujući nas svojom svjetlošću, donoseći nam poruke s prijestolja. Ali u svim vremenima, u svim zemljama, uključujući našu vlastitu, oni su podigli neoborive dokaze svoje prisutnosti i brige. I mi čudeći se uzvikujemo s osvjedočenjem koje kao da nije dokaz: *"Mora da je bio anđeo"*.

Događaj o veličanstvenoj službi anđela, tih strpljivih nebeskih bića koji su određeni nama na planetu zemlji, nikada nije u potpunosti ispričana, niti će ikada biti. Ali, počnimo.

Bio je to jedan pospani snježni, zimski dan kakvih je uvijek bilo. 1964 godina, bio je petak. Snijeg je neprekidno padao već dva dana. Konačno je prestao i Lowell Thomas mlađi je otišao na aerodrom. Kao državni senator Aljaske imao je posla u Fairbanks-u. Njegova žena Tay i djeca Anne 8 i David 6 godina, mahnuli su mu za sretan put, zatvorili su brzo vrata, zato što je vani smrzavalo. Oko pet sati, pošto je Anne imala glavobolju, otišli su gore u spavaću sobu da se ona odmori i da bi gledali TV program. Izuli su cipele da bi mogli sjediti na krevetu. Pola sata kasnije, Tay je začula zvuk grmljavine. Ona je često čula zvuk puščane vatre, jer se u blizini nalazila vojna baza. Ali to nije bio zvuk oružja. Uzviknula je: "Potres!" i skočila s kreveta, zgrabila Anne i pozvala je Davida iz hala.

Došli su do izlaznih vrata kada se kuća počela tresti i dok su izletjeli na snijeg, David je plakao: "Mama, ja sam bos!". Zemlja se ljuljala naprijed nazad nevjerojatnom snagom i oni su bili snažno bačeni na tlo. Predsoblje kroz koje su malo prije istrčali prepolovilo se na dvoje. Čuli su zvukove slomljenog stakla i drveta. Drvo je palo na tlo. Garaža se srušila. Tay Thomas je opisala što se dogodilo. Kazala je da je zemlja počela pucati i propinjati se oko njih. Iznenada između nje i Anne se otvorila velika pukotina u snijegu. Ona je zaprepašteno s nevjericom gledala kako se ta pukotina proširuje; u stvari bila je bez dna i odvajala ju je od njenog djeteta. Zgrabila je ruku koju je Anne pružila i uspjela ju je dohvatiti i povući preko ponora. Bili su ostavljeni; kako je ona rekla, na jednoj divljoj tankoj plohi zemlje. Iznenada je zemlja zadrhtala i oni su se trebali nagnuti naprijed da ne bi iskliznuli u otvorenu raspuklinu. Izgledalo je kao da se zemlja uzdizala pred njima. Ona je imala jedan čudni osjećaj da se oni voze unatrag na jednom monstruoznom kotaču iz bajke, kao da idu sve niže i niže i da se spuštaju prema vodi. A njihova kuća kao da je stajala visoko na strmoj obali koja nadvisuje Cook Inlet. Ali sada je cijela strana strmine pala u more. Nekoliko stopa do ruba vode ležao je krov njihove kuće.

Upotrebljavam njezine riječi da to opišem. Rekla je da sve o čemu je mogla razmišljati bilo: voda će se podići dok zemlja pada u vodu i oni će biti u zamci. Stijene nad njima su bile oštre, s velikom količinom navučenog pijeska i gline. Morali bi naći izlaz gore do stijena. Djeca su bila previše preplašena da bi hodala. Vikala su neprekidno: "Umrećemo! Umrećemo!" U toj očajnoj situaciji, pogledala je prema nebu i u duši vikala: "Isuse, gdje si? Vjerujem da ćeš biti s nama do kraja". Iznenada je osjetila ogroman mir, i znala je da je On **bio** s njom — a ne negdje gore na nebu, nego tu pored nje s desne strane. U tom trenutku pojavio se čovjek. Oni su vikali u pomoć, a on je vikao da će potražiti konopac. Odjednom 6 ili 8 ljudi se pojavilo na vrhu stijene. Jedan od njih, stranac se spuštao dolje. Djeca su ga zagrlila. On je svukao svoj crni vuneni sako i stavio ga oko Anne, podigao Davida na ruke i vodio ih je nazad prema konopcu. Na vrhu stijene Tay Thomas se okrenula zahvaliti se njihovom spasiocu. On je nestao. Nikada nisu saznali tko je bio. Je li Bog poslao anđela kao odgovor na molitvu vjere? Da li je 8-godišnja Anne nosila sako koji je pripadao anđelu?¹ Mi to sigurno ne znamo, ali to je jedan poznati primjer. Ali jednu stvar sigurno znamo: takvu ljubaznost anđeli vole činiti. Iz nadahnutog pera čitamo: "Sve dok se Božja providnost ne vidi u svjetlosti vječnosti nećemo razumijeti što dugujemo brizi i posredovanju Njegovih anđela"². Mi slavimo Boga koji ne želi čekati. On nam sada otkriva nekoliko svojih tajni!

1. Told by Tay Thomas in Guideposts (April 1965) and quoted by Catherine Marshall in Something More

2. Odgoj, str. 304.

SADA IH VIDIMO

Pastor Merritt Warren nije dugo bio u Kini kada je otputovao na ovaj naročiti put. Poput većine putovanja kad bi išao u tu zemlju koja je bila puna opasnosti, put je vodio kroz područja razbojnika. Putovao je nekoliko dana, kada ga je jednog popodneva zaustavio jedan stranac i pozvao da ga posjeti. Taj je stranac saznao da je pastor Warren propovjednik Adventista sedmog dana i želio mu je postaviti nekoliko pitanja o njegovoj vjeri. Pastor Warren-u je naravno bilo drago razgovarati s nekim koji je tako zainteresiran.

Mislio je da ima puno vremena. Kuli* su bili upregnuti u kočije i odlazili su. Selo Chintaipu bilo je samo 5 milja daleko, i tu razdaljinu bi lako prešao prije mraka. Međutim, dok je odlazio, njegov domaćin mu je rekao da je ta razdaljina tri puta veća i nije sigurno putovati po mraku tim područjem. On se žurno popeo na svog konja i požurio preko brežuljaka. Upravo po mraku je stigao do malog sela koje se nalazilo na tom putu. Nadao se da će tu naći nosače koji bi obično tu čekali, ali je shvatio da su već otišli u planinu. Što da uradi? Nosači su nosili njegovu hranu i postelju. Morao bi platiti za prenoćivanje bilo gdje da se zaustavi. Sada je shvatio da je u opasnosti. Nosači - kuli - su imali svoje svjetiljke (fenjere) — i on bi ju trebao imati. On je kupio od Kineza papirnati fenjer (lampion) i trgovac ga je zapalio. Malo kasnije, dok je išao naprijed vodeći svog konja skliskom kamenitom planinom fenjer (lampion) je počeo pucketati i ugasio se. Pokušao ga je ponovo upaliti i onda je sam sebi rekao: "Gledaj sada, bolje vidiš s lampionom (fenjerom), ali isto tako vide i razbojnici. Ako te oni slijede, svjetlo će im više pomoći nego tebi". Nastavio je naporno jahati na konju nadajući se da razbojnici neće čuti konjska kopita po kamenitom putu. U podnožju planine došao je do mosta napravljenog od kamenih ploča. Nije mogao vidjeti što prelazi — mogao je biti potok ili ponor. Vidio je samo jedan taman, mračan trag i most. Iznad mosta trag je skretao na desno i počeo se uzdizati. Oko 150 stopa od mosta na desno, pastor Warren je vidio osvijetljenu kuću. Kuća je bila oko 50 stopa duga i izgledalo je da se nalazi na putu. Kad je stigao do kuće, vrata na sredini kuće su se otvorila i dva čovjeka su izašla van. Pastor Warren je imao dobar razlog da se zaustavi - jer je bio sam i bez svjetla. Govoreći poniznim načinom, kako se obično ophode kinezi, učtivo je rekao: "Može li vaš mlađi brat posuditi svjetlo od starijeg brata?" "Bit će mi drago da svom bratu dam svjetlo", odgovorio je jedan od ljudi. Ušao je u kuću i vratio se s komadom zapaljenog bambusa. Kada je upalio lampion, jedan čovjek je upitao: "Kuda idete?" "U Chintaipu". "I sam putujem tamo." Pastor Warren je odgovorio: "Bit će mi čast da me moj stariji brat vodi." Oni su krenuli skupa razgovarajući dok su putovali. Merrit je postavljao pitanja, ali je bio dovoljno obazriv da bilo što pita što bi

izgledalo kao da pokušava da ga identificira. Ako je čovjek razbojnik situacija bi bila opasna. Konačno je čovjek rekao: "U ovom predjelu ima mnogo razbojnika koji stalno pljačkaju. Nitko nije stvarno siguran na putu. Drago mi je da sam mogao ići s vama." To je bilo čudno. Čovjek je bio obično obučen; imao je slamnate sandale što obično nose seljaci. Zašto bi ga razbojnici orobili? I zašto bi ovaj neznanac bio sretan da je s njim stranac? Uskoro su došli do mjesta gdje se staza račvala. Kinez je rekao: "Moram vas ovdje ostaviti". "Zar ne idete do Chintaipu?" "Ne, skrećem ovdje". "Koliko je daleko do Chintaipu?" "Nije daleko, bit ćete tamo za čas, bilo mi je drago da sam mogao ići s vama". Kad je Merritt stigao u selo, otkrio je da su ljudi bili zabrinuti zbog njegove sigurnosti. Ispričali su mu o mnogim putnicima koji su bili opljačkani, a neki su bili ubijeni. Mladi misionar je imao razloga za zahvalnost — bio je vrlo vrlo zahvalan!

Sljedeći put kada je putovao tim područjem, jedva je čekao po danu vidjeti mjesta po kojima je išao one tamne noći. Sve je bilo kako se sjećao. Trgovina gdje je kupio lampion, zatim uspon na planinu, kameni put do druge strane, onda duboki klanac s kamenim pločama (kao most). I kada je počeo uspinjati se tražio je kuću. *Ni jedne kuće nije bilo tamo.* Jesu li spalili kuću ili je srušili? "Tu je bila! Bila je to velika kuća, upravo je na desnoj strani stajala!" Dok je ispitivao padinu, vidio je da tlo nigdje nije bilo ravno uzduž puta. Bilo bi doista nemoguće sagraditi kuću bez ravnjanja velike površine tla. Ali nije bilo ravnog tla. Padina brda nikada nije bila izravnana. Nije čudo da je sagnuo glavu i stajao šuteći. On je sada znao da je anđeo bio s njim te tamne noći.¹

Nadahnuti pisac kaže: "Mi trebamo bolje razumjeti nego što razumijemo ulogu anđela. Bilo bi dobro sjetiti se da svako (iskreno) pravo Božje dijete treba surađivati s nebeskim bićima. Nevidljive armije svjetlosti i sile prate krotke i ponizne koji vjeruju i oslanjaju se na Božja obećanja."²

I iz istog pera čitamo: "Dogod se Božje providenje ne vidi u svjetlosti vječnosti, hoćemo li moći razumjeti što dugujemo brizi i uplitanju Njegovih anđela? Nebeska bića uzimaju aktivnu ulogu u ljudskim poslovima. Oni se pojavljuju u odjeći koja sjaji poput svjetla; dolaze kao ljudi u odjeći putnika, oni prihvaćaju gostoljublje ljudskih domova i (djeluju) — rade kao vodiči putnicima u noći."³

Anđeli kao vodiči? Da, neprestano.

Charlotte je bila prije mnogo godina student Pacific Union College. Jednom prilikom kada je preceptorica govorila, sjetila se stiha: "Anđeli Gospodnji stanom stoje oko onih koji se Boga boje i izbavljaju ih". Psalam 34,7. Ali je malo shvatala da će uskoro trebati osvjedočenje tog obećanja (ili tih riječi) Da bi zaradila za troškove, Charlotte je dva puta tjedno putovala autobusom od koledža

1. Told by Ruth Wheeler in *Light the Paper Lantern*, pp. 15-19

2. *The Acts of the Apostles*, p. 154

3. *Odgoj*, pp. 304,305.

*Kuli - nosaèi

dosta daleko u jedan grad gdje je radila kod jedne obitelji koja joj je dobro plaćala. Sve je dobro išlo do jedne noći kada je bila umorna te nije pažljivo gledala i ušla je u pogrešan autobus — koji je išao za San Francisco. Našla se u velikom gradu sama i okružena strancima. Nije imala pojma, na tom velikom terminalu kako naći autobus s kojim bi se vratila natrag putem kojim je došla. Nijedne jedine žene nije bilo na tom terminalu za izlazak. Pijanac je pokušao stupiti s njom u razgovor. Šalter za informacije je bio zatvoren po noći. Policajca nije bilo na vidiku. Vozači autobusa su bili prezauzeti da bi saslušali njezino stidljivo pitanje. Što da uradi? Bila je uplašena i smušena. I tada poput bljeska u glavi sjetila se riječi koje je preceptorica rekla da će joj jednog dana trebati: "Anđeli Gospodnji stanom stoje oko onih koji se Boga boje i izbavljaju ih". Konačno je našla čekaonicu, ušla u nju i zatvorila vrata. Kleknula je i molila se: "Dragi Gospode, ja sam umorna i izgubljena. Bojim se. Nikoga ovdje ne poznajem. Molim te pomози mi da nađem put do doma. Prema Tvojој Riječi izbavi me. Amen". Zatim je izašla na glavni terminal. Upravo u tom trenutku, mladić je išao ispred nje i ona je odmah primjetila da je nosio jednu veliku crnu Bibliju. Biblija! Nije li možda on student koji se vraćao na P.U.C? Konačno, to treba biti dobar čovjek — čovjek s Biblijom. Sljedila ga je. Vodio ju je duž nekoliko hodnika na drugi dio terminala. Konačno do pokretnih stepenica i do platforme. Ona nikada ne bi mogla naći izlaz. I evo, tu se našla pred autobusom spremnim za polazak s velikim natpisom ispred ANGWIN. U ovom trenutku potrebno je shvatiti priču pogrešnom ili ju prihvatiti kao čudo. Za svakoga tko poznaje Pacific Union College zna da nijedan autobus ako nije iznajmljen, nikada ne bi došao do autobusnog terminala u San Francisco s natpisom "Angwin". Vjerojatno bi bilo potrebno presjedati u Vallejo, ili čak ako bi autobus išao direktno do St. Helena, ne bi se trebalo pregovarati o krivinama da se penje na brdo do Angwina. Stoga priča postaje "nevjerojatnom" — koje prema riječniku *Random House Dictionary*, znači "tako neobičnom da izgleda nemogućom". Ali, možemo li mi ograničiti Boga — ili staviti pod pitanjem sposobnosti anđela da napiše šest slova na ploči autobusa, čak ako on nije išao tim putem i tim pravcem. Ali vratimo se natrag Charlotte-i. Sljedila je mladića s Biblijom u autobus, tamo je bilo samo jedno sjedalo prazno. Mladić se zaustavio kao da razgovara s vozačem i nju je propustio. Ona je sjela zaprepaštena i zahvalna te je nastavila gledati u mladića koji joj je bio okrenut leđima. I onda se nešto čudno dogodilo. Izgledalo je da šofer uopće ne vidi mladića. On se okrenuo izašao iz autobusa, ali nitko nije obraćao pažnju na njega, samo ga je Charlotte-a nastavila pažljivo promatrati. Sljedila je njegovu pojavu visoku nekoliko stopa i njegovo čvrsto držanje. A zatim očima koje su ga fiksirale iznenada je iščeznuo poput svjetla koje se iznenada ugasi.⁴

Je li to bio anđeo vodič umornoj i izgubljenoj djevojci? Vi odlučite.

4. Braith Brandt, as told to La Vern Tucker in *Quiet Hour Echoes*, May 1978.

Majka i kćerka te dva bernardinca putovale su kroz Arkansas, kada su preko radio vijesti saznale upozorenje: "zbog širenja poplave u južnom Tennessee i Missouri, most u Crithersville, Missouri je porušen. Savjetujemo vam da umjesto tim pravcem idete drugim pravcem do prijezala Brown's Ferry". Ali gdje se nalazi Brown's Ferry? Čovjek na benzinskoj crpki im je rekao u kojem smjeru da idu i one su nastavile voziti se po mraku. Da li je smjer bio točan? Idu li one pravim putem? Nanovo i nanovo su imale razlog da se to pitaju. U vjetru, kiši i blatu izgledalo je da se voze u izolaciju (u osamljeno nikuda). Debbie je plakala. Što ako su se izgubile? Čak i bernardinci su izgledali kao da razumiju da nešto nije u redu. "Deb", rekla je majka "ja nisam baš religiozna, ali možda bi se trebale moliti. Na koncu, bit ćemo spremne ako se nešto dogodi". "Dobro", rekla je Debbie. "Moli se". "Ne mogu, ja vozim; zar hoćeš da sidemo s ceste?" Auto je usporio dok se Debbie molila i nekako su se osjećale bolje. I došla je utjeha. Volkswagen (Folsvagen) je izgledao kao da pliva sat i pol. Konačno su stigle do mjesta gdje je cesta pred njima bila poplavljena. Majka je izašla vidjeti koliko je bila duboka voda. Mogla je vidjeti jaku maticu pred sobom. Išla je oko 40 stopa, okrenula se i skoro se našla pred farovima auta koji se pojavio niotkuda. Auto se zaustavio, izgledalo je da je čovjek u njemu. "Pokušavamo doći do Brown's Ferry", rekla mu je. "Pa", odgovorio je čovjek s malom stankom, "mogu vas prevesti kroz poplavljeno područje, a trajekt se nalazi upravo gore na cesti". On je dodao: "Bit ćete sigurni i sada me sljedite". I naravno da je bila. Polagano i oprezno sljedila je auto krem boje i po vodi se vukla pored čovjeka. "Mnogo vam hvala", rekla je zahvalno. "Sve je u redu, samo nastavite voziti 2,3 milje i doći ćete do trajekta." Zahvalivši mu ponovo ona se polako vukla. Ali, gledajući u retrovizor nije mogla vidjeti ni farove, ni auto, ni kuće, ništa. "Pogledaj unazad, nikog nema tamo!" skoro je viknula Debbie. Debbie je gledala u tamu: "Imaš pravo!"⁵

"Oni su vođiči putnicima zatečenim mrakom". Sjećate se?

Isaac Neabaugo imao je razlog da zapamti. Svojim riječima priča što se dogodilo kada je pokušao upoznati ljude s Isusom u svom selu u planinama Nove Gvineje. "Jednoga dana napustio sam mjesto gdje sam stanovao i pošao u drugo mjesto posjetiti ljude. Kada sam bio u posjeti, počela je padati kiša, nastala je poplava i nisam imao načina da prijedem poplavljenu rijeku. Kleknuo sam upravo na obali rijeke i tražio sam od Gospoda da mi otvori put. Kada sam otvorio oči kraj mene je stajao čovjek i upitao me: 'Kuda želiš ići?' Čovjek je još rekao: 'Ako želiš prijeći na drugu obalu samo me slijedi'. Ja sam ga slijedio i čovjek me je preveo na drugu stranu. Mi smo stajali skupa i ja sam okrenuo glavu na trenutak i kada sam se okrenuo čovjeka nije bilo. Eto, to je Bog učinio meni".⁶

To je kazao pisac čijim se riječima može vjerovati. Biblija nam pokazuje Boga na uzvišenom i svetom mjestu, ne u stanju neaktivnosti, ne u tišini i osami, već okruženog 10000 puta 10000 i 1000-

5. Deborah S. Spicer in *Insigh*, January 20, 1976.

6. Isaac Neabaugo in *Insight*, February 5, 1974.

će tisuća svetih bića, svi čekajući da izvrše njegovu volju. Preko ovih vjesnika On aktivno komunicira sa svakim djelom njegove vladavine. Svojim Svetim Duhom On je svuda prisutan. Kroz rad Svetog Duha i njegovih anđela, On služi svojoj djeci - ljudima.

"Iznad nemirne Zemlje, On sjedi na prijestolu. Sve stvari su otvorene Njegovom božanskom pogledu i iz svoje velike mirne vječnosti On naređuje ono što Njegova providnost vidi najbolje".⁷

Anđeli. Određeni nama na planeti Zemlji. Ponekad ih vidimo, ponekad ih nevidimo, ali mi nikada nismo izvan njihovih domašaja i njihove neumorne brige!

SADA IH NE VIDIMO

7. The Ministry of Healing, str. 417.

Hazel Jackson vjeruje u anđele. Ona i njezin suprug vraćali su se iz doline smrti s dopusta. Baš su se nalazili na vrhu planine, kada je njezin suprug otkrio da su kočnice otkazale. Izgledalo je da su im srca prestala kucati. Vozili su jaki auto koji je vukao karavan prikolicu i već su postigli brzinu za silazak s planine. S jedne strane se nalazila strmina s velikim kamenjem na cjelom putu do podnožja. S druge strane je bilo ravno. Nije bilo kočnica. Brzina se povećavala. S druge strane ih je očekivala smrt. Sve što su mogli bilo je moliti se. Brže i brže su išli niz planinu brinući se; izgledalo je prema sigurnoj smrti. Ali iznenada bez vidljiva razloga kola su se zanjela i stala. Njezin suprug je izletio iz auta i blokirao kotače velikim kamenjem. I tamo na planini oni su zahvalili Bogu koji je sačuvao njihove živote na čudesan način kako je on to učinio. Ali problem je još uvijek bio prisutan — kako se spustiti niz planinu bez kočnica. I upravo tada, auto koji pruža servisne usluge, dovukao se uz planinu - koji je krenuo iz benzinske crpke koja se nalazi nekoliko milja u dolini. Vozač je rekao da je netko telefonirao i pozvao ga da dođe u planinu jer ima nevolje s autom. Oni su mu rekli da stvarno imaju nevolju s autom, ali da oni nisu telefonirali jer tu nigdje nema telefona. Oni su čekali dok je vozač provjeravao cjelu planinu, pokušavajući otkriti tko je uputio poziv za pomoć. Kada je vidio da u cjeloj planini nikoga nema, vratio se Jacksonovima.¹ Tko je telefonirao? Tko je zaustavio auto na njegovom ludom silasku? Da li moramo vidjeti anđela da bismo znali da je On tu pored nas?

"Jer Jahve je zaklon tvoj, Višnjega odabra sebi za okrilje. Neće te snaći nesreća, nevolja se neće prikučiti šatoru tvojemu. Jer anđelima svojim zapovjedi da te čuvaju na svim putima tvojim." Ps 91,9-12. (KS)

Ali tko su anđeli? Jesu li to duhovi ljudi i žena koji su umrli, kao što neki vjeruju? Ne. Anđeli su bili prisutni pri stvaranju svijeta. Anđeli su bili određeni čuvati ulaz u Edenski vrt čim su Adam i Eva zgriješili i nisu mogli ući u svoj vrt. Kako oni mogu biti duhovi onih koji su umrli, kada tada još nitko nije umro?

To je bio David koji je rekao: "Što je čovjek, te ga se opominješ, ili sin čovječji, te ga polaziš? Učinio si ga malo manjega od anđela, slavom i čašću vjenčao si ga." Malo niži od anđela. Očito da anđeli i ljudi su razdvojeni i da postoji razlika. Stvoreni da nastane nebo, oni su malo viši nego čovjek. Ali anđelima, otkad je čovjek pogriješio i direktna veza s Stvoriteljem prekinuta, je dat naročiti zadatak. "Zar nisu svi (anđeli) službujući duhovi što se običavaju slati da služe onima koji imaju baštiniti spasenje?" Heb 1,14. (KS) Anđelima je naređeno da nam pomažu i da nas štite. I Isus je istaknuo da je naročiti anđeo određen svakom čovjeku. Jer On kaže: "Pazite da ne prezrete ni jednoga od ovih malenih, jer anđeli njihovi, kažem vam na nebesima neprestano gledaju lice Oca moga nebeskoga".

(Mt 18,10). Da li anđeli jednostavno obavljaju svoju dužnost? Jesu li oni iskreno zainteresirani za nas? Očito da jesu, jer je Isus rekao: "Kažem vam, tako će biti veće veselje na nebu zbog jednog

1. Hazel A. Jackson in Review and Herald, March 25, 1976.

grešnika koji se obrati". (Lk 15,7/I) Anđeli se neprekidno pojavljuju u izvještajima Biblije. Anđeo je poslan Danijelu u lavovskoj jami. Anđeo je poslan Petru da ga izbavi iz tamnice. Anđeo je pripremio hranu Iliji. Anđeo je stajao kada je Abraham zamahnuo rukom da oduzme život svome sinu. Anđeli su izveli Lota, njegovu ženu i dvije kćeri iz Sodome pred izlivanjem vatre sumpora. Koliko su u mogućnosti da nam pomognu? Jesu li u mogućnosti zaštititi nas? Kolika im je sila?

Dozvolite mi da odgovorim na ovaj način. Jednom prilikom, Božjem narodu je prijetila opasnost od Asirske vojske. Bog je poslao jednog jedinog anđela, samo jednog u neprijateljski tabor po noći. Ujutro 185.000 vojnika je bilo mrtvo. Očito da mu nije nedostajalo sile i snage. Ako su anđeli spriječeni učiniti za nas ono što iskreno žele, to je zbog toga jer su zadržani Božjom mudrošću ili zbog čovjekovog slobodnog izbora. Ne može se očekivati da nas anđeli zaštite od opasnosti koju smo mi promišljeno izabrali. Ali zašto, pitat ćete se, zašto se anđeli tako rijetko pokazuju da su vidljivi ljudima? Zašto se oni zadržavaju u pozadini? Zašto ne izađu na otvoreno i ne pokažu se na otvorenom da vidimo što čine za nas? Ne znam bih li znao potpuni odgovor. Ali mogli bismo naći indiciju u iskustvu apostola Ivana na otoku Patmosu, dok je primao i pisao Otkrivenje. "Tada mu padoh do nogu da mu se poklonim, a on mi reče: "Pazi! Ne!... Bogu se pokloni!"

(Otk 19,10) I to se opet dogodilo. "Ja sam, Ivan, ovo čuo i vidio. Pošto sam čuo i vidio, padoh pred noge anđelu koji mi je ovo pokazao, da mu se poklonim. A on mi reče: "Pazi! Ne!... Bogu se pokloni!" (Otk 22,8.9) Ako bismo bili kušani kao što je Ivan bio u iskušenju obožavati anđela koji mu se otkrio, da li bi to bio mogući razlog zašto se anđeli tako rijetko pojavljuju? Za jednu stvar sam siguran. Anđeli žele da središte pažnje ne bude na njima već na Gospoda Isusa. Oni žele biti po strani. Oni žele Krista na prijestolu. Stoga znamo da su anđeli s nama. Mi možemo imati njihovo društvo, znamo da imamo njihovu potporu u svakom pokušaju da uzdignemo Isusa pred ovim palim svijetom.

Harry Schrillo, posvećeni vjernik koji je živio za svog Gospoda, volio je pjevati Njemu u slavu. Rekli su mi da je imao predivan glas. Upotrebljavao ga je više nego za pjesmu. Dozvolite mi da podijelim njegovo iskustvo dok je radio za svog Gospoda. Proučavao je Bibliju s jednim bračnim parom. Oni su bili iskreni u želji da što više nauče. Ali nisu sve prihvatili bez postavljanja pitanja. Oni su davali primjedbe na koje je trebalo odgovoriti. Jedne naročite večeri na programu je bila tema za koju je Harry mislio da će biti teška da je prihvate. On je tu svoju brigu podijelio sa svojom suprugom Florence koja je predložila da se zato mole. Otišli su u sobu kleknuli u molitvi i on je otišao na sastanak. Te večeri na njegovo iznenađenje sve što je bilo izneseno prihvaćeno je bez pogovora. Istina koju je iznio iz Svetoga Pisma nije naišla na otpor. On nikada nije znao zašto je te večeri bilo tako različito od ostalih; izuzev da su se on i Florence naročito molili za to. To je bilo nekoliko godina kasnije — nakon Harry-eve smrti vjerujem — žena u toj kući je pričala Ruth Grunke

prijateljici Schrillos-ovih što se dogodilo. Rekla je da kad je išla otvoriti Harry-iju vrata da je nad njegovom glavom vidjela svjetlo. Svjetlo je stajalo nad njegovom glavom za vrijeme cjelog proučavanja, lice mu je izgledalo neobično sretno i sjajno. Sve im je na neki način bilo jasno da je to dokaz božanskog odobravanja. Kako bi se oni mogli usprotiviti istini koju je on iznosio?² Florence Schrillo mi je pričala o sličnoj svjetlosti koja je okruživala Harry-a dok je proučavao s jednim drugim bračnim parom.

"Svi koji su zaposleni u službi imaju Božju ruku koja pomaže". Kaže nam se: "Oni su suradnici anđela iako su ljudski vjesnici kojima se anđeli pridružuju u njihovom zadatku. Anđeli govore kroz njihove glasove, rade njihovim rukama. I ljudi radnici surađuju s nebeskim vjesnicima, imaju prednosti u svom obrazovanju i iskustvu."³ O budućem životu čitamo iz istoga pera: "Svaki spašeni će razumjeti službu anđela u svom vlastitom životu. Anđeo koji ga je čuvao od najranijih trenutaka, anđeo koji je stražio nad njegovim koracima i pokrivaio njegovu glavu u dan nevolje, anđeo koji je bio s njim u dolini sjene smrti, koji je zabilježio mjesto njegovog počivanja, koji je bio prvi da ga pozdravi u jutru uskrsnuća, što će biti za njega da ga održi obraćenim da shvati povijest božanskog mješanja u osobni život, božanske suradnje u svakom radu za čovječanstvo."⁴ I oni koji su poput Harry Schrillo hodali i radili s anđelima nesvjesni toga; vidjet će rezultate njihovog rada.

Alice Zarate bila je nova u službi s literaturom kada se to dogodilo. Radnici na Filipinima obično su išli dva i dva s literaturom (časopisima). Ali tog naročitog dana bilo je potrebno da ide sama na rad. I zbog tog razloga molila se naročito za vodstvo i zaštitu. Radila je u području gdje su ljudi imali predrasude o toj vrsti posla kojega je obavljala. Kada se približila ogromnoj kući, na vratima se susrela s dva ogromna njemačka policijska psa koje je slijedio njihov vlasnik. Vlasnik je bio zaprepašten da su psi bili tako tihi i mirni i pozvao je Alice unutra. Do ovoga priča nije neobična, ali zamislite, ako možete, kako se Alice osjećala kada je domaćica kuće pripremila dvije stolice umjesto jedne, kao da su ušla dva posjetioca umjesto jednog. I povrh toga se domaćica obraćala onome koji je sjedio na drugoj stolici kao da tamo sjedi! A Alici je izgledalo da čuje tihi glas koji je govorio o časopisu s gospođom. Očito da tko god da je bio na drugoj stolici izuzeo je nju i dama ih je ispratila do vrata. I onda je ona primjetila Alici da je njezin pratilac bio u bijelom. Raspitivala se o njezinoj vjeri i Alice je rekla da je adventistica sedmoga dana. Ona je doista željela reći domaćici da je radila sama, ali okolnosti su bile takve da je to bilo neprikladno. Posjetilac u bijelom mora da se vratio, jer ih je sad domaćica kuće pozvala na ručak. Ona je postavila dva mjesta za posjetioce. I kad je Alice krišom pogledala na mjesto, vidjela je u čaši pola mlijeka otpijeno i polovinu kriške kruha pojedenu.

2. Related to the author by Ruth Grunke

3. Odgoj, str. 271.

4. Odgoj, str. 305

5. Raymond Woolsey, Joy in the Morning, str. 182.

Kada je Alice napuštala kuću, vlasnik je prijateljski stavio jednu ruku na njezino rame, a drugu ruku na osobu pored nje. Alice nikad nije vidjela svog kompanjona, ali se sjetila riječi koje nalazimo u knjizi *Sluge evanđelja*, str. 515: "Oni koji rade za dobro drugih, surađuju s nebeskim anđelima. Oni imaju neprekidno drugarstvo njihove nedohvatne službe".⁵

STRAŽARI U BIJELOM

Bilo je to u vrijeme kasnih 50-tih godina. To su bile godine nevolja za Indoneziju. Terorizam je bujao. Indonesia Union College nalazio se blizu Bandung, Java je bio u njegovom centru. Ustvari,

koledž je bio glavni cilj zbog toga što je imao mnogo toga što su teroristi željeli. Skladište riže i druge hrane, uredske strojeve i kamere, čak i hi-fi opremu. Profesori i studenti su živjeli pod neprekidnom prijetnjom napada. Kuće i sela su bila spaljena. Ali iz nekog razloga očekivani napad na koledž nikad nije došao. Garth Thompson, koji je tada tamo stanovao i radio kao biblijski učitelj i pastor, ispričao mi je događaj. Jedne nedjelje ujutro stanovnici sela su bili vrlo aktivni. Dvojicu ili trojicu od njih prethodne noći su zarobili teroristi koji su zahtjevali od njih da im posluže kao vodiči u njihovim razarajućim aktivnostima. S uperenim puškama nad njihovim glavama, što su mogli seljani, nego pristati. Što su željeli od njih, kuda da idu? Dolje u školu. A seljani su se uspaničili i rekli: "Ne tamo!" "Da, upravo tamo ćemo ići! Ubit ćemo vas ako nećete surađivati." Zarobljenici su se tresli od straha. A teroristi su upitali: "Zašto? Zašto ne u školu?" Seljani su odgovorili: "Oni imaju toliko mnogo stražara u bijelom i mi se nećemo s njima uplitati! Mi ne idemo tamo ni blizu!" Riskirajući svoje živote nestali su u grmlju! Naravno da je Thompson upitao, kada su mu pričali: "Kako to mislite — stražari u bijelom? Mi ništa ne znamo o stražarima u bijelom." Ali seljaci su mu samo odgovorili: "Naravno, mi smo ih vidjeli!" I očito ovi stražari u bijelom brižljivo su stražarili čuvajući koledž u vrijeme ovih teških godina kada se spremao napad.¹

Ne događa se uvijek da Božji narod vidi svoje zaštitnike. Nije potrebno da ih uvijek vidimo. Ali oni su nas sve više i više štitili otkrivajući svoju prisutnost našim neprijateljima. Stražari u bijelom, sjajna straža vojnika, uniformirani stražari u bijelim haljinama, ma kako ih nazivali ljudi koji ih vide, znamo da su bili tamo kada su bili potrebni.

Ovi stražari su imali sjajno oružje kakve su ih vidjeli na Sumatri u prošlom stoljeću. Jedan čovjek je želio objašnjenje. On je rekao misionaru: "Sada tuan (učitelju) imam jednu molbu." "A koja je to?" "Volio bih pogledati vašeg stražara koji vam stoji sa strane." "Na što mislite, kakvog stražara? Ja nemam nikakvoga." "Mislim na stražara, koji stoji u vašoj misionarskoj stanici, oko vaše kuće po noći da vas čuva." "Nemam nikakvog stražara", ponovio je misionar. "Imam samo jednog malog pastira, malu kuharicu, a oni bi bili jadni stražari". Čovjek nije bio uvjeren u to. "Mogu li pregledati vašu kuću?" Naravno da je mogao. On je pretražio svaki kut i nije našao stražara. Bio je razočaran. I zatim je objasnio, da u početku misionar nije bio dobro prihvaćen među ljudima. Planirali su ubiti njega i njegovu ženu. "I" rekao je, "išli smo do vaše kuće iz noći u noć i kad god smo se približili, uvijek je stajalo oko kuće dvostruki red stražara sa svjetlećim oružjem i mi se nismo usudili napasti ih i doći do vaše kuće." Ali bijesni ljudi nisu odustali. Oni su unajmili profesionalnog atentatora. On se ismijavao njihovom kukavičluku. Rekao je: "Ne bojim se ni Boga ni đavola i lako ću proci kraj tih stražara". I tako je pokušao jedne večeri. Atentator je išao samouvjerenom naprijed mašući oružjem

1. Related to the author by Garth Thompson

2. The Hand That Intervenes, str. 23.24.

nad glavom, ali se vratio trčećim korakom nazad i rekao: "Ne, ne usuđujem se rizikovati ići tamo sam. Dva reda visokih snažnih ljudi tamo stoje, vrlo su blizu jedan do drugoga, rame uz rame. A njihova oružja blješte poput vatre!" "A sada recite mi učitelju, tko su ti stražari? Zar ih nikada niste vidjeli?" "Ne, nikada ih nisam vidio." "A vaša žena, je li ih ona vidjela?" "Ne, ni moja žena ih nije vidjela." "A mi smo ih vidjeli, kako to?" Tako je misionar donio svoju Bibliju i govorio čovjeku o anđelima i kako dragi Bog štiti svoj narod. I čovjek je bio zadovoljan.²

Ponavlja se na isti način; ovi stražari nikada nisu bez dužnosti. I nikada njihova pomoć nije premala i ne stiže prekasno.

Angie Bancarz priča iskustvo koje je doživio njezin otac. Evropa je bila u nemiru. Ulice nisu bile naročito sigurne. Njezin je otac često držao biblijske satove navečer. U jednom domu kao rezultat tih proučavanja žena se iskreno obratila. Njezin suprug je bio zbog toga vrlo nesretan. Dobio je pištolj i prijetio je da će ubiti osobu za koju je vjerovao da je uznemirila njihov dom. Međutim kasnije suprug koje je bio toliko neprijateljski raspoložen i sam se obratio. On je rekao Angie-nom ocu: "Kako to da ste imali gorilu (tjelesnu stražu) s vama?" "Ja nikada nisam imao tjelohranitelja." "Da, on je uvijek bio s vama, on je uniformirani vojnik s puškom na ramenu." "Ne, ništa ne znam o tome." Tada je rekao Angie-nom ocu o toj večeri kada ga je čekao na putu sa svojim pištoljem s namjerom da ga ubije. Ali se nije usudio zbog tjelohranitelja.³ Tjelohranitelj? Uniformirani vojnik? Anđeo? Provjerite.

U VRIJEME OPASNOSTI

U ranim danima Metodizma propovjednik po imenu John Jones, putovao je na konju kroz pusta područja sjevernog Walesa. Jednom naročitom prilikom mu je prijetio čovjek grubog izgleda naoružan kosom za košenje. Slijedio ga je s druge strane žive ograde. Očito je uspio prići propovjedniku na vratima, malo prije nego što je on trebao sjahati s konja. John Jones je shvatio da

3. Related by Angie Bancarz to Raul Ricchiuti

mu je život u opasnosti; zaustavio je konja za trenutak da se pomoli Bogu. Kad je pogledao gore vidio je čovjeka na bijelom konju da jaše pored njega. Reкао je strancu kako mu je lakše da je on tu pokraj njega, a ovaj nije ništa odgovorio. Dok je nastavio promatrati kosca, vidio ga je kako se pojavio iz svog skrovišta i da trči preko polja. Ponovo je pokušao razgovarati sa strancem na konju kraj sebe, ali su svi njegovi napori naišli na šutnju. Konačno on mu je rekao: "Može li se i za trenutak posumnjati i reći da je moja molitva uslišena i Bog vas je poslao da me izbavite?" Konjanik je odgovorio jednom riječju: "Amen". Stranac nije izgovorio ni jednu riječ. Sada su se približavali kapiji i propovjednik se žurio sjahati s konja i otvoriti ju. Sačekao je čovjeka na bijelom konju da uđe, ali on nije ušao, nestao je i nigdje ga nije bilo za vidjeti. Nije mogao proći kroz kapiju. Njegov konj nije mogao preskočiti ogradu na drugoj strani puta. Je li to bio samo plod njegove mašte? Je li tu uopće bilo konja i konjanika? Ali, kako je plod njegove mašte mogao uplašiti i otjerati ubojicu s predumišljajem?¹

Nije čudo da Bog štiti svoje slugе i šalje anđele čuvare da okružuju one koji ga vole. Ali što je s onima koji ne znaju za Njega, koji sumnjaju u Njega i čak mu se rugaju? Što je s onima koji su Njegovi neprijatelji? Da li su oni uvijek izvan kruga Njegove brige? Apostol Pavao kaže: "Ali Bog pokaza svoju ljubav prema nama time što je Krist, dok smo još bili grješnici, umro za nas." Rim 5,8. Dok smo još bili grješnici. Koliko često je naš Gospod slao svoje anđele da zaštite one koji su bili još grješnici, nadajući se da će ih privući i pobijediti tom nezasluženom ljubavlju?

To se dogodilo u vrijeme teških dana Napoleonovih ratova. Šumar po imenu Grimez bio je oruđe za donošenje pravde nad bandom razbojnika koji su sijali nasilje u tom području. Jedan je vođa bande bio još uvijek na slobodi. I zakleo se da će se osvetiti Grimezu. Šumar nije bio religiozan čovjek. On se smijao molitvama svoje žene za njegovu sigurnost. On je više vjerovao svom oružju i svojim psima. Jedne je večeri zakasnio pri povratku kući i njegova žena se zabrinula. Konačno je donjela Bibliju i čitala naglas baki ove riječi iz Psalma 71: "U tebe se Gospode uzdam... Bože budi moje pouzdanje... Izbavi me o Bože od ruke zlog, od ruke nepravdnog i okrutnog čovjeka". Onda su dvije žene kleknule i molile se da bi Bog zaštitio od opasnosti njezinog supruga i njih. Onda su se molile za tog razbojnika kojeg su se toliko bojale. Molile su se Bogu da mu bude milostiv i odvrati ga od zlih puteva. Ubrzo nakon toga su ustale s molitve i muž je došao. Rekle su mu da su se brinule i da su molile. On se samo smješкао i rekao im da je glupo tako misliti da molitva pomaže. On je provjerio jesu li vrata i prozori zaključani i da li mu je puška pri ruci. Otišli su spavati. Ujutro kad su došli dolje u sobu, našli su otvoren prozor, a na mjestu gdje je stajala Biblija, nalazio se veliki oštar nož. Biblija je nestala. Očito da je netko bio u kući i očito da je to bio ubojica. Biblija koja je nestala mora da je bila u vezi s njihovim pošteđenim životima, jer ništa drugo nije nestalo. Žena se zahvalila

¹ The Hand That Intervenes, str. 21.22.

Bogu za zaštitu. A ovoga puta muž se nije smijao. Vidio je da ih ni psi, ni puške nisu sačuvali. Počeo je razmišljati da ipak ima nešto u religiji. Razbojnika nikad nitko nije vidio, niti čuo o njemu u tom kraju. Ali to nije cijela priča. Nekoliko godina kasnije, Francuzi su se borili s Prusima i među onima koji su pali nalazio se šumar koji je bio kapetan vojske. Njegovi ljudi su ga ostavili na bojnopolju misleći da je mrtav. Ali jedan ribar je čuo njegovu stenjanje i došao mu je u pomoć. Odnio ga je svome domu i on i njegova žena su ga liječili dok nije ozdravio. Dok se oporavljao, mnogo je razmišljao o tome kako mu je život dva puta bio pošteđen iako je bio otvoreni nevjernik. Molio se i predao svoje srce Onome u kojega je otvoreno sumnjao. Kada se dobro osjećao da se vrati svome domu, zahvalio je ljubaznom ribaru i pokušao mu je platiti za sve što mu je učinio u nevolji. A ribar je odbio govoreći da on ustvari više duguje šumaru i njegovoj ženi, nego što on duguje njemu i da on ima nešto što njemu pripada. Zatim je donio Bibliju koja je tako tajanstveno nestala. "Vidim da me ne prepoznajete", rekao je. "Ali, ja sam razbojnik koji vam je stvarao toliko nevolja; i vašem susjedstvu dok niste pohvatali moje kompanjone i strpali ih u zatvor. Bio sam toliko ljut zbog toga da sam se zakleo da ću se osvetiti. Uvukao sam se u vašu kuću jedne večeri po noći, s namjerom da ubijem vas i svu vašu obitelj dok ste na spavanju. Cijele večeri sam ležao ispod divana u vašoj sobi čekajući čas kada ću moći izvršiti svoj cilj. Protiv moje volje bilo mi je određeno slušati 71 Psalm kojega je čitala vaša žena. Na mene je ostavio duboki dojam. A kada sam čuo njezinu molitvu bio sam dirnut. Izgledalo je kao da se jedna nevidljiva ruka postavila nadamnom i zaustavila me da ne učinim ono zbog čega sam došao. Osjećao sam da to ne mogu učiniti. Sva želja mi je bila dobiti tu knjigu i čitati ju". On je nastavio: "Tjednima sam ju imao, skrivao sam se u šumi blizu vaše kuće. Biblija je postala moj suputnik i čim sam ju više čitao, vidio sam kako sam veliki grješnik, a kako je veliki Spasitelj Isus. Ti šumaru si imao povjerenja u pse i puške. One ti ne bi mogli pomoći. Nitko osim Božje riječi te nije spasio. Ona me je sačuvala da ne zarijem nož u tvoja prsa. Ona te je sačuvala tada i ona te je sačuvala i sada od smrti na bojnopolju. Nemoj meni zahvaliti, već zahvali Božjoj milosti koja je upotrijebila njegovu blagoslovljenu Riječ da spasi mene i tebe, jer smo svi grješnici".² Još uvijek podsmjevači, još uvijek razbojnici. Ali ta nezaslužena briga, ta nezaslužena ljubav, ta nezaslužena zaštita se ne izljevaju samo na rugače i razbojnike. Koliko često se ta ljubav izljevaju na tebe i mene, dok smo još uvijek grješnici? Dok smo još uvijek ponosni, dok još mislimo da nam ne treba Spasitelj, dok mislimo da sve možemo srediti na svoj način. Dok smo ga još uvijek ranjavali On nas je ljubio. Dok smo bili neposlušni, On je još uvijek ljubazan. Dok hrlimo stazom uništenja On nas štiti. Dok ga izbjegavamo On šalje svoje anđele. Čak i dok ga odbijamo slušati ga, On nastavlja pozivati nas da se vratimo nazad. "U ovome se sastoji ljubav: nismo mi ljubili Boga, nego je On ljubio nas". 1. Iv 4,10. I svaki od nas može reći, ako ćemo i mi reći: "Volimo ga, jer je

prvo nas volio" - stih 19. Zbog čega su anđeli poslani — osim da nas sve privuku u siguran i sretan krug Njegove ljubavi?

PONEKAD SAN

Poglavica Karkar iz doline Maramun u unutrašnjosti Nove Gvineje, čučao je na travnatom podu svoje kolibe dok je pričao o svoja tri sna koja je imao u periodu od šest dana. U prvom snu, rekao je hodao je po jednoj uskoj stazi u džungli. Tamo gdje se ona račvala, on je išao jednom uskom stazom nadesno a ta staza se penjala naglo gore. Satima se on vukao i polako išao uz planinu i zatim kako se veče približavalo, pronašao je jedan zaklon od trave koji je izgleda bio napušten. On se progurao

² Isto, pp.190-192.

kroz maleni otvor, sretan što će se tu odmoriti. Iz tame jedan glas mu je rekao: "Jesi li sretan sa svojom misijom i načinom života?" Boreći se protiv iznenadnog straha, on je rekao: "Da, sasvim sam zadovoljan sa svojim načinom života. Prisustvujem bogosluženjima i sastancima sasvim redovito", ali glas je rekao: "Ti još uvijek živiš istim načinom života prije nego što je misionar došao u tvoje selo. Ti još uvijek imaš udjela u neznabožačkim pjesmama i prepuštaš se svim zlima koje to prati. Još uvijek vjeruješ u razgovor sa zlim duhovima kada si u nevolji i dozvoli da te pitam: da li tvoj misionar pomaže tebi i tvom narodu kada ste bolesni?" On nije imao odgovora. Riječi su ga duboko pekale. Zatim je glas opet progovorio: "Ako želiš dobiti vječni život moraš slijediti misiju adventista sedmoga dana". Sada je bio u nevolji. Ovaj prijedlog se sukobljavao s njegovim navikama i ambicijama. On je znao misiju "sedmi dan" tamo dolje u dolini. Ali je on više volio svoju misiju jer se nije morao odreći ničega što je činio. Još jednom je glas progovorio. "Želim da se vratiš u svoje selo i da kažeš svim ljudima ono što sam rekao, zatim ću te opet posjetiti da vidim jesi li sve učinio što sam tražio od tebe." Probudivši se iz sna u svojoj kolibi bio je duboko uznemiren. Odlučio je kazati seljanima o snu, zapravo o djelu sna. Tako ih je sazvao i rekao im je jedan dio sna i što on misli da to znači a to je da će on uskoro umrijeti. Nakon toga je nastala tišina. Dvije noći kasnije san se ponovio i glas mu je rekao kritičkim tonom: "Sramim se tebe". Poglavica nije znao što kazati. Glas je opet rekao nakon stanke: "Zašto nisi svom narodu rekao pravo značenje sna? Nećeš ti umrijeti. Idi i reci što sam ti kazao". Probudio se i naglo digao. Ovoga puta je požurio krenuti u akciju. Čak je i prije jutro sabrao svoj narod. Ovoga puta im je ispričao svoj prvi san u detalje, ništa nije izostavio, a zatim je ispričao svoj drugi san. Narod je bio sretan kad im je rekao da neće umrijeti. Uskoro je cijelo selo bilo na nogama i oduševljeno. Središnja lokacija je bila odabrana za misiju. Neki od ljudi su bili poslani da pronađu misionarevu kolibu. Sam poglavica je vodio delegaciju koja je posjetila misionara "sedmog dana" koji je dragovoljno pristao doći s njim u selo. Ali još jedan san je bio za poglavicu. Ovaj san je uključivao sastanak s osamljenom osobom pokraj puta, osobom koja je bila vrlo prijateljska i koja mu je rekla da on ima sagraditi obitavalište za svoje seljane koji bi uskoro došli da budu s njim. Hodajući uz planinu poglavica je ušao u ogromnu zgradu. Tamo je vidio anđele koji su jurili pripremajući banket. Rečeno mu je da i on može prisustvovati banketu ako ispuni uvjete. Sljedećeg jutra je ponovo skupio svoj narod. Ovoga puta su svi jedva čekali čuti što je sanjao. Među njima se nalazio Warai iz adventističke misije. On im je ispričao pravo značenje sna — da je Isus sin Božji koji priprema stanove za vjerne iz svih zemalja, uskoro će doći po njih i tada će biti veliki banket. Sada je vrijeme pripreme za taj banket. Ljudi su bili jako uzbuđeni. Neki od njih su počeli graditi svoje kolibice blizu mjesta gdje je bilo određeno za misiju, odbacujući odmah svoje neznabožačke običaje. Nije dugo bilo i oko 500 ljudi je bilo na sastanku u dolini. ¹

¹ Len H. Barnard in Review and Herald, August 26, 1971.

Eto tako anđeli vidljivi i nevidljivi pripremaju put istini. I na taj način broj vjernika rapidno raste, vjernika koji su voljni odreći se svojih neznabožačkih običaja, ići kuda ih anđeli upućuju i živjeti čistim i sretnim životom.

U zemlji stanovnika koji žive na drvećima, u istočnoj Indoneziji, čovjek po imenu Ranteuwa sanjao je da će Božja prava religija doći u njegove planine. Sanjao je da će dan bogoslužja biti naročiti znak — da to neće biti ni jedan od šest dana u tjednu niti da će biti prvi dan u tjednu; nego da će to biti između šestoga i prvoga. Oko dvadeset i pet godina kasnije došao je misionar u selo i rekao im je za sedmi dan subotu. Ranteuwa se sjetio svoga sna. Neki stariji seljani su se također toga sjetili i jedva su čekali prihvatiti misionara i Isusa o kojemu su slušali, koji je umro za njih.²

Tamasombo i njegova četiri prijatelja, dok su se vraćali u svoje selo u Novoj Gvineji, susreli su natprirodno biće. Ovo biće im je reklo da promjene svoj način života, unište svoje svinje, da prestanu žvakati betelov orah, da očiste svoje selo, da prestanu s tradicionalnim plesom i obožavanjem đavola, da prestanu s poligamijom, da svetkuju subotu i da se pripreme za vječni život. To je bilo 1963. godine. Godine 1967. čovjek po imenu Jerome je došao u selo i rekao im iste stvari. Tamasombo se sjetio vijesti koju je dobio prije četiri godine. On se pridružio razredu za pripremu i kršten je kao adventista sedmoga dana 1971. godine.³

Zašto je tako, pitam se, da takve priče poput ove dolaze često iz krajeva poput Nove Gvineje, Centralne Amerike i nekih dijelova Afrike? Je li Bog više zainteresiran i jesu li anđeli više zainteresirani za Južni Pacifik nego za Sjedinjene Države, ili Kanadu, Englesku ili Francusku? Da li je to zato što ljudi koji jednostavnije žive lakše prihvataju od onih koji sebe smatraju civiliziranim? Jesu li oni iskreniji od nas? Da li oni relativno neprosvjeljeni ljudi više cijene malu svjetlost koju primaju, dok mi zanemarujemo veću svjetlost koju imamo? Ne znamo odgovor. To je predmet za razmišljanje.

Međutim, siguran sam da anđeli nisu neujednačeno raspoređeni na ovoj planeti kao što to možda izgleda. U jesen 1971. godine dok sam radio u Washingtonu, moj prijatelj mi je ispričao nešto što se dogodilo samo nekoliko milja daleko od nas. Studentica Columbia Union koledža, ušla je u trgovinu u četiri sata popodne jednog petka u Langley Park nešto kupiti. Kada je izašla van jedan je mornar razgovarao s njom. Ona je protiv volje odgovarala strancu i pokušala je otići. Ali on je inzistirao da ostane govoreći da joj mora reći nešto važno. On je sanjao san koji ga se duboko dojmio. U tom snu je vidio nju kako izlazi iz te trgovine s malim paketićem i knjigom u ruci. On je svakog popodneva tamo čekao očekujući vidjeti djevojku koju je vidio u snu. Rečeno mu je da će dobiti od nje potrebne informacije. A najimpresivnija je bila njegova tvrdnja: "Trebam vam reći da Isus dolazi mnogo prije

² Jane Allen in Review and Herald, October 20, 1977.

³ Bobbie Rix in Adventist Review, May 18, 1978.

nego što mislite". Studentica ga je pozvala da dođe na proučavanje Biblije te večeri, ali on je isplovjavao za Njemačku i nije mogao doći. Stoga su oni kleknuli na pločnik i molili se Bogu da vodi svakoga od njih. Mornar je obećao da će potražiti crkvu Adventista sedmoga dana u Njemačkoj čim prije bude mogao. Ne znam kraj priče. Kada razgovaramo s anđelima oni će nas ispuniti različitim završecima poglavlja.⁴ Da, anđeli ponekad posjećuju osobno i u snu one koji traže istinu. Oni isto imaju dubokovažne vijesti za one od nas koji osjećaju sigurnost u istini — "Isus dolazi prije nego što misliš".

PONEKAD GLAS

Strašna tropska oluja je bjesnila, a za desetogodišnjake takve oluje mogu biti pravi teror. Ovom naročitom prilikom dječak je bio tako uplašen da je utrčao u dnevnu sobu tražeći neku vrst zaštite. A tamo je stajao njegov otac gledajući kroz prozor sasvim neuznemiren. On je znao kako se njegov dječak osjećao i stavio je svoje ruke u njegove. Morao se nagnuti nad njim da bi ga mogao čuti što mu govori usred olujne buke. Reкао mu je: "Sine, naš nebeski Otac šalje nam svoje anđele da budu s nama. Sve će biti u redu". Mnogo puta, naročito u kasnijim godinama pastor John — tako ću ga

⁴ Related to the author by Arla Munson

nazvati — imao je prilike sjetiti se očevih riječi i ohrabriti se. Mnogo puta je znao da su anđeli prisutni. Jednom prilikom je čuo glas svog anđela čuvara. Dogodilo se to ranih šesdesetih godina za vrijeme rata. Plemena su ratovala jedna protiv drugih i svuda je bilo izbjeglica. Pastora Johna su zamolili vladini službenici da nadgleda raspodjelu pomoći koja je prispjela za hitne slučajeve. Tone medicinskih potrepština i lijekova su bili spremni za isporuku. Paketi su bili natovareni u nov novcat (potpuno novi) avion Dove De Havilland, i sve je bilo u redu. Ali kada je stavio svoju nogu da napravi mali korak koji će ga odvesti do aviona, čuo je glas svoga anđela čuvara — a čuo se tako jasno kao svaki drugi glas. Glas je rekao: "Ne! Nemoj letjeti tim avionom!" On nije razumio, ali je poslušao. Jedan stari avion koji je bio u jadnom stanju upotrijebljen je za dovoz lijekova. A potpuno novi Dove De Havilland srušio se kod uzlijetanja ubivši sve. I pastor John nikad nije zaboravio glas svog anđela i njegove riječi opomene.¹

Zanimljivo je da su riječi koje su govorili anđeli zapisane u Bibliji, ili se čuju u gradu našeg modernog doba - često su vrlo zahtjevne (uporne). Ne! Nemoj to učiniti! Ustani! Žuri! Brzo idi! Ne oklijevaj! Tu je niz riječi koje anđeli često upotrebljavaju. Da, ponekad je glas anđela vrlo uporan, inače bi mi mogli oklijevati. Mogli bi pokušati razmišljati, ali opasnost ne čeka.

Peter Marshall je u svojoj mladosti proveo ljetu radeći u engleskom selu Bamburgh, šesnaest milja jugoistočno od škotske granice. Jedne vrlo tamne noći, dok se vraćao iz običnijeg sela u Bamburgh, odlučio je vratiti se kraćim putem. Znao je da se tamo u tom području nalazi napušteni kamenolom od vapnenca. Mislio je da može izbjeći to opasno mjesto. Stoga se probijao kroz tresetište. Noć je bila tamna bez zvijezda, zvuk vjetra je davao strašni osjećaj. Iznenada je čuo kako ga netko zove: "Peter!" Poziv je bio hitan. Zaustavio se. "Da, tko je to? Što želite?" Za sekundu je osluškivao, ali je čuo samo zvuk vjetra. Misleći da je greška, koraknuo je nekoliko koraka. Zatim je ponovo čuo još hitnije:

"Peter!" Ovoga puta se zaustavio, smrtno miran i pokušao je gledati kroz neprobojnu tamu i iznenada se spotaknuo i pao na koljena. Ispružio je ruku da opipa oko sebe, ali oko njega *ničega nije bilo*. Oprezno je ispipavao oko sebe i otkrio je da se nalazi na samom rubu napuštenog kamenoloma. *Samo jedan jedini korak* bi ga odveo u neizbježnu smrt. Peter Marshall nikad nije zaboravio taj glas i nikad u svom razmišljanju nije sumnjao otkuda potječe. On je osjećao da Božja intervencija mora značiti da je Bog imao naročiti cilj s njim u životu.²

Otac pastora Lloyd Wyman, dok se nalazio u Burmi isto je čuo uporan glas. Glasnici su došli jedne večeri u njegov dom i tražili da pođe s njima u selo oko dva sata udaljeno, gdje je bilo mnogo bolesnih. On je okljevaio ići na put po noći jer je imao malo ulja u svojoj lampi. A isto tako tigar

¹ Related to the author by Pastor Leonard Robinson, who is Pastor John in the story.

² Catherine Marshall in *A Man Called Peter*, pp.14.15.

Ljudožder se pojavio u tom području. Zbog toga je odlučio dočekati jutro. Bilo je potrebno vratiti se sljedeće večeri; glasnici su obećali da će se vratiti s njim. U selu je otkrio mnogo oboljelih od malarije i učinio je sve što je mogao za te ljude u toku dana. Pred večer je s glasnicima otpočeo povratak kući. Oni su išli malo ispred njega, kada mu je glas rekao: "Upali svjetlo!" On se obratio glasnicima: "Da li ste što čuli?" Oni su rekli: "Ne." Ponovo je glas rekao: "Upali svjetiljku!" I on je opet upitao: "Jeste li čuli glas?" Oni su rekli: "Ne." Protiv volje je upalio svjetiljku, jer stvarno nije bilo potrebno — u njoj je bilo tako malo ulja. I u trenutku kada je kresnuo šibicom, razumio je. Jer, petnaest stopa naprijed na stazi sjedio je tigar. Tigar čim je ugledao svjetlo otrčao je u džunglu. Zatim se okrenuo, vratio i sljedio ih do kuće. A ulja nije nedostajalo!³

Anđeli ne govore samo da bi nas zaštitili. Ponekad je to savjet nama ili ohrabrenje nama za neku akciju ili posao.

Otac Jacka Circle-a poznat među prijateljima kao C.F., bio je vrlo aktivan i posvećen laik propovjednik. Bio je zaposlen neko vrijeme u portretskom studiju kao akviziter. I kad god je bilo moguće u domovima koji su bili zainteresirani, on bi iskoristio priliku svjedočiti za svoga Gospoda. Ponekad bi ostavio literaturu ili bi ih upisao u dopisnu biblijsku školu. Jednog dana je jedna gospođa nazvala ured i tužila se na ono što je on radio njegovom poslodavcu koji mu je rekao da mora s tim prestati. C.F. je bio u nevolji zbog ovih događaja i nije znao što bi učinio. Nedugo iza toga dali su mu ime i adresu osobe koja je bila zainteresirana za fotografije i on je otišao u posjet na tu adresu. Tog naročitog jutra je bio obeshrabren što nije mogao svjedočiti. Dok je išao ulicom, vidio je na prozoru ženu koja je očito njemu panično mahala. Ponašala se tako čudno da se pitao da li bi bilo bolje da zaboravi i da ide k njoj unutra. Onda je ona otvorila prozor i rekla: "Ne znam tko ste i što radite. Glas mi je upravo rekao da vam kažem: *Nemojte prestati s ovim što ste radili!*"⁴

Je li to moguće, da vi ili ja bez da smo svjesni toga čujemo glas anđela? Gospodnji vjesnik je napisao: "Krist i njegovi anđeli dolaze nam u ljudskom obličju i dok mi razgovaramo s njima, svjetlost milosti i radosti ispunjavaju naša srca. Naše duhovne energije se povećavaju i mi smo ohrabreni činiti Božju volju. Premda mi to ne znamo, mi razgovaramo s anđelom u ljudskom liku."⁵

Ova tvrdnja me je zaintrigirala. Znači li to da glas anđeoski govori kroz bića koja poznajemo, kroz nekoga koga smo upoznali? Ili, da li anđeli, kada uzimaju ljudski oblik nam se uvijek pojavljuju kao stranci?

Jedva da sam to napisao, kada sam otkrio iz istog nadahnutog pera što bi mogao biti odgovor: "Gospod bi htio da razumijemo da oni koji su moćni, koji posjećuju naš svijet, htjeli bi uzeti aktivnog udjela u radu kojeg mi nazivamo našim. Ova nebeska bića su anđeli koji služe, i oni se često

³ Related to the author by Pastor Lloyd Wyman

⁴ Related to the author by Jack Circle.

prerušavaju u obličje ljudskih bića i *kao stranci* razgovaraju s onima koji su zaposleni u Božjem djelu. Na osamljenim mjestima su bili suputnici putniku u nevolji. Na brodovima u oluji su govorili riječi da ublaže strah i nadahnjuju nadu u trenucima opasnosti. Mnogi pod različitim okolnostima su slušali glasove stanovnika drugih svjetova. Mnogo puta su se pojavljivali kao vojskovođe armija, bili su poslani unaprijed da očiste mjesto od pomora ili kuge. Bili su na spavanju i hrani kod ponizne obitelji. Često su se pojavljivali kao izmučeni putnici u potrebi za skloništem u noći."⁶

I zatim jedna uzbudljiva izjava: "Premda vladari ovoga svijeta znaju ili ne znaju, često su njihovi savjetnici anđeli koji drže govore. Ljudske ih oči gledaju, ljudske uši slušaju njihove molbe (ili apele), ljudske usne se suprotstavljaju njihovim prijedlozima i za njih smješnim savjetima. Ljudske ruke ih susreću s uvredama i pogrdama. U vijećnicama, u sudnicama ovi nebeski vjesnici pokazuju da su blisko upoznati s ljudskom povješću. Pokazalo se da su bolje mogli moliti u korist potlačenih, nego što su to mogli najrječitiji branioci. Oni su pobijedili loše namjere i uhitili zle koji bi uveliko unazadili Božje djelo i koji bi uveliko prouzrokovali štetu Njegovom narodu".⁷

Opet su me ove riječi fascinirale godinama. Znači li to da su anđeli prisutni na tim sastancima i da su govorili kroz poštene i cijenjene članove u skupštini? Ili su anđeli prerušeni kao ljudska bića dolazili na sastanke kao stranci kojima je bilo dozvoljeno govoriti? Da li bi se strancu dozvolilo da se obrati senatu Sjedinjenih Američkih Država ili Ujedinjenim narodima? Ili, bi li anđeo govorio preko nekog poznatog člana?

Iskustvo koje mi je prenio pastor Alger Johns mogla bi biti indicija i svakako uzbudljiv primjer.

Pastor Johns je godinama bio čvrsti branitelj religijske slobode i bio je prisutan u Salt Lake City-iju u sobi za odbore, kad su slušatelji čuli da se predlaže ozakonjenje nedjelje i da je proces uznapredovao. Odvjetnik koji je iznosio slučaj u korist ozakonjenja nedjelje, bio je dobro pripremljen i tako moćan govornik da su naši ljudi bili utučeni. Ne zbog toga što nismo imali jake i nesumnjive razloge da se suprotstavimo ozakonjenju nedjelje. Svjedoci su bili na redu da govore za nas i rekli su da je dan bio loš; da se ne bi mogli suprotstaviti dojmu koji je načinio dinamični govornik sa suprotne strane. Upravo u tom trenutku stupio je stranac u sudnicu i tražio dozvolu da govori. On je bio krupan, dobro obučan čovjek. Produžio je raspravu iznoseći te argumente koji su bili potrebni kao odgovor govorniku koji je ranije govorio. On je to učinio tako moćno, da pravozastupnik koji je ranije ostavio snažan dojam postao je tako zbunjen da nije mogao nastaviti. Stranc se okrenuo, napustio sudnicu i predloženo ozakonjenje nedjelje je propalo. Potrudili su se pronaći stranca ali je nestao. Tko je on bio? Pastor Jones ističe da je Sveti Duh mogao pripremiti jednog od naših članova, voditi ga i dovesti

⁵ Letter 144-1902. Used by permission of the Ellen G. White Estate.

⁶ Ellen G. White in Review and Herald, November 22, 1898. Emphasis supplied.

⁷ Velika Borba, p. 632.

u sudnicu u pravi trenutak. S druge strane, moglo bi biti da oni koji su toga dana bili u sudnici, bili su svjedoci dramatičnog primjera što Božje snage čine za nas. Više bih volio da vjerujem u ovo drugo.⁸

ZAMJENICI

Na začuđujuće različite načine Bog upotrebljava anđele da vode i štite njegovu djecu. Ali ponekad upotrebljava zamjenike za anđele kao što je nekad upotrijebio gavrana u zamjenu za anđela — kada je donosio hranu Iliji.

Pastor W. A. Spicer, u svojoj knjizi *Ruka koja je intervenirala* (klasična zbirka priča izbjavljenja providnošću izdana 1918.), uključuje sasvim dovoljan broj primjera u kojima je Bog upotrijebio pse, ptice, čak i paukovu mrežu da zaštiti, ili da se pobrine za svoj narod. Naravno, ponekad upotrebljava

⁸ Related to the author by Pastor Alger Johns.

i ljude umjesto anđela. Moj omiljeni autor kaže: "Naš nebeski Otac ima tisuću izlaza za nas, a da mi ne vidimo nijednog".¹ Tisuću izlaza. A nama je potreban samo jedan!

U Bohemia, sada djelu Češke, čovjek po imenu Dolanscius bio je uhapšen i zatvoren zbog krivovjerja. Zatvorili su ga u gradu Pragu, gdje je trpio teškoće zbog okrutnosti. Jednoga dana kada je gladovao, pogledao je prema rešetkama na prozoru ćelije, vidio je malu pticu koja je sjedila i imala je nešto u svom kljunu. Kad je pokušao istražiti što je to, ptica je odletjela ostavivši komadić tkanine. U tom komadiću tkanine nalazio se grumen zlata s kojim je mogao kupiti kruh dok ga nisu oslobodili.²

U doba Reformacije, Protestant po imenu Johannes Brenz našao je zaštitu u domu vojvode Ulric u Stuttgartu. Vladar je saznao o boravku tog čovjeka i naredio je kapetanu da ga dovede živog ili mrtvog. Kada je vojvoda o tome saznao, poslao je Brenza govoreći: "Ako je Gospod s tobom, On će te izbaviti". U osami svoje sobe Brenz je kleknuo na koljena i molio se za vodstvo. Izgledalo mu je da čuje glas koji je govorio: "Uzmi jedan okrugli kruh i idi gore u Birkenwald (jedan dio grada) i gdje nađeš otvorena vrata uđi unutra i sakrij se pod tim krovom". U tom djelu grada naišao je sva vrata zaključana, dok nije došao do Landhouse (kasnije je tu bila Reformatorska crkva). Ovdje su vrata bila otvorena, ušao je i sakrio se iza jedne gomile drveta pod krovom. Sljedećeg dana vojnici su stigli u Stuttgart i pretražili svaku kuću u gradu. Došli su i u Landhouse i pretražili svaku sobu, čak su i mač gurali u gomilu naslaganog drveta iza kojega je on ležao, ali ga nisu našli. Dva tjedna kasnije oni su napustili Stuttgart. Kako je Brenz preživio ova dva tjedna? Prvog dana njegovog bijega, negdje oko podneva došla je kokoš i snijela jaje iza gomile drveta. To je činila svakoga dana. Jaje je utažilo njegovu žeđ, a kruh njegovu glad. Kokoš je prestala dolaziti na dan kada su vojnici napustili grad.³

Sjetite se. Tisuću načina da se izbavi.

Godine 1662. 2000 propovjednika je bilo istjerano iz Church of England (crkva engleske). Jedan od njih, progonjen od neprijatelja, našao je utočište u ciglani i sakrio se u peć za pečenje opeke. Odmah nakon toga pauk je otpočeo plesti preko uskog ulaza jednu veliku divnu mrežu. Mreža je bila između njega i svjetla i dok ju je on promatrao, bio je zadivljen vještinom insekta tkača i zaboravio je na vlastitu opasnost. Kada je ova osjetljiva mreža bila ukrštena u svim pravcima nekoliko puta preko ulaza u peć, gonitelji propovjednika su došli i tražili ga. On ih je čuo kako se približavaju i jedan od njih je rekao: "Nema svrhe da gledate tamo. Stari zlikovac nikad ne bi mogao tu biti. Pogledajte

¹ The Ministry of Healing, p. 481.

² The Hand That Intervenes, pp. 143,144.

³ Isto, pp. 144.145.

paukovu mrežu. On ne bi mogao tu ući a da je ne potrga".⁴ Da, Bog je čak upotrijebio paukovu mrežu.

Vratimo se u naše doba. Bob Sherman priča nam iskustvo iz svojih kolporterskih dana. Sjećao se da je mogao obaviti dvadeset posjeta na dan, ali jednom prilikom se našao u predjelu poznatom po opakim – psima. Skoro u svakoj kući se nalazio najmanje jedan takav pas. A oni nisu bili na lancu. On je jedino mogao gledati niz ulicu i vidjeti divlja stvorenja s kojima bi se morao susresti. Bob je naravno učinio što svi dobri kolporteri čine kada imaju probleme. On se molio – molio za vodstvo i zaštitu. Zatim je krenuo. U prvoj kući nije bilo problema niti su ga psi dirali. U drugoj isto. U trećoj je otpočeo razgovarati s gospođom na vratima, a ona ga je upitala: "Je li to vaš pas koji tamo sjedi?" On se okrenuo da vidi. Tamo je sjedio ogroman pas, rase engleski buldog. On je upravo tamo sjedio i nije lajao. Ali njegova pojava je bila takva da bi čovjek dva puta promislio prije nego što bi se nepotrebno susreo s njim. Očito je da su susjedni psi dijelili iste osjećaje kad se nisu usudili prići mu. Bob je rekao gospođi da nikad ranije nije vidio tog psa a ni ona. U sljedećoj kući je bilo isto. "Je li to vaš pas koji tu sjedi?" I tako kroz čitavu ulicu. Pas ga je slijedio od kuće do kuće tiho čekajući kao da je na straži. Susjedni psi mu se nisu približavali. Nitko nije znao otkud se taj neobični pas pojavio. I kad je Bob završio posljednju kuću, on je nestao.⁵ Kao da je bio na straži. Možda je i bio. Očito da je bio. Da li ga je anđeo tamo postavio?

A zatim evo priče o Brownie — mirisnom, smotanom, tvrdoglavom psu. Supruga propovjednika vraćala se sa sastanka kasno u noć. Njezin suprug je bio na putu izvan grada i ona je s djecom bila sama kod kuće. Ušla je tiho u kuću i zaprepastila se kada je vidjela svjetlo u kuhinji i Teda da uči za stolom. Oni su kratko razgovarali o kišnom vremenu i tada je ona pogledala dolje i jedva progovorila. Tu se nalazio Brownie, njihov ogroman šugav pas ispružen na Tedovoj strani! "Ted! Što Brownie radi u kući? Znaš da se on nikada ne zadržava u kući!" Ted je pogledao i slegnuo ramenima. "On je samo htio ući i ja sam mu dozvolio. Zatim sam odlučio da bi bilo dobro napraviti tu zadaću". Brownie je želio unutra! To je bilo neshvatljivo. Takav je to bio pas. Crn, smeđ i mirišljav, lutao je i jednog dana odlučio je ostati. Obitelj ga je prihvatila, svakoga je žestoko štitio i branio, sve je volio, htio je biti gdje god su oni bili posvuda —osim unutra. Kad god su ga htjeli donjeti unutra on je iskazivao strašni strah. Trčao bi divlje od vrata do prozora dok ga ne bi pustili van. Nikakvo podmićivanje ili nagovaranje ga ne bi moglo zadržati unutra do sada. Tu se nalazio ležeći mirno u kuhinji poput običnog kućnog psa! Tresući glavom, ona je otišla u suteran otvoriti vrata koja vode van. Vratila se natrag, Ted je otišao u krevet i ona se pripremala za spavanje. Bolje prvo pustiti Brownie. Brownie je odbio pomjeriti se. Pastorova žena ga je mamila, pokušala ga

⁴ Isto, p. 146.

⁵ Told by Bob Sherman in a Pacific Press worship.

podmititi, gurala ga, vukla ga do vrata, pokazala mu komad mesa, ali se on nije maknuo. Podigla je njegove zadnje noge i vukla ga do vrata van. On se nije dao maknuti. Odustala je, zatvorila kuhinjska vrata i iscrpljena otišla u krevet. Sljedećeg jutra, psu se povratila njegova prava priroda i frenetično je želio izaći iz kuće. Još uvijek zbunjena, pitajući se zašto je pas odlučio ostati te noći u kući, spuštala se niz stepenice u suteran upaliti peć. Na dnu stepenica osjetila je dah hladnog vlažnog zraka. Zatim ju je uhvatio talas panike. Vanjska vrata su bila otvorena. Da li je netko bio u suteranu? Nije. Ona je zaključala vrata. To znači da je *netko izašao* iz suterana. Mora da je *netko bio* u suteranu — kada je ona bila u suteranu zaključati vrata. I sada je sve bilo jasno. Tko god da je bio u suteranu, čuo je njezin bučni i neuspješan pokušaj da istjera Brownie. Znao je da bi morao proći kroz kuhinju i prići tvrdoglavom psu ili vratiti se istim putem kojim je ušao. Da li je Bog dao umjesto anđela čuvara tog tvrdoglavog divljeg moćnog psa te noći, kao što ona kaže? Mogu reći da je Brownie bio mirisni tvrdoglav pas ali djelotvorna zamjena. Bog također upotrebljava i hrabre ljude u zamjenu za anđele.⁶

George Buttrick priča o junaku Kineskih rižinih polja. Dogodilo se to za vrijeme zemljotresa. S farme na vrhu brda, vidio je da se ocean povlači poput divlje zvijeri koja se skokom približava plijenu. On je znao da će skok biti jedan val plime. Također je vidio susjede kako rade dolje u polju. Morao bi ih nekako brzo dovesti gore na brdo, jer će biti zbrisani. Njegova riža je već bila pobrana, ali još uvijek neoljuštena. Odsječene biljke bile su nagomilane u ogromnim stogovima, to je bila praktično njegova sva zaliha hrane. Bez trenutka okljevanja, on je zapalio stogove i pomahnitalo je zvonio na crkvenom zvonu. Susjedi su mislili da njegova farma gori i pojurili su mu pomoći. A zatim sigurni na brdu, pogledali su dolje i vidjeli su vodu koja je brzo prekrivala polja koja su oni upravo napustili. Znali su kolika je bila cijena njihova izbavljenja.⁷

Da, sam Bog iz vječnosti vidi veliki talas grijeha koji se približava da sve sruši i izbriše pred sobom. On je znao da se možemo spasiti samo kroz Žrtvu. I stoga je zapalio nebo svojom vlastitom ljubavlju, usudio se spustiti na Zemlju i popeti se na križ da umre. I samo kad pobjegnemo visoko u sigurnost križa, privučeni tom nevjerojatnom vatrom koja osvjetljava sve vjekove, samo tada se možemo okrenuti i pogledati unazad i vidjeti dubinu i ruševine iz čega nas je On sve spasio. I razumijeti cijenu. Isus je rekao: "I kada ja budem uzdignut sa Zemlje svi ćete biti privučeni k meni". I za one koji se zadržavaju u nizini polja nesvjesni opasnosti, još uvijek neprestano zvoni zvono!

⁶ Esther L. Vogt in Ministry, March 1978, reprinted from Guideposts, July 1977.

⁷ George A. Buttrick in Jesus Came Preaching, pp. 38,39.

ODGOVOR

Biblijsko doba je bilo uzbudljivo doba. Posvuda su bila čuda. Anđeli su se užurbano kretali i uvijek su se pojavljivali u pravi čas. Bili su spremni pogurati jerihonske zidove ili izvesti Petra iz tamnice ili pripremiti put Isusu kroz razjarenu svjetinu. Iliju su hranili gavrani. Njegova molitva je donijela kišu. Ognjena peć, lavovska jama. Kakvo je to bilo vrijeme da se živi u njemu! Tako, kada su sveti spisi bili završeni, anđeli su bili umorni i počeli su se opušitati. Čuda su bila stavljena na policu. Molitve su

bile odložene i zanemarene. Bog ne može učiniti za nas ono što je učinio za svoj narod u prošlosti. Da li je stvarno bilo tako — i je? Nemojte nikada na taj način razmišljati. "Ne nije ruka Jahvina prekratka da spasi, niti mu je oko otvrdnulo da ne bio čuo". Iz 59,1. "Isus Krist isti je jučer i danas i zauvijek će biti isti". Heb 13,8.

Još uvijek vidimo da Bog ima gavrane — pse, kokoši i pauke — da izvrše Njegovu zapovijed. Čak i dok čitate ove riječi, Bog čuje molitve i odgovara na njih na način koji je spektakularan kao u Ilijine dane. I prije nego završite ove stranice čitat ćete o modernoj verziji priče o ognju koja će vam oduzeti dah!

Istina je da su Bog i njegovi anđeli spremni odgovoriti na čudesan način kada je god potrebno kao i u biblijsko doba! Gospodnji sluga kaže: "Sve što je Krist primio od Oca i mi možemo primiti. Onda tražite i primit ćete. S ustrajnom vjerom Jakova, nepokolebljivim stavom Ilije, tražimo za sebe sve što je Bog obećao".¹ Možete reći Ilija je bio veliki čovjek. Ja ne mogu očekivati da Bog učini za mene ono što je učinio za Iliju. Ja sam samo običan čovjek. Da, vi kažete Ilija je bio veliki čovjek — kada ga je Božja sila vodila, hrabrila i kontrolirala ga (upravljala) on je bio veliki čovjek na gori Karmelu. Ali samo nekoliko sati kasnije, kada je povukao svoju ruku iz Božje ruke, bio je sasvim obični čovjek koji je bježao od straha od Jezabelinih pretnji, odbačen, potišten, želio je umrijeti. "Ilija je bio čovjek koji je patio kao i mi; usrdno je molio da ne bude kiše i nije pala na zemlju za tri godine i šest mjeseci. Zatim je ponovo molio, pa je nebo dalo kišu i zemlja je donijela svoj rod".

Jakov 5,17.18.

Božja obećanja su za nas. Čuda su za nas učinjena. Njegovi anđeli straže nad nama. Nad svakim od nas, nad tobom i nadamnom. Poslušajmo ovdje riječi sluškinje Gospodnje:

"Kada se u vjeri uhvatimo za Njegovu snagu, On će promijeniti, divno promijeniti najbezizlazniji i najobeshrabreniji pogled. On će to učiniti na slavu Njegovog imena".²

"Živa vjera u Otkupitelja će smiriti more života i izbavit će nas iz opasnosti na način na koji On smatra da je najbolji".³ "Ništa ne može stajati na Njegovom putu. Njegova sila je potpuna i to je zalog sigurnog ispunjenja Njegovih obećanja danih njegovom narodu... On ima načina da ukloni svaku poteškoću, da oni koji mu služe i poštuju Njegova sredstva koja je On uposlio za izbavljenje".⁴

Ove priče o aktivnosti anđela nisu sakupljene da bi vas zabavile. One su tu da ojačaju vašu vjeru. One su tu da prodube vaše osvjedočenje, da je "Bogu sve moguće". Mt 19,26.

Ponekada smo u iskušenju misliti da je Isus imao više prednosti od nas i da je zato živio kako je živio, zbog onoga što je On bio. On je bio božanskog porijekla. On je imao silu koju mi nemamo. On

¹ Christ's Object Lessons, p. 149

² Testimonies, vol. 8, p.12

³ Th Desire of Ages, p. 336

⁴ Testimonies, vol. 8, p. 10

je mogao činiti stvari koje mi ne možemo. Ali, nadahnuto pero nam govori: "Isus nije otkrio ni jednu osobinu, nije pokazao ni jednu silu koju ljudi ne mogu postići kroz vjeru u Njega".⁵ Isus je mogao hodati s razlučenom svjetinom i nestati. Mi to ne možemo.

Ali anđeli su vodili Johna Wesley-a kroz razlučenu svjetinu.⁶ Oni su to isto učinili za dr. Adam Clark-a autora Clarke's Commentary (Klarkovog komentara).⁷ Anđeo je vodio James White kroz razlučenu svjetinu.⁸

Ovi ljudi su bili veliki vođe reći ćete. Da, ali slušajte ovaj suvremeni događaj u kojega je upleten adventistički propovjednik, njegova žena i mlada Židovka koja se počela zanimati za adventnu vijest. Dok su dvije žene nudile literaturu, snažni huškač (podbadač) je otpočeo glasnu tiradu verbalnog vređanja (psovanja). Adventistički propovjednik, osjećajući opasnost suprotstavio se huškaču koji je rekao: "Tko ste vi?" "Ja sam njezin suprug", odgovorio je. Slušajte što je pastorova žena rekla: "Tada je sav bijes provalio. Izgledalo je da je Sotona kontrolirao čovjekom. U svom bijesu, on je počeo udarati šakama moga muža i u isto vrijeme vikati iz sveg glasa. Po prvi puta u životu sam shvatila ozbiljnost situacije. U svojoj nevolji uprkos činjenici da sam bila pritisnuta sa svake strane Židovima, podigla sam glas Nebu i glasno razgovjetno uzviknula: 'Isuse pomози nam!'. Kada sam to učinila, nešto me natjeralo da se okrenem nazad i na moje veliko zaprepaštenje, vidjela sam prazan, uski prolaz koji je vodio do ceste kao da je netko hodao kroz gomilu i naredio ljudima da se povuku na drugu stranu. Nije bilo na vidiku ni jednog policajca. Hodala sam kroz otvoren prostor, a djevojka Židovka me je sljedila, moj muž je sljedio nju neprimjećen i neuznemiravan od gomile. Božji anđeo mora da nas je sakrio od pogleda onih koji su izazivali nevolje, koji su stajali iza njih, koji su još uvijek disali vređanjem".⁹

Isus je imao moć upravljati prirodom, zapovjedao je vjetru i valovima da se smire. Mi to ne možemo. Ali anđeli još uvijek imaju tu silu. Oni neprekidno izvršavaju odgovore Isusovim čudima, ponekad na neočekivani i osvježavajući način. Jer kada anđeo kaže: Stani! Vatra ili poplava ili tuča; jureći konji ili jureći auto — ili ukradeni karabao (to je vodeni bufalo) će stati mirno kao mrtav kao što je Balamova magarica!

Jeanette Snorrason je vozila lijevom stranom prometne ulice. Pred njom je auto pokazivao žmigavac za skretanje u lijevo. Nadajući se da će izbjeći zastoje provjerila je da li je desna traka prazna i zatim pokrenula kotače da pređe tamo. Tako je pokušala pokrenuti auto. On se nije pokrenuo. Izgledalo je

⁵ The Desire of Ages, p. 664.

⁶ The Hand That Intervenes, pp. 93,94.

⁷ Isto, pp. 98-100.

⁸ Paul B. Ricchiuti in Adventist Review, January 5, 1978.

⁹ Irma Kaplan in Review, November, 27, 1975.

da je zaključan. U tom trenutku sportski auto, kojeg nije vidjela, došao je velikom brzinom na traku na koju je ona pokušala prijeći. Tko je zaključao auto?¹⁰

Einar Thuesen je vozio kola upregnuta s konjima. Vraćao se kući sa žitnog polja. Oni su bili mladi, živahni i jedva su čekali povratak kući. On im je dozvolio da idu kasom. Ali iznenada doletio je pred njih novinski list i oni su se prestrašili. Počeli su juriti što su brže mogli i čovjek ih nije mogao zaustaviti. Što je mogao učiniti nego moliti se? Jedva je počeo s molitvom kada su se konji zaustavili kao da su došli do kamenog zida. Nisu mogli ići dalje niti jedan korak a niti skrenuti u stranu. Skakali su na mjestu i tresli se kao da su bili prestrašeni.¹¹ Tko je zaustavio te konje? Da li je taj odgovor bio kao Balamove magarice?

Samuel Llamas živi na farmi u planini na Filipinima. Jedne noći je ukraden njegov jedini karabao (vodeni bufalo) i nije ga mogao naći. Jedino se mogao moliti i staviti stvar u Božje ruke. Na kraju četvrtog tjedna pozvali su ga da dođe u San Carlos da identificira karaboa. Životinja ga je odmah prepoznala, potrčala je pozdraviti ga i počela mu je lizati ruke. Čovjek koji je ukrao karaboa bio je pošao s njim na tržnicu, Samuel je to shvatio, kada se karabo zaustavio i stao. Bez obzira koliko ga je čovjek tukao i šibao, karabo se nije pokrenuo. Zašto?¹²

Muriel Wichman i Alice Kuhn su se vozile po planini i najednom se je auto počeo sklizati po ledu i okretati se u sve širim i širim krugovima. Odjednom je auto pojačao brzinu i zaustavio se na ledu kao mrtav, upravo na sredini desne strane, vođen u desnom pravcu. Tko je to učinio?¹³

Ali moram vam reći o Duane Tank. Izgleda da se njegova priča uklapa u ove do sada. Premda nisam siguran zašto. To je jedan jednostavan odgovor Balamove magarice ili Duha koji je oteo Filipa ili Davida koji je izbjegao Saulov mač. Ima prizvuk svih tri. Ali evo što se dogodilo.

Duane i njegova žena su prisustvovali molitvenim sastancima u Redwood City, Kalifornija. Jedne večeri su se vozili kući prema MountainView. U to vrijeme su bili u braku dvije godine. U to vrijeme cesta je imala tri vozne trake a srednja traka je bila za preticanje. Promet je te noći bio slab sa malo auta na cesti. Bili su skoro kod Dinah's Shack — restorana, kada je Duane povučen na srednju traku, koja je bila prazna, da preteknu jedna kola. A tada odjednom iznenada su dojurila odostraga kola približavajući se kolima na srednjoj traki jureći ravno na njih. Izgledalo je da ih vozač uopće ne vidi. Duane se nije mogao premjestiti na drugu traku, jer se upravo nalazio između dva auta. Zapravo nije bilo prostora kamo da ide — bila je to situacija Crvenog mora. Možda baš takva. Za samo sekundu dva auta su se približavala jedan drugome pri brzini 90 km/h i njihovi farovi su bili udaljeni jedni od drugih 50 stopa. Filip se je zaustavio kod Azotus-a. Duane i njegova žena su se zaustavili

¹⁰ Jeanette A. Snorrason in Review and Herald, July 12, 1973.

¹¹ Einar Thuesen in Review and Herald, January 30, 1975

¹² Hector V. Gayares in Review and Herald, November 3, 1977.

¹³ Related to the author by Alice Kuhn.

kod Dinah's Shack parkirališta. Tamo su se našli — to je bila sljedeća stvar koje su bili svjesni — upravo su se okretali na parkiralištu. Nigdje se nije moglo vidjeti tragova od sklizanja! Kako su se tamo našli? Da li su ih anđeli podigli — auto — i povukli preko drugog auta? Ili su prouzrokovali da je drugi auto nestao? Jesu li anđeli osigurali put na traci da bude siguran — kao što je to bilo na Crvenom moru? Ili su ih samo naglo podigli i spustili dolje? Oni to ne znaju. Može biti da su u ovom slučaju anđeli izvršili trostruku ulogu prebrzu da bismo ju mogli razumjeti.¹⁴ Dan čuda nije prošao. Bog i danas može izbaviti Jonu i Danijela, spasiti živote i ojačati vjeru svoje drage djece.

IZVRGNUTI OPASNOSTI

Koliko daleko bi se vjera trebala izvrći opasnosti? Koliko daleko može ići a da ne padne u raširene ruke pretpostavki?

Jedan od najpoznatijih primjera duhovne hrabrosti (smionosti) je ta o George Müller i magli. Evo je opet, kako je se sjeća kapetan broda, čiji je vlastiti kršćanski život postao ovim iskustvom revolucionarnim. Kapetan se nalazio na komandnom mostu neprekidno dvadesetdva sata, kada ga je netko uplašio dodirrom po leđima. To je bio George Müller.

¹⁴ Told by Duane Tank in a Pacific Press worship.

"Kapetane", rekao je "došao sam vam kazati da moram biti u Quebec-u u nedjelju popodne." To je bila srijeda. Kapetan je odgovorio bez oklijevanja "To je nemoguće." "Za pedesetsedam godina nikada nisam prekršio dogovoreni sastanak." "Volio bih vam pomoći. Ali kako bih? Bespomoćan sam." "Hajdemo dolje u navigacijsku kabinu i molimo se."

"Nikada takovo što nisam čuo. Gospodine Müller, znate li kako je gusta ova magla?" "Ne" odgovorio je, "moje oko nije na gustoći magle, već na živome Bogu koji vodi svaki korak moga života." Tako su kleknuli i Božji čovjek se molio jednostavnim riječima. Kapetan je mrmljao za sebe da bi to bilo odgovarajuće za učenike osam ili deset godina starosti. Molitva je bila poput ove: "O Gospode ako je to Tvoja volja, molim Te makni ovu maglu u roku od pet minuta. Ti znaš moje obaveze koje si za mene uredio u Quebec-u za subotu. Ja vjerujem da je to Tvoja volja." Kapetan je htio početi s molitvom, ali je Müller stavio ruku na njegovo rame i rekao mu da ne moli. Rekao je: "Prvo, vi ne vjerujete u Njegovu volju, a drugo, ja vjerujem da ona postoji i nema potrebe da se molite za to." Kapetan je pogledao na njega zaprepašten. A on je nastavio: "Kapetane, ja poznajem Gospoda pedesetsedam godina i za to vrijeme nijedan jedini dan nisam propustio ići u audienciju kralja nad kraljevima. Ustanite kapetane, otvorite vrata i uvjerite se da je magla nestala." On je ustao i magle nije bilo.¹ Kakva je to vjera! A još važnije, kakav je to Bog! George Müller nije bio čovjek koji je prakticirao da se moli za čudne i nerazumne stvari. Ali u svom dubokom osjedočenju da će Bog učiniti ovo čudo, imao je povjerenja staviti oboje - svoju vjeru i Božju silu u središte na tako otvoren način. Sigurno da Bog ne bi uradio kao što je radio da je molba iznešena kao pretpostavka. "Ova će čudesa pratiti one koji budu vjerovali" rekao je Isus. "Pomoću mog imena izgonit će zle duhove; govorit će novim jezicima; zmiје ćete uzimati rukama; ako popiju što smrtonosno, neće im nauditi; na bolesnike stavljat će ruke, i oni će ozdravljati!" Marko 16,17.18.

Ove riječi su se često ispunile. Mnogo puta su bile krivo shvaćene kao da bi trebale dozvolu za publicitet. Sjetite se: "Kad Pavao nakupi naramak suhih grana i kad ga baci na vatru, iziđe zmiја natjerana od vrućine te mu se uhvati za ruku." Djela 28,3. Otočani su ga promatrali i očekivali da će umrijeti ali "on otrese zmiју u vatru i ne bi mu ništa zlo." Ali zapamtite da Pavao nije doprineo tom slučaju. To je bio nesretan slučaj. On nije podigao zmiју i rekao: "Pogledajte što mogu učiniti!"

I tako dolazimo do slučaja Miss Annie Taylor koja je ušla u zabranjenu zemlju Tibet 1890. radeći tamo neko vrijeme unatoč svim naporima da ju istjeraju, da ju umore glađu. Ljudi su se raspitivali što učiniti s njezinim tijelom ako umre, a ona im je rekla da baš sada neće umrijeti. Konačno, stavili su otrov u hranu kada su je pozvali da jede. Odmah je posumnjala i nedugo iza toga se razboljela sa simptomima smrtonosnog otrova. Osjećala je da ju napušta snaga, srce je slabije kucalo. I onda je kroz prozor vidjela da se sakuplja nijemo mnoštvo. Shvatila je da su došli iz znatiželje vidjeti kako

umire. Nalazila se tamo sama u neprijateljskoj zemlji. Ali njezin Gospod je bio s njom, sjećala se i oslonila se na Njegovo obećanje — zbog Tibeta. Odmah je osjetila da joj krv struji venama. Srce je počelo normalno kucati i vratila joj se snaga. Uzela je svoje Tibetansko Sveto Pismo i izašla van propovijedati o Isusu, Njegovoj snazi i sili da spasi one koji su došli vidjeti njenu smrt!²

Mislim da uviđate da u svim ovim iskustvima ističe se jedna stvar. Sve ove Božje sluge nisu doprinijele tim situacijama. Koliko je daleko od jeftinog publiciteta koji danas prevladava — zmija s kojima se oprezno postupa, otrovom koji je namjerno zaustavljen, medicinska pomoć odbijena, upravo da se pokaže što ljudi mogu napraviti i što vjera čini a što Bog čini. A Gospod Isus Krist u čije se ime čini, nema ništa s tim. Nije čudo da se je rezultiralo nerazumnim, žalosnim, nepotrebnim tragedijama. Postoji široko područje za vjeru čak i za smionu vjeru. Ali pretpostavka leži negdje u zasjedi. A granica među njima je vrlo blizu. Samo oni koji se nalaze vrlo blizu svoga Gospoda znaju gdje se granica nalazi. Kad Bog točno vidi i dovede nas u uski odnos tako da pokaže svoju silu i izbavi nas, to je Njegov posao. Rečeno nam je: "Bog je u svojoj providnosti izveo Hebreje pred planinu i pred Crveno more, On može pokazati svoju silu izbavljenja."³

Čak ni sam Isus "ne bi sebe dobrovoljno doveo u položaj gdje bi trebao intervenciju svoga Oca da Ga spasi od smrti. On ne bi silio Proviđenje da dođe da Ga izbavi, i da tako propusti dati čovjeku primjer povjerenja i poslušnosti".⁴ On je živio kao što mi živimo, kao naš primjer. I "On ne bi po Sotoninom nagovoru iskušavao Boga eksperimentom pretpostavke o Njegovoj providnosti."⁵

Hoćemo li koraknuti vjerom naprijed? U svakom slučaju. Čak i dalje, ako je potrebno? Da. Ali eksperimentirati pretpostavkama? Nikada!

Prije nekoliko godina "iscurilo" je iskustvo iz određene Istočno Evropske zemlje. Naravno, razumjet ćete da nema načina da bi se provjerila točnost događaja koja je do nas došla prepričana. Ali je sigurno da nema razloga da se to ne bi moglo dogoditi upravo onako kako je ispričana. Prema tom izvještaju, jedan kršćanin radnik bio je uhićen i zatvoren zbog svoje vjere. Jednoga dana su ga pozvali iz ćelije van u sobu istražitelja, gdje su se nalazili sjedeći za stolom policajac i liječnik. Biblija je ležala na stolu otvorena i zatvorenika su upitali vjeruje li da je ta knjiga Božja Riječ. Rekao je da vjeruje. Zatim su mu rekli da pročita stih iz Marka 16,18. On ga je naglas pročitao: "... ako popiju što smrtonosno, neće im nauditi...."

"Vjerujete li u ovaj dio Biblije?" zahtjevaio je policajac. Kršćanin je odgovorio: "Da." Policajac je zatim stavio na stol punu čašu. "U toj čaši se nalazi jaki otrov. Ako je ova knjiga istinita, kao što tvrdite, neće vam otrov nauditi. Ali da vidite da se ne šalimo s vama pogledajte!" Ogromnog psa su

¹ The Hand That Intervenes, pp. 172,173.

² Isto, pp. 211-213

³ Patriarchs and Prophets, p. 290.

⁴ The Desire of Ages, p. 125

doveli unutra i dali mu tekućinu. Za samo nekoliko minuta pas je bio mrtav. "Tvrđite li još uvijek da je kako kažete ova knjiga Božja Riječ i da je istinita?" "Da, to je Božja Riječ. Ona je istinita." Tada je gledajući u liječnika policajac viknuo: "Popij cijelu čašu!" Kršćanin je zamolio za dopuštenje da se prvo pomoli. Kleknuo je kraj stola, uzeo čašu u ruke i molio za svoju obitelj da njihova vjera ne bi klonula. Zatim se molio za policajca i liječnika da bi oni postali Kristovi sljedbenici. Zatim je rekao: "Gospode, vidiš pred kakvim izazovom se nalazim. Spreman sam umrijeti. Ali ja vjerujem u Tvoju Riječ da mi se ništa neće dogoditi. Ako je Tvoj plan drugačiji, spreman sam na susret s Tobom. Moj život je u Tvojim rukama. Neka se izvrši Tvoja volja." Zatim je podigao čašu i popio je sve do kraja. Liječnik i policajac su bili zaprepašteni i nemalo iznenađeni. Oni ovo nisu očekivali. Mislili su da će on prvo prekinuti s pijenjem. Sada su ga promatrali i očekivali da će izgubiti snagu. Ali nije. Nastala je potpuna tišina. Minute su izgledale poput sati. Konačno se prvi pokrenuo liječnik. Opipao je zatvorenikov puls. Bio je normalan. Nastavio je s pregledom ali nije ustanovio niti jedan simptom, nikakvih dokaza nije bilo da mu je otrov štetio. Nije mogao sakriti zaprepaštenje. Konačno se snažno spustio na svoju stolicu, malo zastao i iz džepa izvadio svoju partijsku knjižicu, poderao je i bacio na pod! Zatim je posegnuo za Biblijom, uzeo ju u ruke i s poštovanjem je držao. "Od danas" rekao je s osvjedočenjem "ja isto vjerujem u ovu Knjigu. Mora da je istinita. Spreman sam vjerovati u ovog Krista koji je učinio ovu stvar pred mojim očima!"⁶

Ali moram podijeliti još jedno iskustvo — jedno koje je zapanjujuća demonstracija vjere i intervencije anđela. Događaj je naročito privlačan jer se nije dogodio nekom iskusnome radniku za Krista, niti velikom kršćanskom vođi, već mladoj djevojci koja je ljubila svoga Gospoda i znala da ju On ljubi. Za vrijeme strašnih događaja Mau Mau u Keniji, Istočna Afrika 1950-tih, mnogi afrički kršćani su bili progonjeni i mučeni, jer su ih neki poistovjetili s, kako su neki smatrali, stranom religijom. Vođe Mau Mau su pokušavali prisiliti sve afrikance da se zakunu, što je uključivalo sramotno djelo i obećanje, da će slaviti vođu Mau Mau. Gakui, tinejdžerica koja je bila jednu godinu u našoj misionjskoj školi odlučila je da ona neće imati ništa sa zakletvom. Njezini roditelji su je mamili da odustane, a Mau Mau su joj prijetili smrću ako odbije suradnju. Zatim jednoga dana su ju ugrabili i odveli u kolibu za rituale.

"Hoćeš li se zakleti?" pitali su. "Ne mogu" odgovorila je. "Ja sam kršćanka." Pljusnuli su ju po licu. "Hoćeš li da umreš?" A ona je rekla: "Ne želim umrijeti, znam da će me Isus izbaviti. Znam da hoće!" Nakon toga su je istukli dok nije pala na pod i onesvjestila se. Tada su vukli njezino tijelo do preko zida, jer su se tamo nalazili drugi mladi ljudi koji su bili pozvani na zakletvu. Postupno joj se svijest vraćala i s užasom je promatrala kako su ti mladi ljudi vršili to prljavo djelo i izgovarali strašnu

⁵ Selected Messages, bk. 1, p. 282.

⁶ Libery News, October 1969, reprinted from underground Evangelism, september 1969.

zakletvu. Ona je molila: "O Bože, spasi me, spasi me!" Dok je molila osjetila je snažne ruke koje su je dohvatile za noge. Provukle su ju polagano ali sigurno kroz otvor na zidu. Jednom vani, polako se digla na noge, i zatim neopaženo je pobjegla do kuće kršćanske obitelji gdje je bila sakrivena dok opasnost nije prošla. Vladini stručnjaci su zatim pretražili kolibu i nigdje nisu mogli naći znaka o nikakvom otvoru na zidu kroz koji bi se mogla provući. A zatim su službenici tražili od nje da prepozna svoje mučitelje i da podigne tužbu protiv njih. Ona je tiho rekla: "Ne, to ne želim učiniti. Oni nisu shvatali što su činili. Nadam se da će jednoga dana postati kršćani!"⁷ Kakva vjera! Kao ona koju su imali Danijel i njegova tri druga Hebreja. Kakav duh praštanja! Poput onog kod Isusa i Stjepana. Nebo mora da je bilo beskrajno zadovoljno!

PONEKAD SE PITAM (ČUDIM)

Ja nikada nisam vidio anđela. Tako je i ne znam da sam ga vidio. Ali ponekad se pitam, jesam li trojicu od njih povezao jedne olujne noći prije mnogo vremena.

Bila je to noć kada sam se vozio iz San Diega u Santa Barbara-u u vrijeme najgore poplave u južnoj Kaliforniji. Moja kćerka Judy dvije ili tri godine stara, spavala je većinu puta na stražnjem sjedalu. Sve što se moglo dogoditi, dogodilo se ili mi se tako činilo. Na jednom mjestu cesta je bila zatvorena, ali bilo mi je rečeno da se okrenem i nastavim putovanje nazad. U jednom gradu vozio

⁷ 1978 Vacation Bible School Program Helps.

sam se jednim dijelom po vodi koja je bila tako duboka da je dopirala do farova automobila. Svuda oko mene su se nalazili napušteni auti, a moj stari Durant kojega sam vozio, zastao je ali je ubrzo išao naprijed. Ne bih mogao platiti da ga netko šlepa jer sam imao 75 centi a put se odužio duplo od uobičajenog vremena. Pogurao sam drugi auto do servisne stanice – to nije bio problem. I uskoro nakon toga, tri čovjeka su me zaustavila i željeli su da im pomognem gurati ih do benzinske crpke. Nisam vidio razloga da ih odbijem – na koncu ne u ovoj olujnoj noći. Jer, to je bilo dva, tri sata iza ponoći. Ovaj put je zahtijevao dvadeset milja prije nego što smo stigli do benzinske crpke koja je bila otvorena. A tri milje gurali smo kroz vodu koja je bila poput jezera. Ja ne razumijem kako su mi ova tri čovjeka mogla reći gdje se nalazi cesta. Sve što sam morao raditi je da guram. Kada smo došli do benzinske crpke koja je bila otvorena i mehaničara, ova tri čovjeka su napunila moj rezervoar gorivom. Zatim su me upitali mogu li se povesti sa mnom do Los Angeles-a. Njihov motor u autu je bio tako mokar da su ga htjeli ostaviti na benzinskoj pumpi da se osuši. To je bila najbolja stvar providnosti koja se mogla dogoditi jer ja nisam znao put do Los Angeles-a ni po suhom, a kamo li kada je poplava. Namjeravao sam ići ravno do obale, pa pokraj grada, ali sam promašio znak u oluji – nisam ga vidio. Ova tri čovjeka točno su znala koje su ulice poplavljene i kako da ih izbjegnemo tako da se nismo morali vraćati. Jedan je izašao iz auta na jednom mjestu, a drugi malo kasnije, a treći čovjek je izašao upravo pred blokom Wilshire Boulevard. Od tog mjesta put mi je bio poznat. Kada mi se to dogodilo, u to vrijeme to nisam shvatio, ali često sam se od tada pitao nisu li ovi ljudi bili anđeli. Naravno, Bog upotrebljava i ljude. Ali ja se još uvijek pitam!

Moram vam nešto reći o George Pease-u. Jednom sam mu napisao pismo. A on ga nije pročitao na način kako sam ga napisao. Uvijek sam se pitao da li ga je anđeo prepravio. To je ovako bilo. Napisao sam pjesmu koja se zvala "Isuse, uzmi me za ruku". Jedne večeri dok sam se molio, osjećao sam – bio sam pod dojmom da tu pjesmu moram štampati i da moram pitati svoju tetu za potreban novac za štampanje. Izgledalo je čudno jer sam znao da teta nema novaca za davanje. U svakom slučaju upitao sam ju, jer sam bio pod snažnim dojmom da to trebam učiniti. A ona je rekla: "Pitaj George Pease-a. Mislim da bi ti on mogao pomoći". George Pease je bio stari obiteljski prijatelj i živio je u hotelu u Portland-u. Kada sam nazvao hotel saznao sam da je bio u Seattle-u i tamo sam mu pisao. Sad sam znao da mi treba oko 50 dolara za sve potrebne stvari za štampanje pjesme. To je bilo u vrijeme kada nisam radio, i to je bilo vrijeme kada je 50 dolara bilo velika svota novca. I jednostavno nisam mogao dozvoliti sebi da tražim 50 dolara, tako sam tražio 25 a molio sam se da bi mi on poslao 50. On mi je odmah odgovorio i priložio ček na 50 dolara. On je napisao: "Tražio si 45 i za ovih 5 mi možeš poslati neki primjerak pjesama. Mislim da razumijem i cijeni". Ja da sam tražio 45? Moj rukopis nije najbolji, ali cifre su bile jasno ispisane i nema načina da 25 izgleda kao 45. Je li to anđeo izmjenio? Uvijek se pitam. Zatim, došlo je vrijeme kada sam se molio da bi anđeo otišao u

tiskaru i promjenio boju na otisnutom štampanom djelu. Uostalom, nisam znao neki drugi način na koji bi se moj problem mogao riješiti. Problem uopće nije bio pitanje života i smrti. Imao sam otiskanu malu knjižicu s pjesmama. Zvala se je *Tangled Threats*. Moj prijatelj umjetnik napravio je neke obrube i to se trebalo štampati u jednoj vrlo osjetljivoj boji - vrlo svjetloj. I kada sam se zaustavio u tiskari, boja za obrube je baš trebala otisnuti se i sve se privodilo kraju. Ali obrubi nisu bili u toj osjetljivoj svjetloj boji, već su bili u pretamnoj mračnoj boji. Razbolio sam se kada sam to vidio. Ali tiskar nije uviđavao da je to neka loša stvar. Jedva da sam se usudio tražiti da se to nanovo napravi. A što bi ste vi uradili u situaciji kada je sve već bilo napravljeno? Većina ljudi se smatra dovoljno pametnom za stvari koje su već napravljene. Uzmimo biblijski primjer. David se molio i plakao nad svojom bebom sedam dana i kad je beba umrla, on se prestao moliti. Ali ja nisam bio David. Otišao sam kući, molio i plakao oko dva sata zbog nečega što je već bilo napravljeno! I što se dogodilo? Da li je anđeo otišao i promjenio boje tih obruba? Ne. Ali tiskaru je ponestala boja prije nego je posao završen. On je morao smiješati više i to se nije slagalo. I sada dvije različite boje na obrubima korica nije bilo prihvatljivo. I on se odlučio napraviti cijeli postupak iznova. A oni su to ovoga puta učinili onako kako sam to želio i tražio od njih. Zapamtite, tisuću načina za rješenje naših poteškoća. Čak i kad to može izgledati da je prekasno za molitvu. Iskustva poput tih koja sam spomenuo su mi mnogo značila, naročito zato jer pokazuju kako je Bog zainteresiran ne samo u situacijama opasnim po život, već i za naizgled neznatne stvari koje su s nama u vezi. Evo jednog drugog primjera.

Anđeli mora da su bili oko mene kada su mi u starosti od sedam godina izvadili krajnike u jednoj doktorskoj ordinaciji u malom gradiću. Doktor je rekao da sam umro (nisam prošao kroz nikakve mračne tunele ili vidio svoje tijelo na stolu ili tome slično). Mora da su bili blizu (anđeli) onoga dana kada sam išetao nedaleko od Walla Walla College a neki ljudi su se nalazili na polju i vikali na guske ili tako nešto, kada sam osjetio da je to bio vjetar pušćanih zrna koji su prošli iznad moje glave. Oni mora da su bili na dužnosti onoga dana kada sam imao ozbiljni automobilski udes, a prošao sam bez ogrebotine. A znam da su bili pri ruci kada sam u starosti od sedamnaest godina na čudnovat način iscijeljen što je bio odgovor na molitve. Bilo je vrijeme kada nisam vidio anđela. Ali drugi su pričali da su ga vidjeli. Na večernjoj molitvi grupa je klečala i ja sam klečao. Mislio sam da je to bio plod mašte. Ali petnaest godina kasnije primio sam pismo od nekoga čije ime nisam prepoznao. Netko je bio pod utjecajem sjećanja kada je vidio osobu u svjetlosti.

Moram vam reći još jedno iskustvo. Nisam znao kako ili da li su anđeli bili upleteni u taj događaj. Ali izgleda mi da su na svaki način morali biti. Dogodilo se to u gradu Portland-u. Molio sam se da neke muzičke ploče napravljene u Chicago-u stignu na vrijeme da bismo ih mogli otisnuti na vrijeme prije nego otputujem na putovanje u ponedjeljak ujutro. Došla je nedjelja dan prije odlaska i one nisu

stigle, premda mi je bilo obećano da će ih poslati express poštom. Ali, da li ste vi ikada pokušali nešto dobiti expressnom poštom u nedjelju? Cijeloga jutra sam neprekidno nazivao glavni i područni ured ali bez uspjeha. Oko jedan ili dva sata područni ured se zatvarao, a glavni ured nije očekivao nikakvu pošiljku iz Chicago-a. Mislim da sam bio više zaprepašten nego li razočaran, jer sam doista očekivao da moja molitva bude uslišena. Ali ništa se nije moglo učiniti, stoga smo se Judy i ja odvezli međugradskom linijom koja je postojala između Portland-a i Gladstone-a, gdje se održavao sastanak Oregon kampiranja. Nakon jedne stanice na putu, došla je jedna djevojka i sjela pored mene. Ona je zadrijemala, rekla je, a zatim ju je probudila stanica, pogledala je okolo i ugledala mene. Znao sam o njoj samo to da se zove Mary. Ona je često dolazila u ured na programe "Mirni sat" i pomagala je kod pošte kao volonter. Ništa drugo o njoj nisam znao. Ona mi je rekla: "Imate paketić dolje u uredu". Imao sam čudni osjećaj da me je netko iza mojih leđa promatrao cijelog jutra. "Kakav ured?" upitao sam. A ona je odgovorila:

"Expressni ured. Došao je oko jedanaest sati". Judy i ja smo sišli na sljedećoj stanici i vratili se u Portland, dobili ploče, odnjeli ih tiskaru koji je te pjesme tiskao cijelu noć. Ja sam ih ponio sljedećeg jutra, još se nije tiskarska boja potpuno na njima osušila. Značajna stvar u svemu ovome je da je Mary bila jedina osoba na svijetu koja je poznavala mene i znala je gdje se paket nalazi. I Bog nas je spojio u istoj međugradskoj liniji. I opet sam zapamtio to iskustvo jer ono pokazuje da je Bog zainteresiran za sve što je s nama u vezi, bilo da to uključuje veliku opasnost ili je opasno po život. On se također zanima i za sitnice u našem životu. Ne želim ostaviti dojam da su sva iskustva u mom životu naročita, koja su se dogodila sa ili bez anđela. Jedva da prođe dan da ne osjećam prisutnost ovih strpljivih nebeskih bića ili da vidim neke neoborive dokaze da su se oni blizu nalazili. Zar ne biste htjeli čitati knjigu dosta debelu, zar ne? Nije li pravo da iskustva koja sam podijelio s vama iz života drugih da ne uključe i nekoliko stranica mojih vlastitih iskustava? Znam da ponekad umaram anđele, ali nadam se da nisam umorio vas. To sam vam samo htio reći.

DODIR ANĐEOSKIH RUKU

David Duffie je drugog dana jake groznice, upravo zatražio od Daisy da dođe s velikom medicinskom knjigom i da pogleda pod naslovom bubonska kuga. Daisy je pogledala svog mladog supruga lječnika u nevolji. "Bubonska kuga! Ne misliš li da je to bubonska kuga, zar ne David?" Čitala je naglas iz knjige drščućim glasom: "Bubonsku kugu mogu prenositi inficirani glodari... Period inkubacije jedan do šest dana... Početak bolesti je nagao, obično praćen visokom groznicom... Pojava prvih otekline je na limfnim čvorićima u preponama... Općenito, sljedi oticanje limfnog

sistema... Bolest je endemska u predjelu jezera Titicaca... " — Sve se uklapalo. U ponedjeljak David je konačno dobio dozvolu da premjesti svoje medicinske knjige iz skladišta kojeg su pustošili šatakori u Puno-u gdje su bile uskladištene. U petak popodne je nastala lagana otekline ispod lijeve ruke. Temperatura je bila 104 stupnjeva (Far). Samo jedan oblik prehlade, mislio je. Subota u noći, otekline su bile općenite, prvo je primijetio jedan lagani nagovještaj ogrebotine na ruci i sjetio se skladišta u kojem su pustošili šatakori. Zbog toga je on postao sumnjičav. Daisy je nastavila tiho čitati kroz suze koje su joj tekle: "Krizu nastaje između petog i šestog dana nakon početka bolesti... Može se očekivati poboljšanje ili pogoršanje... Malo nade postoji nakon što pacijent padne u komu... Koma se produljuje do smrti". Znala je da je bubonska kuga obično fatalna. Ali onda, dok je čitala postojalo je malo nade. "Sulfadiazine u velikim dozama može ponekad koristiti... Antibubonski serum ako se dâ na početku bolesti". Naravno! Antibubonski serum! Ona se jedva popela na prste. Odmah bi otpočela sa sulfa. Mogla bi poslati brzopjav u Limu za serum. Dr. Potts će doći iz Lime i sve će biti u redu. Poslala je telegram sljedećeg sadržaja: "Dr. Duffie. Bubonska kuga. Pošaljite antibubonski serum. Hitno. Molim odgovor." Zatim je čekala. Čekala je na serum, čekala je da groznica padne. Čekala je da Dr. Potts dođe. Na sve je čekala. Nedjelja je prošla i ponedjeljak. Utorak ujutro još uvijek ni riječi. U međuvremenu je učinila sve što je mogla. Ali ništa nije snizilo groznicu ili olakšalo bol. Utorak popodne izgleda da je nastala promjena. David je bio tiši i imao je manje bolova. Čak je malo mogao spavati. Izgledalo je da je kriza prošla. Daisy je bilo lakše – dok nije shvatila što sve to znači. Promjena uopće nije bila na bolje. David je počeo padati u komu. Sada je poslala drugi telegram. Ovog puta je posebno platila da bi ga uručili na kućnu adresu Dr. Potts-a i da bi on to osobno potpisao (kasnije je saznala da prvi telegram uopće nije dobio a drugi je odmah uručen na njegov dom i potpisala ga je njegova služavka. Dr. Potts nije bio kod kuće a djevojka je stavila hitni telegram na vrh police gdje ga je doktor našao nakon dva dana). Srijeda ujutro, David nije mogao jesti niti gutati. Teško ga je bilo dignuti. Uskoro je bio sasvim u nesvjesti. U 14,00 sati osoblje klinike se sastalo na naročiti molitveni sastanak za svog doktora. I zatim je Noel medicinski tehničar argentinac, krenuo u svom malom fordu u srednju školu udaljenu sedam kilometara. On će dovesti grupu propovjednika i učitelja na naročiti molitveni sastanak i na miropomazanje. Daisy je u 14,00 sati sjedila kod Davidovog kreveta. Jedva ga je čula da diše. Primijetila je da se tekućina počela stvarati u njegovim plućima. Riječi

23 Psalma su joj prošle kroz glavu: "Pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ne bojim, jer si ti sa mnom". Ali u svom očaju nije mogla a da se nijemo ne pita: "Da li je Bog sa mnom u ovom trenutku? Čuje li me? Zašto, o zašto On ne pošalje pomoć?" U tom je trenutku čula kucanje na vratima. Bio je to Marcilino koji je rekao da je u klinici hitan slučaj. Pacijent je krvario, a Noel je otišao. Može li ona doći da pomogne? Rekla je Marcilino-u da sjedne kraj kreveta i drži ruku na Davidovom pulsu i da ju

odmah obavijesti ako bude ikakvih promjena. Odmah je požurila. Hitan slučaj je bio ozbiljan i trebalo je više vremena nego što je očekivala. Četrdesetpet minuta kasnije vratila se natrag u kuću. Marcilino je sjedio na sofi u dnevnoj sobi, nonšalantno listajući časopis *National Geographic*. Bila je ogorčena i uplašena. Sve skupa. Zašto obično pouzdan Marcilino nije poslušao njezine upute? Zašto je u dnevnoj sobi? Je li strašan trenutak došao dok je ona bila odsutna? Mladić je poptuno mistificirao njezino izlivanje raspoloženja. Okljevujući, pokušao je objasniti zbog čega je napustio liječnika. "Doktor mi je rekao da idem van", kazao je jednostavno. "Doktor ti je rekao?" Sada se gušila. "Doktor nije pričao dva dana!" Nije mogla reći ni jednu riječ. Drščući gurnula je zatvorena vrata, prestrašena pri pomisli što bi u sobi mogla naći. Krevet je bio prazan, pred ormarom je stajao David potpuno obučen sa stetoskopom u ruci!

"Davide Duffie što radiš?" upitala je. "O, mislio sam da bi bilo dobro obići kliniku", rekao je prijatno. "Nisam vidio pacijente nekoliko dana, zar ne? Koji je danas dan?" Kada je grupa učitelja i propovjednika stigla na naročiti sastanak i miropomazanje oko tri sata, bili su u kliničkoj sobi za savjetovanje na naročitom sastanku zahvalnosti. Dr. Duffie je sjedio za stolom. Pogled na Marcilinove brižljive bilješke otkrivaju ovo: "2,20 doktor se okrenuo u krevetu. 2,25 pitao me je što želim i rekao mi je da mogu ići". Bilo je 2,20 kad je Noel stigao u školu s tim lošim vijestima. Ljudi su odmah kleknuli na molitvu.¹

A gdje je anđeo u ovoj značajnoj priči ozdravljenja? Dovoljno zanimljivo je što čitamo od Božjeg sluga: "Kristova čuda za one koji stradaju i koji su u nevolji, postignute su silom Božjom službom anđela i kroz službu anđela - Njegovih nebeskih vjesnika. Svaki blagoslov dolazi do nas od Boga".²

U slučaju David-a i Daisy Duffie sva ljudska pomoć je zakazala. Telegrami nisu pomogli, lijek nije došao, liječnik iz Lime nije došao. Liječnik u nesvjesti i njegova očajna žena nisu bili sami. Oni nisu bili bez pomoći. Dodir anđelovih ruku, upravljane velikim liječnikom, ozdravile su Davida u trenutku.

Iskustvo dječaka Nondisa iz Nove Gvineje je isto značajno, iako vrlo različito. Kada je vjesnik upao u selo Papua s vješću da se vladina patrola približava, ljudi su se razbježali u strahu. Nikad ranije nisu vidjeli bjele ljude jer nisu imali prilike. Majke su šćepale svoje bebe i svatko mlad i star nestao je u grmlju ili gore u planinu. Svatko osim Nondisa. On nije mogao jer je bio deformiran od gube. Tako, kada je patrola vojnika došla u selo, našla je prazne kolibe, vatra je još gorjela i Nondis-a. Ako možete, zamislite njegov užas, kada se čudni bijeli čovjek s velikim šešišrom nagnuo nad njim i počeo ga pregledavati. U toku jednog tjedna, dječak koji ništa nije znao osim svog svijeta, bio je stavljen u čudnu letjelicu i odnesen u leprozarij na obali. Tamo su ga operirali, stavili mu gips od tabana do

¹ Frances Daisy Duffie, as told to Martha Duffie, in the Youth's Instructor, April 20, 1965.

² The Desire of Ages, p. 143.

bokova. Zamislite šok koji je zbog svega ovoga doživio. Nije imao prijatelje, nitko nije razumio njegov jezik. Dan za danom sjedio je sam na svom krevetu, nesposoban čak i da se hrani, jer su mu ruke bile deformirane. U tom stanju ga je našao pastor adventista i oni su se sprijateljili. Donosio mu je hranu i odjeću i polagano je Nondis naučio govoriti pidgin. Sada mu je pastor mogao govoriti o Isusu koji je ozdravljao paralizirane i liječio gubavce. Rekao mu je da je Isus isti i danas. A dječak je vjerovao. Tri mjeseca nakon što su mu dali gips, skinuli su ga. Njegovi zglobovi su još uvijek bili slabi i drhtavi. Njegova lijeva noga je bila u strašnim čirevima. Bilo je to očajno razočaranje. Sada bi morao ponovno u gips, ovoga puta za šest mjeseci. Ali pastor ga je hrabrio da vjeruje i ima povjerenja. Rekao mu je da ga Isus još uvijek može iscijeliti. Nondis je vjerovao da je to istina i nastavio se moliti. Drugog ponedjeljka u noći nakon što su Nondisu dali drugi gips sanjao je san. U ovom snu visoki čovjek u sjajnoj bijeloj odjeći stajao je kraj njegovog kreveta i rekao mu: "Nondis, vrijeme je da se digneš iz kreveta". On je odgovorio: "Ne mogu, pogledaj me!" Ali veliki je čovjek odgovorio ljubazno: "Možeš! Pruži mi ruku". Nondis je ispružio svoju oštećenu ruku a čovjek je rekao: "Ne! Otvori šaku." "Nemoguće. Vidiš, moji živci su izumrli i ruka mi je trajno deformirana". To je naučio od doktora koji su tako govorili. "Ako se uhvatiš za moju ruku tvoja će ojačati". I u snu je bilo tako. Zatim je čovjek u bijelom ljubazno rekao: "Sada dođi, digni se iz kreveta". I tako u snu Nondis je prebacio noge preko strane bolničkog kreveta i stao na njih. "Hodaj". I on se prošetao po odjelu. Zatim se vratio do svog kreveta i čovjek u snu mu je rekao: "Dugo vremena si bio bolestan do trenutka kada si povjerovao. Još uvijek vjeruješ u mene i tvoja vjera je nepokolebljiva. Noćas uzimam od tebe tvoju gubavost i iscjeljujem te da se možeš kretati. Sada želim da radiš za mene". Nondis je rekao da hoće, zahvalio se od srca čovjeku koji se okrenuo i napustio sobu. Nedugo iza toga dječaka je probudio zvuk pacijenta koji je vikao u pomoć. Sestra je došla i upalila svjetlo iako je već skoro bio dan, Nondis je odlučio moliti se. Usred molitve sjetio se svoga sna. Otvorio je oči i jedva da je vjerovao onome što je vidio. Njegovi prsti su bili ravni, otvarao je šake nekoliko puta. Bilo je lako, bez poteškoća. Ispitao je svoje iskrivljene ruke i mogao ih je pokretati. Sljedeće što je osjećao bile su noge. Ugodno je bio šokiran kada je otkrio da je gips bio polomljen. Sve ozljede su bile iscjeljene, zglobovi čvrsti i jaki. Presretan je iskočio iz kreveta i pao na koljena. Kako da se dovoljno zahvali svom Gospodu? Kada je medicinska sestra prolazila pored sobe, Nondis ju je pozvao i pokazao joj svoje ruke i noge. Sestra je bila zaprepaštena vidjevši Nondisa da stoji. Sestra je pozvala druge pacijente da dođu i vide. Uzbuđeni svi su se gurali oko njega. Neki su rekli da nije smio odstraniti gips. Kada je doktor došao objasnio je, rekavši im da je to Nondisu bilo potpuno nemoguće odstraniti gips jer se on nije mogao sam ni hraniti. Doktor je pregledao dječaka i rekao: "Mislim da je tvoj Bog imao nešto u vezi tvog ozdravljenja". Rentgenski snimci njegovih nogu su bili jasan dokaz ovog iscjeljenja. Analiza krvi je bila negativna, Nondis je bio čist da se vrati kući. On je

rekao svom liječniku: "Bog je rekao da trebam raditi za Njega, ali ja stvarno ne znam kakav posao trebam raditi. Možete li mi vi dati neki posao?" Tako su Nondisa stavili da radi u odjelu za fizioterapiju. To je bio početak. Uskoro su ga premejstili u adventističku bolnicu gdje se krstio, oženio s prekrasnom kršćankom Rebekom.³ Da, anđeli su često poslani sa zadatkom iscjeljenja. Ali nekada je Veliki Liječnik tako pokrenut suosjećanjem da on to čini sam – osobno.

ONI ISTO BRINU

Obitelj Wyman je bila u Calcutta-i kada je Ruth bila tri godine stara. Ona se ne sjeća ništa od tog iskustva u kojem je i ona bila uključena. Ali evo priče koju su ispričali njeni roditelji.

Živjeli su na zadnjem katu jedne kuće. Njezini roditelji su imali zakazani biblijski sat s obitelji koja je živjela dolje na prvom katu. Te večeri iz nekog razloga nisu imali nikoga da pričuva djete. Budući da su živjeli u istoj zgradi Ruth su ostvaili samu i tu i tamo bi došli provjeriti je li sve u redu. Međutim, prije nego što je proučavanje završilo čuli su buku izvan stana, izašli su na stubište vidjeti što je. Tamo na dnu stepeništa je bila mala Ruth s jednom rukom podignutom u zraku kao da nekog drži za ruku. "Kako si dospjela tu?" Željeli su znati. A ona je rekla: "Anđeo me doveo."¹ Ruth se ničeg nije sjećala. Ona zna samo ono što su joj roditelji rekli. Svaki roditelj zna da djeca ponekad imaju bujnu maštu. Ali za trogodišnjaka ne bi bilo ništa neobično savladati stepenice. Međutim ove stepenice,

³ Ritchie Way in Adventist Review, February 23, 1978.

¹ Related to the author by Ruth Elliot

rekli su Ruth, bile su u potpunom mraku a to bi bilo opasno za dijete. Je li se to stvarno dogodilo ili je to bila dječja mašta? Ne znam. Ali jedno je sigurno; tako nešto bi učinio anđeo ako je dijete bilo u opasnosti. Anđeli dok nama služe, ne čine nezahvalnu službu. Oni jednostavno ne izvršavaju zadatak. Anđeli se brinu. Anđeli vode izvještaj o našim molitvama, našim suzama.² Ako plačemo u obeshrabrenju, oni prestaju pjevati.³ Prva suza pokajanja zbog grijeha ih raduje.⁴ I slušajte ovo: "Anđeli slave, nalaze radost u pokazivanju ljubavi, neumorni su u budnom straženju kod duša koje su pale i nisu svete. Nebeska bića nastoje pridobiti srca ljudi, donose svjetlost iz dvorova odozgo na tamni svijet, nježnom i strpljivom službom pokreću ljudski duh da bi doveli izgubljene u zajednicu s Kristom koji im je bliži nego što oni misle".⁵ Razmislite o tome. Anđeli rade da nas dovedu u zajednicu s Kristom, čak tješnju i bližu nego što možemo misliti. Kakva nesebičnost?

Zbog čega su anđeli tako zainteresirani za nas? "Za ovu mrljicu od svijeta nebeski svemir pokazuje svoje najveće zanimanje, jer je Isus platio neograničenu cijenu za duše njegovih stanovnika."⁶ Anđeli se brinu jer se Isus brine. Isus se dovoljno brinuo, jer je umro za nas. Rečeno nam je kada je vijest o padu čovjeka stigla na nebo, "anđeli su bili tako zainteresirani za spasenje čovjeka da se među njima našlo onih koji bi se odrekli slave i dali živote za palog čovjeka". Ali "prijestup je bio tako velik da život anđela ne bi mogao isplatiti dug. Ništa osim smrti i posredovanja Božjeg Sina ne bi mogao platiti dug i spasiti izgubljenog čovjeka od beznadne propasti i žalosti."⁷

Anđeli se također brinu. Da li je onda čudno da su anđeli ljubazni? Nije čudo da se raduju obavljajući za nas ono što mi ne možemo učiniti za sebe — dobre stvari, promišljene stvari, potrebne stvari. Uхватiti ruku malog djeteta u opasnosti ili napuniti sanduk za drva drvima ženi koja to nije mogla sama učiniti.

To se dogodilo u maloj kolibi u Anchorage na Aljasci, jednog hladnog jutra u veljači. Gospođa Louise Dubay je bila sama i tako strašno ukočena da nije mogla hodati bez primjene hladno–tople terapije na njezinim nogama. Koliba se zagrijavala štednjakom na drva. Ona je imala mnogo prijatelja, ali toga jutra iz nekog razloga nitko se nije sjetio posjetiti ju i donesti joj novu zalihu drva. Ona nije mogla nikoga zvati, jer u to vrijeme nije imala telefon. U svom očaju, počela se naglas moliti. Nikada ranije se nije tako žarko molila. Ali nitko nije došao. Konačno i posljednje drvo je izgorjelo i vatra se počela gasiti. Bilo je

30°C ispod ništice. U kolibi je naglo postalo hladno i ona je znala da iako je zaštićena s pokrivačima uskoro će se smrznuti do smrti ako netko ne dođe i donese joj drva. Nastavila je s molitvom ali nitko

² The Acts of the The Apostles, p. 561

³ Early Writings, p. 39

⁴ My Life Today, p. 307.

⁵ The Desire of Ages, p. 21.

⁶ Ellen G. White in Review and Herald, November 22, 1898.

⁷ Early Writings, p. 127

nije dolazio. Zatim se počela moliti na drugi način. Rekla je Gospodu da ako je Njegova volja da se smrzne i umre, neka tako bude, ona je spremna. Nekako u to vrijeme otvorila su se vrata kolibe — imala je samo jedna vrata — i ušao je unutra visok mlad mladić noseći u rukama drvo za loženje. On nije bio obučen kao što se većina ljudi oblači na Aljasci za vrijeme zime. Imao je crni šešir i crni kaput. Stavio je drvo u sanduk za drvo i nastavio je ložiti vatru u peći. Kada se vatra dobro razgorjela napunio je veliki čajnik vodom i stavio ga na vatru. Za svo to vrijeme izgledalo je da drži lice okrenuto da ga ona ne bi mogla vidjeti. Okrenuo bi se tu i tamo kada je išao van vraćajući se s drugim drvima u rukama. Ona još uvijek nije mogla vidjeti njegovo lice niti je on izgovorio riječ. Prirodno da gospođa Dubay je bila u strahopoštovanju zbog svega toga — a još više jer nije mogla govoriti. Ona je samo sjedila tamo, gledala na njega, željela ga je pitati je li on anđeo, a bila je uplašena učiniti to. Konačno postavila mu je to pitanje u mislima bez izgovaranja glasnih riječi. I kada je tako učinila, on se okrenuo prema njoj, nasmiješio se i potvrdio glavom. Njegovo je lice bilo tako plemenito, kaže ona, da je znala da on nije s ovoga svijeta. On se okrenuo, otvorio vrata i izašao a da nije izgovorio ni riječ. Ona je jedno vrijeme tako sjedila kao okamenjena. Konačno je razmišljala: "Ako je On anđeo poslan od Boga, vani u snijegu neće biti nikakvih tragova oko vratiju". Stoga se prisilila iz sve snage othramati do vrata, otvorila ih i pogledala na snijeg u kojem nije bilo tragova. Niti je na snijegu bilo tragova niti okolo pod stromom gdje je imala drva. Snijeg je bio savršeno ravan i gladak kao što se uvijek dešava nakon mećave.⁸

"U nebeskoj školi... svaki spašeni će razumjeti službu anđela u njegovu vlastitom životu. Anđeo koji je bio njegov čuvar od najranijih trenutaka, anđeo koji je čuvao njegove korake i čuvao njegovu glavu u vrijeme nevolje, anđeo koji je bio s njim u dolini sjena smrtnoga, anđeo koji je zabilježio mjesto njegovog počivanja; bit će prvi koji će ga pozdraviti u jutro uskrsnuća — kakav će se to razgovor voditi s njim da se sazna povijest božanskog uplitanja u osobni život i nebeska suradnja u svakom ljudskom radu."⁹

Ja to jedva čekam. A vi?

⁸ As told by Mrs. Louise Dubay to C.F. O'Dell, in Review and Herald, December 22, 1955.

DODIR RUBOVA

Nijedna knjiga koje bi ljudske ruke pripravile ne može obuhvatiti sve izvještaje o aktivnosti anđela za pale ljude. Svuda okolo ove planete ovi nebeski prijatelji dvadesetčetiri sata na dan štite, vode, tješe, ohrabruju usvojenu djecu Kralja. Samo ponekad smo u prednosti vidjeti ih. Tiho, neopaženo ljudskom oku, oni bilježe molitve pokajanih grješnika, još uvijek nesavršenih svetaca. A tada vođeni od Boga upotrebljavaju svoju nevjerojatnu silu da izmjene okolnosti, da snize planine teškoća ili da nas ohrabre i ojačaju u našem čekanju. Naše molitve su uslišene. Ali, jesmo li svjesni koliko često su u to uključeni anđeli?

Biti će potreban zapanjujući mir vječnosti da nam se ispriča cijeli događaji ovih nebeskih bića koje rijetko vidimo. Na ovim stranicama možemo samo dodirnuti rubove. Ali sada pregršt izvještaja onoga što Bog čini uz pomoć anđela kada se molimo.

Dvogodišnji Ray se izgubio u polju kukuruza. U blizini se nalazila rijeka, jezero i potok. Uskoro se mračilo i skoro dvadeset ljudi se pridružilo potrazi; ali nisu našli nikakav trag o dječaku. Njegova majka se molila: "Pomozi nam Gospode, pomozi nam da ga nađemo prije nego što padne mrak". Konačno bespomoćni neznajući što uraditi, njegov otac je ispustio uzde niz vrat stare kobile Nellie,

⁹ Odgoj, p. 305

uhvatio se za sedlo i glasno zavapio Gospodu: "O, Gospode vodi ovog konja do Ray-a". Odmah zatim ona je pošla hitrim kasom duž obale potoka. Oko četvrt milje na sjeveru do potoka se nalazila jedna rupa. I ovdje je napustila potok i išla je stazom do polja. Tu se kobila zaustavila i bila je mirna kao da ju je nevidljiva ruka zakočila. Nellie se okrenula i krenula ravno u guštaru. Nalazili su se oko dvadeset stopa od Raya, kada ga je njegov otac ugledao. Ali konj se nije zaustavio do god ga nije dodirnuo. On je tamo mirno sjedio igrajući se listovima kukuruza. Lice mu je bilo zamrljano od suza ali je bio neozljeđen. Otac je kleknuo do njega i zahvalio se Bogu. Zatim je stavio Raya na sedlo i sjeo iza njega. Dok je konj galopirao on je vikao: "Našli smo ga, našli smo ga". I sretni ljudi koji su sudjelovali u potrazi prenosili su vijest jedan drugome. Dok ga je majka presretna uzimala sa sedla, on je vikao: "Mama, velika mačka! Velika mačka!" Mnoge divlje mačke su se nalazile u jugoistočnoj državi Missouri te 1939. godine. Da li je moguće da je dvogodišnji dječak bio u društvu divlje mačke dva sata? Njegova majka tako misli. On je danima govorio o velikoj mački. Ray je zapamtio događaj iz svog djetinjstva, ali jednoga dana će mu anđeo čuvar ispričati što se stvarno dogodilo.¹

Ruth Gibson je u ljetu 1977. godine bila sama nekoliko dana dok je njezin muž Fred prisustvovao sastanku. On je bila malo nervozna što je sama u kući preko noći, naročito zbog toga što je susjedna kuća bila nedavno opljačkana. Osim toga Gibsonovi su imali razbijeni prozor koji još nije bio popravljen. Ali prve noći se molila, ugasila je sva svjetla i otišla spavati u pola devet. Sljedećeg jutra susjedi su je pitali: "Kakvo je to društvo bilo kod vas sinoć?" Ruth je objasnila da nije bilo nikakvog društva, da je ona ugasila sva svjetla i otišla rano spavati. Njezin susjed je rekao: "Pogledao sam na vašu kuću nekoliko puta sinoć i sva je bila u svjetlu. Izgledala je osvijetljena kao da su sva svjetla bila upaljena. Pomislio sam: 'Mora da imate veliko društvo.'" Tko je upalio sva svjetla? Je li bila u nekoj opasnosti? Da li je ona imala društvo kojeg nije bila uopće svjesna? Jesu li uopće svjetla u kući bila upaljena? Ili su njezini susjedi vidjeli svjetlost koja je odsjajivala od Rutinog anđela čuvara? Jednoga dana ona će to saznati.²

Bilo je to 1953. godine kada se održavala evangelizacija u Reno, Nevada. Iznošenje biblijskih istina kao što se to nekada događa, potiče protivljenje i evanđelist iz jedne druge države je pozvan da pokuša spriječiti djelovanje naših sastanaka. Jednog jutra evanđelista posjetitelj je objavio na radiju da će on stvarno raskrinkati Adventiste sedmoga dana na svom predavanju te večeri. Dva vjernika naše grupe prisustvovala je njihovom sastanku. Oni su došli kada su se pokazivale neke slike. Ali ubrzo je bilo očito da nešto nije bilo u redu — da se nešto bilo dogodilo pastoru i evanđelisti. Kada je evanđelista ustao da govori: izgledao je zbunjen i bolestan. Jednostavno je pročitao nekoliko stihova i sjeo a da nije spomenuo adventiste sedmoga dana. Sljedećeg dana su saznali da kada su dva

¹ Barbara Huff in Adventist Review, March 29, 1979.

² Related to the author by Ruth Gibson

naša čovjeka ušla, govornici za propovjedaonicom su ih prepoznali. Oni i polovina vjerništva nisu vidjeli dvojicu već šestoricu. Ova druga četvorica su bili snažni ljudi i propovjednici su se uplašili što bi se moglo dogoditi ako spominju adventiste. Čudno je da je druga polovina vjerništva vidjela samo dva čovjeka. Mnogi od onih koji su bili prisutni te večeri osvjedočili su se da su Božji anđeli posredovali i dvadeset dvoje od onih koji su tamo bili, ustvari nastavili su dolaziti na našu evangelizaciju.³

Protivljenje nije problem za Boga niti ga to iznenađuje. Bilo kakva opasnost, bilo kakva teškoća, pripravljen je izlaz za to. I Njegovo posredovanje nije nikada u krivo vrijeme.

Jack Circle, pomoćnik kapelana u jednoj od naših bolnica, kasno jednoga dana je zaustavio poslovni čovjek član crkve i rekao da je u nevolji. Jack je rekao: "Hajdemo u moj ured moliti se za to". Poslovni čovjek je objasnio da mu je neophodno potreban novac da isplati radnike. On će za tjedan dana imati potreban novac, a on bi ga trebao sutra. "Koliko ti je potrebno?" upitao je Jack. "Trebam 24,700\$". To je bilo mnogo novaca za koji su se molili. Jack mu je dao telefonski broj nekoga tko bi mu mogao pomoći s manjom svotom. Ali to ne bi riješilo problem. Jack je otvorio Bibliju i pročitao: "A moj će Bog ispuniti u Kristu Isusu svaku vašu potrebu", Filip 4,19. Dva čovjeka su skupa klekla i s vjerom se oslonila na obećanje. Zatim je Jack morao otići na molitveni sastanak a poslovni čovjek kući. On je pokušao nazvati broj koji mu je Jack dao ali nitko se nije javio. Izgledalo je da nema izlaza u njegovoj dilemi. Zatim je telefon zazvonio. Pozvao ga je prijatelj sa sjevernog djela zemlje. Rekao mu je: "Prije trideset minuta imao sam dojam da ti je potreban novac". A zaprepašteni čovjek je rekao: "Prije trideset minuta smo se Jack Circle i ja klečeći molili u njegovom uredu oslanjajući se na Božje obećanje da 'Bog ispuni svaku vašu potrebu'". Prijatelj mu je rekao da je on prodao neke uređaje za 21.700\$ a da još ima 3.000\$ zašparanih u sefu. Svu svotu odmah će mu poslati. Nepotrebno je reći da su obje strane s telefona bile duboko impresionirane. Prijatelj koji ga je nazvao bio je liječnik ateista i kasnije je rekao: "Želim znati zašto je Bog upotrijebio mene kao odgovor na molitvu?"⁴

Da li bi bilo krivo misliti da Bog i njegovi anđeli imaju zadovoljstvo da nas izvlače iz problema na tako osvježavajući način?

Na Pine Springs ranču je ponestalo vode. Dvjestotine juniora je potrošilo mnogo vode. Obiteljski kamp se sada povećavao a trošili su mnogo manje. Cisterne koje su se punile iz planinskih izvora se nisu punile, sada su bili skoro prazne. Ako ne bude skoro kiše kamp će se za dva tjedna morati zatvoriti prije svršetka sezone. Oni koji su bili u obiteljskom kampu revno su se molili za kišu. Sljedećeg dana pojavili su se oblaci, i palo je par kapi kiše — nedovoljno da popravi situaciju. U

³ Pacific Union Recorder, February 16, 1953.

⁴ Related to the author by Jack Circle.

petak navečer nakon logorske vatre kamperi su se opet skupili na molitvu. Zašto Bog nije odgovorio na njihove molitve? Trebaju li one biti određenije? Trebaju li oni postaviti određeno vrijeme? Trebaju li tražiti Boga da pošalje kišu do ponedjeljka ujutro? Hoće li to biti vjera ili pretpostavka? Odlučili su da neće reći Bogu na koji način da odgovori na njihove molitve, već jednostavno su predali stvar u Njegove ruke. U tom duhu su se molili. I kada su se digli s koljena, netko je potrčao da provjeri cisterne što su činili već svakih nekoliko sati. Drugi su poželili jedno drugome laku noć. Iznenada je odzvanjao uzvik kampom: "Voda! Voda je u cisternama!" Oni koji su zadnji napuštali molitveni sastanak su trčali do cisterni. Još dok su trčali mogli su čuti zvuk vode koja je proticala. Netko je uzviknuo: "Cisterne su pune tekuće vode!" Prije pet sati te cisterne su bile prazne — sada su bile pune tekuće vode. Očito da kiša nije samo jedini način na koji Bog može napuniti cisterne vodom!⁵

Osnovna škola crkve adventista sedmoga dana u Vacaville, California upravo se preuredila. Preuredili su sve osim drvenog crijeva. Fondovi su se iscrpili i nisu imali novaca za to. Potreba je bila velika, jer se približavala sezona kiše. Mala djeca u razredu Kay Buzelli zapamtila su Isusove riječi: "Što je ljudima nemoguće Bogu je sve moguće". Oni su vjerovali da su te riječi istinite. Danima su se molili za crijev. I rano tog rujanskog jutra na satu biblijskog proučavanja Karen se je molila: "Dragi Isuse molimo te budi danas s nama. Pomozi nam da nešto učinimo za bližnje i pokažemo im svoju ljubav. I molimo te, dragi Bože, nemoj zaboraviti da se pobrineš za našu školu." A zatim se dogodilo. Cesta je bila tako daleko koliko si mogao baciti kamen. I iznenada se začuo veliki "bum", kad je guma divovskog kamiona eksplodirala. Sedamnaestero poplašene djece je ugledalo veliki kamion koji je skrenuo na put dolazećeg prometa. Ali ovi mali ljudi vjerovali ili ne, nisu istrčali van ili do prozora da vide što se događa. Jedan od njih je rekao: "Hajdemo se moliti da nitko ne bude ozljeđen". I sedamnaestero djece je kleknulo u krug sa svojom učiteljicom i molilo je — dok se je vrištanje, lupanje, udaranje, sudaranje — svi zvuci ozbiljne nesreće nastavilo slušati. Njihova molitva je bila uslišena iako su se još molili. Veliki kamion se prevrnuo i istresao svoj sadržaj uz rub ceste. Mali kamiončić u kojem se dvogodišnji dječak vozio sa svojim ocem se prevrnuo i prizemljio (zaustavio) u potoku kraj škole. Ali nije bilo ozbiljno ozljeđenih, čak su novine koje su o tome pisale rekle da je to čudno. Ali čekajte! Što je sadržavao onaj veliki kamion koji se zaustavio uz rub ceste? Drveni crijev! I to drveni crijev boje koja je bila potrebna školi. Izgledalo je da se drveni crijev rasuo svuda okolo, nitko nije imao volju pokupiti ga. Član školskog odbora koji se nalazio tog trenutka u školi je pregovarao s predstavnikom osiguranja da ga otkupi za vrlo malu svotu novca. Djeca su ga pokupila i vrlo uredno poslagala. Krov je pažljivo popravljen prije dolaska kiša. A drveni crijev koji

⁵ B.J., as told to Maria Anne Hirschmann, in *Insight*, August 24, 1971.

je preostao, prodan je za 300\$ dobitka.⁶ Bi li netko mogao reći djeci iz Vacaville da Bog ne odgovara na njihove molitve?

Dave i njegova žena Grace su se probudili usred noći zvukom zvona na vratima. Tko bi to mogao biti? Dave se spustio u prizemlje do vrata. Tamo nije bilo nikoga. Pogledao je niz ulicu i vidio je čovjeka koji je stajao ispred susjedove kuće okrećući se i gledajući njega. Zatim je čovjek otišao niz ulicu i nestao. Sljedeće noći u tri sata ujutro opet je zvono zazvonilo. Ovoga puta je Dave bio oprezniji i ostavio je lanac na vratima zakačen i kroz odškrinuta vrata je upitao: "Tko je?" Muški glas je odgovorio: "Tražim Johna Smitha da li tu stanuje?" Dave je odgovorio: "Ne, žao mi je ne živi ovdje, laku noć". Nije znao je li to ista osoba od prošle noći, ali naravno da je sumnjao da bi mogla biti. Nekoliko sljedećih noći ni Dave ni Grace nisu dobro spavali. Njihov mali pas kojeg su držali otraga u dvorištu, lajao je više nego uobičajeno. Dave je pogledao kroz prozor i vidio čovjeka koji je bio obučen kao čovjek kojeg je vidio prve noći. Prošlo je pet ili šest nemirnih noći i oni su postali osjetljiviji sljedećih noći. Petak ujutro su ustanovili da je prozor bio razbijen u toku noći. Svi prozori na prvom katu imali su rešetke, ali rolete na tom prozoru su se nalazile između rešetki i okvira, tako da čovjek koji se šuljao nije mogao vidjeti rešetke. Zabrinutost se vidjela na njihovim licima dok su požurivali djecu da odu u školu. Dave je otišao po djecu tog popodneva da ih dovede iz škole. Dok je on skretao na njihovu cestu, vidio je čovjeka obučenog poput onog prvog kako hoda prema njihovoj kući. Pustio je djecu van i rekao im je da odmah uđu u kuću. A on je išao oko kuće i našao se nasuprot čovjeku. Ali čovjek ga je spazio i otišao je niz ulicu pet, šest kuća dalje. Što bi mogao on tu tražiti? Nije imao dokaza da je to isti čovjek. Da li bi ga mogli uhapsiti - zbog čega? David nije htio uzbuđivati Grace. Rekao joj je da ima obaviti neke posjete i da će se vratiti za jedan sat. Pola sata kasnije Grace je čula se otvaranje stražnjih vratiju i da netko ulazi. Ona je mislila da je David nešto zaboravio i otišla je vidjeti može li mu pomoći. Na njezino zaprepaštenje našla se licem u lice s nepoznatim čovjekom. On je rekao: "O, zdravo, kako ste svi?" I zaustavio se tamo gdje je bio. Grace je pokušala ostati hladna iako nije bila i rekla je: "Dobro smo". Zatim se nemarno uputila prema njemu, a on zatečen i zaprepašten izašao je kroz stražnja vrata koja je ona zaključala. Bila je u panici. A što su David i Grace mogli učiniti? Čovjek je sada otišao. Vjerojatno su mnogi ljudi obučeni u crni kaput i šešir. Te večeri nakon što su djeca bila u krevetu, revno su se molili da ih anđeli sve zaštite. Te noći je pas opet lajao. David je vidio istog čovjeka kako hoda, i zatim je sve bilo mirno. Subotu ujutro su se probudili malo kasnije, jer im je nedostajao san. Iznenada je Grace rekla: "David, osjećam cigaretni dim, netko mora da je bio u ovoj kući". David je osjetio isto i počeo je istraživati po kući. Netko je morao još uvijek *biti tu* u kući. *Netko* je još uvijek bio tu i ležao je na stepenicama. David je pozvao policiju: "Imamo provalnika u kući. Leži na stepenicama. Ne znamo je li pijan, je li

⁶ Related to the author by Kay Buzelli

zaspao, je li bolestan ili mrtav. Molim vas požurite!" Nervozno su čekali što će se sada dogoditi. Hoće li čovjek doći gore, je li mrtav. Minute su izgledale poput sata. A zatim su se pojavila patrolna kola i David je otvorio vrata policajcu: "Evo čovjek leži na stepenicama, mora da je pijan ili drogiran kada je tako zaspao na stepenicama". Policajac ga je obasjao baterijom. "Taj čovjek ne spava. On je budan". Zatim je rekao čovjeku: "Tu je policija, digni se, pruži ruke otraga". On je ustao, stavili su mu lisice na ruke i odvezli su ga. Čovjek je priznao da se šuljao oko kuće oko dva mjeseca. Ne bi znao reći zašto. Rekao je da je bio gore na katu, gledao je u spavaće sobe kada je čuo da se David i Grace bude. On je krenuo niz stepenice i tada iz nekog razloga ni sam ne zna kojega legao je na stepenice i ostao tamo dok policija nije došla i rekla mu da se digni. Policajci su bili zaprepašteni. Nisu mogli razumjeti ali David, Grace i djeci nije bilo čudno. Vjerovali su da mu je Bog zapovjedio da legne i da su ga anđeli držali tako dok policajac nije došao.⁷ Ovaj izvještaj je više od ljuske oraha zar ne?

Ova priča o Jimu koji je neshvaćajući nosio džepni digitron kojega je gledao u trgovini s ostalim kupljenim stvarima. Kada je došao do auta bacio je svoje pakete na prednje sjedalo i jedan od paketa je skliznuo na pod i dok se nagnuo da ga podigne, vidio je ispod digitron. Svakome tko bi to vidio izgledalo bi naravno da je pokušao sakriti ga. A netko je baš to i promatrao. Upravo u tom trenutku, vlasnik trgovine je otvorio vrata i tražio od njega da izađe van. Uhapsili su ga zbog krađe. To je bio težak udarac. Jim i njegova obitelj su bili novi u gradu. Njegov posao i ugled su bili u pitanju. Sljedećeg dana je on skupio hrabrost da ispriča Janine što se dogodilo. "To je tako glupo. Tako glupo" rekao je. Osjećao je da mora priznati krivicu. Na kraju krajeva digitron je bio kod njega kada su ga uhapsili. Nitko ne bi bio zabrinut zbog toga je li on mislio da ga uzme ili ne. Pozvali su ga pred suca sljedećeg petka i pročitana je optužba. Napravljene su uobičajene formalnosti, a kada ga je sudac upitao ima li on što kazati, objasnio je što se dogodilo. Sudac ga je prekinuo: "Stanite malo! Pokušavate li reći da niste namjeravali uzeti ovaj digitron?" "Ne nisam, časni sude." "Onda ne mogu prihvatiti priznanje da ste krivi. Ovaj slučaj se mora iznjeti sudu za kriminal. Sud će biti 20.11." Jim i Janine su se molili svakoga dana kao nikada do tada. Sudski postupak je bio u četvrtak. Šest svjedoka je svjedočilo protiv Jima. Tada je njegov advokat tražio prekid suđenja i rekao je Jimu da bi ga mogao izvući zbog tehničkog detalja. Nitko od svjedoka nije mogao potvrditi da je to bio isti digitron. Jim to nije želio. Zatim je sudac morao otići da bi uhvatio avion. Sud se odgodio do sljedećeg utorka. Jim i Janine su nastavili s molitvama. Janine je jednog dana postila. Sve je ukazivalo da treba biti ispravna pred Bogom. Inače kako bi On mogao čuti njezine molitve. I zatim je osjetila mir kojega ranije nije poznavala. U utorak sve što je sudac trebao uraditi je zaokružiti svoju istragu i izreći presudu. Ali nešto su još dodali. Sudac je morao ispričati što mu se dogodilo u subotu.

⁷ David H. Sharpe in Review and Herald, December 15, 1977.

Kupujući u tom šoping centru kupio je nekoliko stvari, a gledao je i neke druge. Dok je ulazio u auto, iznenada je shvatio da je slučajno uzeo neku stvar i ponio je sa sobom.

"Ako bi me sada zaustavili" rekao je advokatima, "bio bih u istom neugodnom položaju kao ovaj čovjek." A zatim je rekao: "Nije kriv. Slučaj je riješen".⁸ Anđeli mora da su od sreće plakali zajedno s Jimom i Janine.

Ali moram vam ispričati još jednu. Tri male djevojčice i tri male djevojčice koje su ih htjele posjetiti, iznenada su odlučile. Žele jahati na šetlandskom poniju. Nije bilo razloga da ne bi jahale, osim što je poni bio na južnom pašnjaku, jureći s jednogodišnjim govedom. A ovaj naročiti poni je volio svoju slobodu. Trčao je brže od većine šetlandskih ponija i poznao je svaki trik da umakne. Trebala su dva dobro građena čovjeka da ga vrata natrag. Otac koji je posjedovao konja, objasnio je djevojčicama da ga ne može sam dovesti i predložio im je da urade nešto drugo. Ali, nakon razgovora ovih šest djevojčica palo je na koljena i počelo se moliti. Za njih je problem bio jednostavan — Bog im može vratiti ponija. Bio je to nezaboravan prizor, šest malih djevojčica pognutih glava usrdno se moli Bogu. Otac je skoro bio dirnut da im se pridruži. Ali se pitao da ne bi to možda bilo svetogrđe moliti se za odbjeglog konja da se vrati kući. Izgledalo je tako uzaludno. Skoro im je htio reći da čovjek ne treba tražiti od Boga takve stvari, kada je pogledao i vidio kako se poni vraća u trku niz strminu preko polja kroz potok do obora gdje se zaustavio i čekao. Djevojčice su se sada digle s koljena i pričekale. Čak nisu bile ni iznenađene. Otrčale su do ponija s uzvicima radosti, pogladile ga i otpočele popodnevno jahanje. Otac djevojčica koje su došle u posjetu je bio sasvim potresen. Lice mu je bilo blijedo, rekao je domaćinu: "Izgleda da nije bitno za čega se moliš, nego tko se moli." On je samo vidio šest malih djevojčica koje su uništile svako pravilo jahačke vještine. On ne bi vjerovao u događaj da mu je bio ispričan. Ali on ga je vidio i nije ga mogao zaboraviti. Otpočeo je s čitanjem svoje Biblije a zatim s posjećivanjem crkve sa svojom obitelji. Do tada je održavao nekoliko ustanova u crkvi. Prije osvjedočenja koji se dogodio toga dana religija mu ništa nije značila. Sada se njegova vjera ne koleba.⁹ Može li se isto reći sada za vašu vjeru? Ako ne, zašto?

⁸ Janine Saunders, a pseudonym, in *Insight*, May 30, 1978,

⁹ V.F. Smith in *Signs of the Times*, January 1976.

ČUDO PREDANJA

Zašto neki ljudi žive dosadnim jednoličnim životom i neprekidno su na ivici očajja — dok drugi su zadivljeni svakim novim zalaskom Sunca, raduju se pjesmi ptica, žive uvijek na rubu zadivljenosti?

Zašto su nekima duše puste i uvijek očekuju najgore — dok su drugi zauzeti zahvaljivanjem Bogu za čuda da im se najgore nije dogodilo?

Jednoličan posao će izbrisati čovjekovu nadu ako to dozvoli. A onaj koji se divi hoda na prstima spreman za iznenađenja! Događaji o Božjoj sili i ljubaznoj brizi anđela trebaju podići našu vjeru do novih visina. Ali u reagiranju nekih od vas možda se pojavi tračak obeshrabrenja. Netko bi mogao reći: "Zašto se natprirodne stvari događaju drugima? Ja se molim, i molio sam se cijelog života ništa mi se posebno nije desilo. Zašto?" To je dobro postavljeno pitanje. Jer to ne bi trebalo biti tako. I ne treba biti tako. Moguće je da netko od nas nije iskusio čudnovato izbavljenje od opasnost, jednostavno zato jer nismo ni bili u opasnosti. Bog nikada ne čini čuda zbog predstave (šoua). On djeluje tamo gdje je potrebno. Ali, problem je dublje prirode. Odgovori na molitvu premda jednostavni ne trebaju čuda, već trebaju biti svakodnevna stvar u životu kršćana. Ako to nije tako mora postojati razlog. Jeste li ikada pokušali iskazati vjeru za koju kažete da imate, zahvaljujući

Bogu za stvari koje još nije učinio a kao da je učinio? Ja ne zastupam pretpostavke. Svakako da vam ne predlažem da trebamo zahtijevati nešto od Boga, ograničivši ga vremenom, ili mu reći kako da odgovori na molitve ili čak tražiti neki znak da smo sigurni da nas On čuje. Svaka molba koju mu upućujemo mora se predati Njemu u ruke da On odgovori po svojoj volji i da prihvatimo negativni odgovor kao što bi pozitivni. A da tražimo znak da nas je On čuo, zašto bi nam trebao? *Dokaz je u obećanju!* Znamo biblijsku definiciju vjere. "Vjera je jamstvo za ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti kojih ne vidimo." Heb 11,1. To je bitno. To je prava vrijednost zar ne, sasvim bitno. To je nešto čega se trebamo držati.

Recite mi sada, ako imam bit onoga čemu se nadaš, ako to stvarno imaš, što je prva stvar da ju učiniš? Zahvaljuješ Bogu za to, zar ne? Tako vjerom zahvaljuješ Bogu, zahvaljuješ mu s oduševljenjem da će On upravo tako učiniti. To ne znači da će On to učiniti određenog dana ili prodati osobi koju ste izabrali i to za cijenu koju ste zamislili. To samo znači da će On brinuti o stvari na Njegov način i u Njegovo vrijeme. I osim toga ako On uopće ne želi da prodate, da li i vi tako želite?

Mogao bih priznati da sam imao nedavno upravo takovo iskustvo. Skoro prije šest mjeseci. Nastavio sam govoriti ljudima da će Bog to prodati u pravi čas. Nastavio sam sa zahvaljivanjem. Ustvari, ako se kuća proda tijekom ovih mjeseci bio bi to ozbiljan problem jer nisam imao kuda seliti. Ali pet dana kada su okolnosti bile takove da sam se mogao seliti, tri bračna para su željela kuću!

U ovoj stvari zahvaljivanja Bogu za ono što čini prije no što učini, nisam u ekstremnom položaju. Sluškinja Gospodnja kaže: "Moramo vjerovati ne zbog toga što vidimo ili osjećamo da nas On čuje. Moramo vjerovati u Njegova obećanja. Kada dolazimo k Njemu s vjerom, svaka molba otvara Božje srce. Kada molimo za Njegove blagoslove, trebamo vjerovati da ćemo ih primiti, zahvaliti Mu kao da smo ih primili. Zatim nastavimo s našim dužnostima sigurni da će se blagoslov realizirati kada ga budemo najviše trebali. Kada se naučimo takvom postupanju znat ćemo da su naše molitve uslišene. Bog će za nas učiniti

'krajnje obilno' 'prema bogatstvu slave Njegove' i 'radeći sa svojom moćnom silom.'¹

1. The desire of Ages, p.200

Shvatimo bit ove divne tvrdnje. "Ne jer vidimo." "Zahvalimo Mu kao da smo već primili." A zatim ovu dragocjenu rečenicu: "Kada to naučimo tada ćemo znati da su naše molitve uslišene." Jesmo li naučili? Zna li kako iznijeti molbu pred Boga i primiti odgovor?

Bilo je to prije mnogo godina kada je menadžer jednog našeg velikog sanatorija pozvan da prihvati veći položaj u jednoj velikoj ustanovi. On se složio da ide, naročito zbog djece koja su išla u obližnji koledž. Ali ipak je želio znati Božju volju. Konačno je tražio savjet od W.C. Whitea, sina Ellen

White, koji mu je bio prijatelj. A W.C.White se zaprepastio tim pitanjem. Stavio je ruku na prijateljevo rame i upitao: "Misliš li mi reći Myrone, da nakon svih ovih godina u Božjem Djelu nisi naučio da ideš na koljena i Bogu postaviš pitanje i dobiješ odgovor?"

Nadahnuto pero nam kaže kako: "Oni koji se odluče da ne čine ništa što bi ožalostilo Boga, znat će nakon iznošenja svog slučaja pred Bogom kojim smjerom će ići. Oni će primiti ne samo mudrost već i snagu. Sila poslušnosti za službu će im se dodati kao što je Krist obećao."

Oni koji uvijek idu na svoja koljena dobijaju odgovor — to su oni koji su učinili naročito predanje svome Gospodu. "Oni koji odluče da ne učine ni jednu stvar da bi ožalostili Boga" su oni koji su se potpuno bez rezerve predali, bez rezerve se podjarmili Njegovoj volji. Tu ne može biti nikakve ograde, ništa ih ne vuče nazad, niti jedan idol, niti kakovi bogovi.

Što činimo s Isusom? To je pitanje. Lloyd John Ogilvie kaže jednostavno: "Pustite ga unutra! Prihvatite ga kao najvećeg čovjeka koji je ikada živio! ... Poštujte ga kao

najvećeg psihologa koji je ikada analizirao život. Obilježite kalendar prije Krista i poslije Krista. Planirajte svoje običaje oko njegova rođenja, smrti i uskrsnuća. Govorite o Kristu nježno, meko, blago. Crtajte portrete o Njemu. Pjevajte o Njemu, propovjedajte o Njemu. Mi ćemo sve napraviti što možemo ljudskom vještinom, obožavati ga — izuzev jedne stvari — da ga učinimo apsolutnim gospodarem našeg života!" Sve osim da ga učinimo gospodarem. Ali nećemo učiniti ništa drugo. Ako je vaše ili moje iskustvo s molitvom dosadno, jednolično, postoji za to razlog. Nema granice onoga što će Gospod Isus učiniti za nas ako ga nećemo držati na odstojanju. Ako živimo na nebu čuda, moramo za sobom ostaviti naše bogove. Jer nebo počinje kada ostavimo (napustimo) zemlju!

Što se događa s našim molitvama ovisi o kvaliteti našeg odnosa s Gospodom Isusom. Ako je taj odnos nemaran, naše iskustvo će biti nemarno. Bog ne želi predanje s pola srca. On želi nas cijele, potpuno. Ali mi još uvijek bježimo od takve vrste predanja. Mi uzmičemo od potpunog predanja. Ali čovjek koji ne želi ući preduboko u kršćanstvo, čovjek koji želi držati ruku na padobranu tako da može iskočiti kada hoće (izabere trenutak) — taj čovjek se drži praznog zvanja koje nikada ne može zadovoljiti. On nikada neće saznati što je mogao postići! Način da sve to nedostaje je da idemo samo pola puta. Ako se u potpunom predanju kratko zaustavimo, otkrit ćemo da je kršćanski život nepodnošljiv teret. Nedostajat će nam čuda i oduševljenje koje je Isus za nas isplanirao. Nebo je tako blizu skoro ga možemo dodirnuti. Ali samo za one koji su ostavili zemlju!

Čudo potpunog predanja života se ne može opisati. Ono se samo može iskusiti. Oduševljenje uslišenih molitava. Prijateljstvo (društvo) anđela. Dani tako ispunjeni sretnim iznenađenjima da jedva možete dočekati sutrašnji dan da vidite što će slijedeće Bog učiniti!

Vjera brzo raste kada neprekidno živite na rubu čuda. Nestalo je stropa, horizont je isčeznuo. Nema granice za ono što Bog može učiniti za i sa čovjekom, ženom ili omladinom koji se bez rezerve predaju (Bogu) Njemu. I kada takvi pobjegnu sa zemlje, nebo ih čeka!

SAT KOJI JE OTKUCAO TRINAEST PUTA

Neki događaji su tako istaknuti da zaslužuju da ih se posebno ispriča. Ovaj je jedan od četiri meni omiljenih događaja koji pripada toj grupi. Ili mi se tako čini.

Bila je ponoć u gradu Plymouth u Engleskoj. Dva čovjeka stajala su u gradu ispod velikog gradskog sata. Pošto je on završio s otkucavanjem sati, oba čovjeka, stranci, primijetili su da je sat otkucao trinaest puta umjesto dvanaest. Jedan od te dvojice je bio kapetan Jarvis. Nedugo nakon toga kapetan Jarvis se jednog jutra rano probudio, ustao, obukao i sišao do vrata svoje kuće. Kad ih je otvorio, na svoje zaprepaštenje vidio je svog konjušara koji je tu stajao s osedlanim konjem spremnim da ga uzjaše. Konjušar je objasnio: "Imao sam osjećaj da biste željeli uzjahati svog konja gospodine". Rekao je da je taj osjećaj bio tako jak da nije mogao ostati u krevetu, nego se digao i pripremio konja. To je bilo čudno. I nikad se prije nije dogodilo. Ali pošto je konj bio spreman, on je uzjahao konja i odjahao. Nije imao neki naročiti cilj i dozvolio je da konj izabere kuda će ga voditi. Uskoro su bili kraj rijeke blizu mjesta gdje se nalazila skela koja je prevozila putnike. Zamislite njegovo zaprepaštenje, u tim jutarnjim satima kada je ugledao skelara koji ga je čekao prevesti ga. Što se to događa? "Kako da ste tu tako rano čovječe?" upitao je. "Nisam imao mira u krevetu gospodine i imao sam osjećaj da me netko treba da ga prevezem preko rijeke." Kapetan i konj su se ukricali na skelu i uskoro su bili na drugoj strani. Što sada? Opet je dozvolio konju da izabere smjer kojim će ići. Nakon nekog vremena stigli su u neki provincijski grad. Susrevši prolaznika, kapetan ga je pitao događa li se nešto zanimljivo u gradu. "Ne ništa gospodine, osim suđenja jednom ubojici." I tako bez nekog cilja, s razmišljanjem o ovom čudnom putovanju pomislio je hoće li vidjeti što će se

dogoditi. Odjahao je do mjesta gdje je bilo suđenje, sjahao i ušao u zgradu. Dok je ulazio, čuo je suca kako govori zatvoreniku: "Imate li vi nešto reći u svoju korist?" "Nemam ništa da kažem gospodine osim da sam nevin čovjek. Na svijetu postoji samo jedan čovjek koji može potvrditi moju nevinost, ali ne znam ni njegovo ime ni gdje živi. Prije nekoliko tjedana smo stajali zajedno u gradu Plymouth-u kada je bila ponoć. Obojica smo čuli veliki sat koji je otkucao trinaest puta umjesto dvanaest. To smo obojica primijetili, jer je to doista čudno da sat otkucava trinaest u ponoć". "Tu sam, tu sam", kapetan je zagrmio otraga u sobi. "Ja sam čovjek koji je stajao u ponoć ispod velikog sata u Plymouth-u i primijetili smo tu čudnu pojavu, da je sat otkucao u ponoć trinaest puta umjesto dvanaest. Što zatvorenik govori je čista istina. Prepoznao sam toga čovjeka. Te noći kada je izvršeno ubojstvo taj je čovjek bio sa mnom u Plymouth-u i mi smo obojica primijetili da je čudno da sat u ponoć otkucava trinaest puta umjesto dvanaest." Svjedočanstvo kapetana je dokazalo nevinost osuđenog čovjeka i odmah su ga oslobodili.¹

Razmislite o ovome. Samo jedan čovjek na svijetu je mogao potvrditi zatvorenikovu nevinost. I anđeli probudivši konjušara, skelara, s osjećajem da moraju učiniti nešto hitno a nisu znali razumjeti što — vodili su konja i doveli su tog jedinog čovjeka u sudnicu tog dragocjenog trenutka kada je bio potreban. Kako su anđeli morali to voljeti.

BUŠMANOVA PRIČA

U zabitoj pustoši pustinje Kalahari zemlji bušmana — sada poznatoj kao Botswana, u južnoj Africi, — živjelo je primitivno pleme bušmana. Oni nikada nisu znali za civilizaciju. Oni su živjeli gdje noga bijelog čovjeka rijetko kroči i nikada ne ostaje. Sekuba, bušman, je izrastao do pune visine samo pet stopa. Kada je Sekuba sa svojom obitelji pobjegao hladne pustinjske noći 1953. godine nisu ni slutili da će se njihov način života zauvijek promijeniti. Sekuba je zadržao kraj sebe svoj luk i tobolac s otrovnim strijelama. Bušmani su poznavali prirodu i njezine tajne. Znali su gdje naći korijenje koje je davalo otrov za njihove strijele. Znali su gdje naći ljuske od divljih nojevih jaja da bi ih mogli napuniti vodom kada bi padala kiša. Oni su poznavali zabranjenu pustinju. Preživjeli su nevjerojatne teškoće, ali njihov način života je u generacijama skoro izbrisao sliku njihovog Stvoritelja. Sekubova obitelj je spavala. Ali za njega je noć iznenada postala svjetlija od dana i on je razgovarao s nekim koji, vidio je, govorio iz vatre. Sljedećeg jutra je pokušao reći svojoj ženi i obitelji što se dogodilo. Ponovo je pokušavao. Oni su pridavali veliki značaj snovima, a tko je ikada čuo o snu poput ovoga. Kakva je to knjiga o kojoj je on govorio? Tko je taj u sjajnoj svjetlosti koji je govorio iz vatre tako osvjetljen da ga se nije moglo pogledati? Zašto Sekuba mora ići na istok da nađe ljude koji imaju knjigu koja im

¹ The Hand That Intervenes, pp. 188,189.

može reći o Bogu? Zašto je on osjećao da mora ići još istog dana? Zbog anđeoske zapovjedi. Oni to nisu mogli shvatiti. "Kako ćeš razgovarati s ljudima koje ćeš sresti?" željeli su znati. Bušmani su govorili jezikom koji je škljockao i grlenim glasovima, nimalo sličnim jeziku kojim su govorili Bantu urođenici. Nitko ne bi ikada išao bušmanima s knjigama. Njihov jezik nikada nije bio pripravljen za pisanje. Rijetko se događalo da su Bantu ili bijelci lutali blizu njih zbog njihovih otrovnih strijela koje su bacali iz žbunja. Svi su ih se bojali. Ali Sekuba je rekao svojoj obitelji: "Knjiga govori. Onaj sjajni me je naučio riječima knjige. Ja ih razumijem i moći ću čitati." Obitelj nije ni pokušavala podsjećati ga na opasnosti na koje će naići na putu. Bili su i oni zadivljeni njegovom noćnom vizijom, te su odlučili pratiti ga jedan dio puta. Svakim danom su se približavali istočnoj granici zemlje bušmana, održavajući život lovom. Konačno na rubu civilizacije naišli su tu i tamo na nekog bušmana koji je nešto znao o susjedima Bantu. Sekuba je ostavio svoju obitelj u blizini i oni su mu vjerovali da će se vratiti kada nađe ljude s Knjigom. Odjeven u kožnu odjeću nosio je sa sobom pokrivač koji je bio napravljen od životinjskih koža i sa zalihom suhog mesa. Naoružan s lukom i tobolcem otrovnih strijela, napredovao je sam u nepoznato istočno kao što ga je anđeo uputio. Mnogo dana kasnije stopedeset milja od svog polazišta, Sekuba se okljevujući približavao kolibama jednog afričkog Bantu farmera. Plemenski čovjek se u početku nemalo poplašio kada je ugledao bušmana pred sobom. Ali kada je vidio da je luk u njegovoj ruci prazan nije pobjegao. Sekuba je s poštovanjem sačekao na njega da progovorio. "Vidim te" rekao je Bantu prema afričkim običajima. S dostojanstvom Sekuba se okrenuo, pozdravio ga i upitao ga: "Gdje ću moći naći ljude s knjigom?" Zaprepašteni Bantu za trenutak nije mogao naći riječi a Sekuba je nastavio: "Došao sam naći ljude koji poštuju Boga". "Ti govoriš naš jezik" rekao je Afrikanac. "Onaj sjajni me je naučio" jednostavno je Sekuba odgovorio i zatim mu ispričao više o noćnoj viziji. "Možeš li me odvesti do onoga tko me može naučiti više o Knjizi?" "To je divno!" uzviknuo je Bantu. "Da, odvest ću te do našeg pastora, on živi ovdje u blizini." Krenuli su zajedno, ali nisu brzo napredovali jer su se uzbuđeni Bantui tiskali oko njih želeći vidjeti tog bušmana koji je naučio Tswana jezik od natprirodnog bića. Skoro je bio mrak kada je grupa — to je sada bila grupa, jer su se i drugi pridružili ovoj dvojici tijekom puta — stigla do skromnog bivališta koje je imalo prave prozore od stakla. Ispričali su svoju uzbudljivu priču, a zatim je pastor želio to čuti direktno od Sekube. Mali bušman se nije bojava ovog čudnog okoliša. Već naprotiv bio je sretan zbog uspjeha njegovog zadatka i radostan da ispriča viziju koja je bila uzrokom ovog dugog puta. Kada je završio ponizno je upitao: "Da li sam našao ljude koji slave Boga i koji imaju Knjigu?" Pastor duboko dirnut, ušao je u kuću i vratio se s Biblijom u ruci. Sekubine oči su se zasvjetlile. Pljesnuo je rukama, sagnuo glavu i uzviknuo: "To je, to je ta Knjiga!" "Da ovo je kraj tvome putovanju" uzviknuo je pastor. "Ostat ćeš noćas s nama." Vodio je molitvenu grupu i afrikanci su se vratili svojim kolibama. Sekuba se raskomotio u maloj kolibici koja je služila

pastoru kao kuhinja. Sluga mu je pripremio hranu i onda je legao spavati sretan što je našao predmet svoga traženja. Ali te noći pojavio se anđeo. "To nije prava crkva" rekao je sjajni. "Moraš nastaviti svoje traganje. Moraš naći crkvu koja svetkuje subotu i pitaj za pastora Moyo. On neće imati samo Knjigu već i četiri smeđe knjige kojih je u stvari devet". Tako je ujutro Sekuba objasnio svojem domaćinu: "Moram sada ići. Ne mogu ovdje ostati. Sjajni mi je došao ove noći i rekao mi da nađem ljude koji svetkuju sedmi dan subotu." Pastor nije mogao vjerovati svojim ušima. "Ovo je glavna crkva" rekao je ljutitim glasom. "Može li glavni biti u krivu? Ti nisi to dobro razumio." Sekuba je to poštovao, ali je ostao čvrst.

"Gospodine, ja nisam krivo razumio. Te stvari su mi jasno pokazane. Postoje ljudi koji slave Boga sedmoga dana. Molim te reci mi gdje ih mogu naći." Sada se tek pastor razljutio. Gomila se skupila. Sada su Sekubu uhapsili zbog izazivanja glavne crkve. Ali on nikada nije promjenio svoju priču. Konačno su ga oslobodili i to je učinio bijeli član organizacije koji je osjećao da je nešto čudno u vezi sa strahopoštovanjem neobrazovanog bušmana koji govori Tswana i čvrsto se drži svoje priče i upute anđela. Siguran, ponovo na svom putu, Sekuba je proveo noć gdje ga je tama zatekla. Ali bio je u nevolji. Kako naći pastora Moya? Kojim pravcem krenuti? Sam u pustinji razgovarao se s nevidljivim Bogom da ga uputi i tražio je neki znak. Zatim je zaspao. U zoru nedaleko na horizontu, vidio je jedan mali oblak poput magle. U tom jasnom suhom zraku, na granici pustinje — prihvatio je to kao znak. Strpljivo ga je slijedio. Za sedam dana stoosamnaest milja ga je oblak vodio. Oprezno je izbjegavao puteve i ljude, jer je jedna greška bila dovoljna. Negdje, moglo je to biti prije nego što je napustio utočište bijelog člana vijeća dobio je neku evropsku odjeću. Sada nije izgledao tako upadljivo dok je ulazio u malo naselje. Oblačić koji je išao pred njim sada je nestao. Možda će sada moći naći pastora Moya. Sljedećeg jutra Bantu afrikanac ga je uputio u selo i nije imao poteškoća naći kuću pastora Moya. Pastor se malo uplašio kada je ugledao svog posjetitelja. Poput ostalih afrikanaca imali su malo strah od bušmana. Ali dok je proučavao njegovo lice znao je da to nije obični afrikanac i pozvao ga je unutra. Još jednom je Sekuba ispričao priču na Tswana jeziku i dok je pastor slušao, njegovo strahopoštovanje i čuđenje je raslo. I mali bušman je rekao završavajući priču: "Naređeno mi je da nađem ljude koji svetkuju sedmi dan subotu". Pastor Moyo je radosno donio knjigu i uvjerio ga da je našao ljude koje je tražio. "To je!" Sekuba je uzviknuo. Ali imao je još jednu molbu: "Gdje su četiri knjige koje su ustvari devet?" Pastor Moyo se vratio do svoje police s knjigama i donio četiri smeđa sveska koji su nosili naslov *Svjedočanstva za crkvu*. Svakom adventisti sedmoga dana su poznate ove knjige iz pera Ellen White, čije pisanje nosi obilježja nadahnuća. Devet svezaka je bilo uvezano zbog praktičnosti u četiri knjige. Sekuba je bio zadovoljan i sretan. Rekao je oduševljeno: "Vi ste pravi narod". Njegovo putovanje se završilo. Ali, sada je mnogo trebalo učiti. Cijele dane su razgovarali i čitali iz knjige. Dva tjedna su skupa proučavali i Sekuba je pio istinu.

Zatim se Sekuba vratio svom narodu s radosnim vijestima o Isusu i pastor Moyo ih je posjetio. Otkriveno je da bušmani iako primitivni imaju fenomenalno pamćenje. Mogu zapamtiti duge djelove Svetoga pisma i ne zaboravljaju ih. Sekuba je postao starješina crkve, evanđelista i pastor prve crkve bušmana. I to je ostao do svoje smrti 1957. godine i sposobnosti da govori, čita i piše na Tswana jeziku. To znanje mu je dao onaj svjetli koji mu je govorio iz vatre.¹ Ti i ja ne trebamo preći dugi, zamorni i opasni put da nađemo knjigu. Uporedo s tim, svjetlost koja preplavljuje stazu je zasljepljujuća. Da li je mi sljedimo tako pažljivo i uporno kao što je činio mali čovjek bušman?

SAMO JEDAN KLJUČ

Sundar Singh. To je bio on čiji se mali svijet srušio kada je njegova majka umrla, a bilo mu je skoro četrnaest godina. Utučen, obeshrabren bio je ljut na Boga i na svijet. U svom očaju kupio je primjerak kršćanske Biblije, tako da bi mogao trgati stranicu za stranicom i bacati u vatru. I tako u dubokoj sumornosti se odmarao u svojoj sobi u kojoj je ostao danima. Jedne noći se žarko molio: "O Bože, ako te ima, otkrij mi se ove noći". Ekspresni vlak iz Ludhiana za Lahore bi trebao proći oko pet ujutro a on je odredio ako mu se sam Bog ne otkrije do tada, otići će van i leći na tračnice i okončati sa životom. Nastavio se moliti čitavu noć. U petnaest minuta prije pet sati izjurio je iz sobe i probudio oca. Ispričao mu je da je imao viziju o Isusu i sada je postao kršćaninom. "Mora da si poludio" rekao je otac. "Dolaziš mi dok spavam i kažeš mi da si kršćanin, a nema tri dana kako si spalio kršćansku knjigu." Sundar je stajao kruto gledajući u svoje ruke: "Ove ruke su to učinile. Ja ih nikada ne mogu očistiti od grijeha sve do dana svoje smrti". Zatim se okrenuo ocu i rekao: "Ali prije nego što taj dan dođe moj život je (Kristov) Njegov život." I tako je to bilo pošto želio zadobiti Indiju za Krista i jer je bilo mnogo predrasuda protiv stvari sa zapada, prihvatio je žutu odjeću sadhu i nosio ju je sve do svoje smrti. Sadhu Sundar Singh je nosio preveliki teret za Tibet. Bio je rođeni avanturista. Skoro svakoga ljeta do kraja života nekako je uspio ući u Tibet. Čim više su ga progonili bio je sretniji. Jednog ljeta stvari su bili naročito loše. Od trenutka kada je prešao planine nastale su nevolje. Seljani su mu otkazali gostoljublje. Skoro se utopio u brznoj ledenoj rijeci. Hrane je jedva bilo. Okrutno su postupali s njim. Lama i svećenici poticali su seljake da ga progone. Propovjedati

¹ Gladys Piatt Ansley in the Youth's Instructor, Januaruy 22, 1963.

Isusa u Tibetu moglo bi lako značiti smrt. Ali smrt ga nije plašila. On se obazirao samo na jednu stvar da bude ispravan (vjeran) pred Gospodom. Vrhunac događaja je bio u gradu po imenu Razar. Otpočeo je s propovjedanjem na tržnici spavajući noću van skloništa gdje su se trgovci i životinje stiskali da bi im bilo toplo. U početku je njegovo propovjedanje privlačilo pažnju mase. Ali kada je glavni lama čuo za njegovo propovjedanje interes ljudi se pretvorio u bijes. Jednoga jutra stražari iz samostana su uhvatili sadhu i vukli ga na jedno suđenje na brzinu. I dok je promatrao tvrdo lice glavnog lame, znao je da bi mu se jedna od dvije stvari mogla dogoditi. Ili će ga sašiti u mokru kožu od jaka (vrsta bivola u Aziji) i ostaviti ga na Suncu da se osuši dok se ne raspukne do smrti ili će ga baciti u duboku suhu jamu na vrh leševa onih koji su bili bačeni prije njega da umre od gladi. Bila je to jama. Odvukli su ga tamo pretučenog i udarili su ga tako da je naglavce odletio dolje. Čuo je da su na tu jamu stavili poklopac i zaključali lokotom. Smrad je bio grozan od mnogih koji su tamo prije umrli. Sundar se molio za izbavljenje, ali nije imao pojma na koji način će se to dogoditi. Jedna ruka mu je bila slomljena, tako da se ne bi mogao uspinjati do vrh. Ako bi se čak i mogao uspeti ne bi mogao izaći, jer je samo veliki lama imao ključ koji je do sada zveckao na prstenu ispod njegovih haljina. Sati su prolazili i postali su dani. Tri dana i tri noći je proveo u nepodnošljivom zraku u jami. A zatim je čuo da se ključ okreće u lokotu. Poklopac se otvorio pucketajući zbog zahrđalih šarki. Zatim je osjetio da je konopac dodirnuo njegovo lice. Na kraju konopca se nalazila omča. On je provukao nogu kroz omču uhvatio se za konopac rukom koja je bila zdrava. Polako je izvučen do vrha gdje je na zemlji izgubio svijest kada su se njegova pluća napunila svježim noćnim zrakom. Kada se osvjestio njegov izbavitelj je nestao. Lagano i bolno otpuzao je od mjesta gdje je ranije spavao. San ga je osvježio. Kada se razdanilo okupao se oslobodivši se zadaha smrti i vratio se na tržnicu propovjedati! Jedan sat kasnije su ga uhapsili bijesni monasi. Glavni lama se neprekidno pitao: Tko mu je pomogao u bijegu? Da li je to bio čovjek ili žena? I ma tko bio, kako je on ili ona došao do ključa? To je bilo veliko pitanje. Postojao je samo jedan ključ kojega je posjedovao lama. Lama je ispod haljina izvukao svežanj ključeva koji su se nalazili na lancu. Postoji samo jedan ključ od jame. Trebao bi *tu biti*. Tko ga je ukrao da ga oslobodi? Kako... Iznemada su njegove crte lica odražavale užas. Okrenuo se monasima bijesan i uplašen. "Odvedite tog čovjeka izvan grada, oslobodite ga i nemojte mu dozvoliti da korakne u Razar". Ključ od jame je bio na njegovom lancu. Sundar je imao za sve povjerenja u Boga, za zaštitu, za hranu, za što god je trebao. I kada je tražio za imunitet od opasnosti i nevolja, jednostavno je rekao Bogu da ga zaštititi. I očito je da ga je Bog zaštitio. Čak i divlje životinje mu nisu naudile. Jednom prilikom je bio u kući svog prijatelja u Simla planinama. Završili su s večerom i njih dvojica su u tišini sjedili na verandi. Nastala je pauza usred razgovora. Sundar se povukao, otišao je preko travnjaka prema šumi u osamljeni vrt. Tamo je stajao promatrajući svjetla sela u dolini. Iznemada se njegov prijatelj miran na verandi ukočio, ustao je na

noge uplašen od onoga što je vidio. Prikradajući se polako, među drvećem došao je leopard. On se zaustavio, pogledao na mirnog sandhu i krenuo prema njemu. Prijatelj se nije usudio vikati iz straha da će životinja skočiti, ali niti nije mogao biti na miru. Mirni Sundar se okrenuo pogledao životinju i ispružio ruku prema njoj. Leopard se digao, pokrenuo naprijed, stao pred Sundarom koji je ispružio ruku kao da bi ga htio pomilovati. Promatrač je odahnuo s olakšanjem. Nije bilo mjesta strahu. I nikada nije bilo. Leopard je stajao dignuvši tu i tamo glavu prema Sundaru. Kada se Sundar okrenuo prema kući, snažni je leopard nestao među drvećem.¹ Da li je previše vjerovati da su anđeli koji su bili oslobodili Petra iz tamnice i zatvorili usta lavovima da ne naude Danijelu, mogli isto učiniti za Sundar Singha? Ili za vas?

GRMLJAVINA U OSAM

Otac i sin su bili farmeri na malom komadu zemlje. Nekoliko puta godišnje bi natovarili volovska kola s povrćem i odvezli se u obližnji grad. Njih dvoje su imali malo zajedničkog. Sin je bio prodorna osoba, a otac je vjerovao da treba uzeti vremena da se uživa život. Jednoga jutra natovarili su kola, upregli vola i krenuli. Sin je izračunao ako nastave putovati cijeli dan i cijelu noć mogli bi biti u gradu sljedećeg jutra. Stoga je poticao bičem vola. A otac je rekao: "Polako, to će dulje trajati". "Ali, ako stignemo na tržnicu ranije od drugih imat ćemo bolju priliku za postizanje bolje cijene". Četiri sata nakon silaženja niz put stigli su do jedne male kuće. "Evo, stričeve kuće, hajde da se zaustavimo i pozdravimo ga". "Ma već smo izgubili jedan sat" bunio se sin. "Nekoliko minuta nije važno. Moj brat i ja živimo tako blizu a tako se rijetko vidimo". Mladi čovjek se vrpeljio dok su dva starija čovjeka razgovarala jedan sat. Na svom putu, došli su do raskršća i stariji čovjek je upravio vola na desnu stranu. "Ljevo je kraće" rekao je mladić. "Znam to, ali ovaj put je prijatniji". Mladić je postao nestrpljiv. "Zar ne cijeniš vrijeme?" upitao je. "Mnogo cijenim vrijeme i zbog toga ga želim upotrijebiti promatranjem ljepših stvari". Put je vodio kroz šumu s divljim cvijećem. A mladić je bio zauzet promatranjem Sunca koje je zalazilo. Sve o čemu je razmišljao je bilo vrijeme koje su izgubili. Nije čak ni primjetio cvijeće ni prekrasan zalazak Sunca. Sumrak ih je našao u jednom velikom vrtu i otac je rekao: "Ovdje ćemo spavati". Sin je bio sada sasvim ljut. "Ovo je posljednje putovanje s tobom. Više si zainteresiran za cvijeće nego za zaradu". Otac se samo nasmiješio. "To je najljepša stvar koju si ikad rekao". Uskoro su zaspali. Malo prije sunčevog izlaska, mladić je prodrmao oca da

¹ Cyril J. Davey, *The Story of Sadhu Sundar Singh*, pp. 31-34, 89-92, 108-110

ga probudi. Upregli su vola i krenuli. Nakon jedne milje silaska niz put, došli su do farmera koji je pokušavao izvući kola iz grabe. "Hajdemo mu pomoći" rekao je otac. Sin je eksplodirao: "Da, izgubimo još vremena". "Opusti se", rekao je čovjek. "I ti se možeš naći u grabi i trebat ćeš nekoga da ti pomogne". Bilo je skoro osam ujutro kada su naišli na druga kola na putu. Iznenada, velika svjetlost poput munje zaparala je nebom, a zatim je nastala grmljavina. Nebo je potamnilo iznad brda. "Izgleda da je velika kiša u gradu", a sin je mrmljao "da smo se držali vremena već bismo sve do sada prodali". "Smiri se" rekao je otac, "to će dulje trajati". Bilo je kasno popodne kada su stigli na vrh brda s kojega su imali pregled na grad. Dugo su tamo stajali i gledali dolje. Nijedan nije ni riječi progovorio. Konačno je sin prekinuo tišinu: "Shvatam što misliš oče". Okrenuli su svoja kola i odvezli su se dalje od onoga što je nekad bilo grad Hiroshima, koji je postojao do osam sati ujutro toga dana.¹

MOLIM ISPRAVE O IDENTITETU (PUNOMOĆ, MOLIM)

Bio je to uobičajeni božićni dan pun žurbe i Jun je bila mrtva umorna. Gosti su otišli, posuđe je bilo oprano i ona se mogla opustiti. Jun-ina majka je ostala kod njih neko vrijeme. Njena majka je bila agnostik (to nije protivnik kršćanstva nego nevjernik). Jun je rekla:

"Povest ću te mama dolje u grad da pogledamo božićno drvo, ali se prvo moram odmoriti nekoliko minuta". Uskoro je zaspala. Obično je imala zdravi san. Sljedeće stvari koje se sjećala bio je glas koji ju je prodrmao i probudio: "Ustani! Tvoja majka pokušava si oduzeti život". Glas je bio tako hitan, da je Jun odmah skočila na noge ali nije se znala snaći. Nije uopće znala da je majka bila u depresiji. Jednostavno je odbila povjerovati što je glas rekao. *Sigurno se mama odmara u svojoj spavaćoj sobi* i ona je na prstima došla do zatvorenih vrata i pozvala je. Glas iznutra zvučao je kao da je netko pospan i odgovorio je: "Što je?" *Evo dokaza*, pomislila je da je s mamom sve u redu. Ali ipak nešto joj nije bilo jasno u vezi glasa u sobi, otvorila je vrata sobe i vidjela je sobu praznu. Sada se prestrašila. Ali još uvijek nije mogla vjerovati da bi njena majka pokušala sebi oduzeti život. Sada je glas koji joj je prvi puta govorio rekao: "Ona je u garaži i motor auta je upaljen". Jun je otišla u kuhinju i još uvijek je okljevala. Glas joj je rekao: "Bilo bi dobro da požuriš ili će biti kasno". Na to je pojurila u garažu i našla svoju majku već onesvještenu. Kada se povratila u život, bila je u početku nesretna da pokušaj samoubojstva nije uspio. Ali Jun ju je uspjela osvjedočiti da joj je život sačuvan s naročitim ciljem. Nekoliko je godina kasnije prihvatila Krista i krstila se.¹

¹ From a Peter Marshall sermon included in *A Man Called Peter*, by Catherine Marshall, pp. 117-119

¹ As related to the author by June Keyt.

Ovdje je jedan neobičan slučaj u koji su uključena dva različita glasa. Jun vjeruje da glas koji se čuo iz spavaće sobe je bio zli anđeo koji je želio da njena majka umre prije nego se odluči za Krista. To nam pokazuje namjeru zlih anđela da prevare i unište. U tako mnogo slučajeva anđeli su intervenirali i to nam je svježe u sjećanju, ali lako bismo mogli zaboraviti da svi anđeli ne provode vrijeme da nam pomognu i da nas zaštite. Lako bismo mogli zaboraviti da postoji borba između Krista i Sotone koja brzo napreduje do konačne kulminacije. Anđeli su uključeni u taj rat — dvije vrste anđela.

"Uto se zametnu rat u nebu koji je Mihael sa svojim anđelima morao voditi protiv Zmaja. Zmaj i njegovi anđeli prihvatise borbu, ali je ne mogoše izdržati. I mjesta za njih više nije bilo u nebu. Bijaše zbačen veliki Zmaj, stara Zmija koja se zove đavao — sotona, zavodnik cijeloga svijeta — bijaše zbačen na zemlju i bijahu zbačeni s njime njegovi anđeli."

Otk 12,7-9. Što to za nas znači? To znači da se u nevidljivom svijetu oko nas nalaze bilioni lojalnih anđela koji su poslani pomagati nam i štiti nas. I bilioni pobunjenih palih anđela koji su se pretvorili u demone i koji su poslani da nas, samo ako mogu, unište. Kako možete razlikovati jedne od drugih? Ako biste sreli anđela, kako biste prepoznali je li dobri ili zli anđeo? Kako biste znali da li da mu vjerujete što vam kaže ili ne? Po njegovom izgledu? Svakako ne. Jer apostol Pavao kaže: "Nije čudo, jer se sâm sotona pretvara u anđela svjetla. Prema tome, nije ništa osobito ako se i njegove sluge pretvaraju kao da su sluge pravednosti. Svršetak će im biti prema djelima njihovim." 2. Kor 11,14.15. Jer pojavivši se kao anđeo svjetlosti, može biti maskirani demon koji pokušava prevariti vas. Kako se možete održati da vas ne prevari? Zapamtite, da se obje vrste anđela pojavljuju u ljudskom obliku i anđeli obje vrste mogu činiti čuda. Obje vrste anđela su natprirodni. Obje su visoko inteligentni. Zli anđeli mogu činiti sve što i dobri mogu činiti, osim što je Bog postavio određena ograničenja ili zabranu pobunjenim anđelima.

"Jer su duhovi đavolski koji čine čudesa." Otk 16,14/I dio. Pali anđeli također mogu činiti čuda. Tako ako bića sa ili bez krila izgledaju poput anđela ili poput čovjeka čine neka natprirodna djela, prave čuda, to ne znači da su to Božji anđeli. Recimo, kad skoči preko zida bez ikakvog napora ili iznenada nestane a da ne ostavi nikakvih tragova ili hoda po blatu a cipele su čiste ili je okružen sjajnom svjetlošću ili vam priča nešto što nijedan čovjek ne bi mogao znati — ništa od tih stvari nisu potrebne isprave o identitetu da potvrđuju da je sve u redu. Znači li to onda da smo mi jednostavno dani na milost pobunjenim anđelima koji su svuda oko nas? Ne, to ne znači. Bog nam je dao test kako identificirati (prepoznati) varalicu. Prorok Izaija kaže: "Zakon i svjedočanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako njemu nema zore." Iz 8,20.

Možemo prepoznati varalicu po njegovim riječima. Nijedan čovjek, nijedan anđeo koji nam govori nasuprot Božjoj pisanoj riječi nije tu zbog Božjeg zadatka. Isto tako možemo prepoznati varalicu po njegovim djelima i po onome što čini. Isus je rekao: "I tako dakle po rodovima njihovim poznaćete ih." Božji anđeli neće ići okolo prevariti ljude, uplašiti ih, navoditi ih na budalaste pothvate, učiniti da njihovi telefoni, televizori ili radio aparati rade bez kontrole ili da ljudi izgube pamet (izgube zdravo rasuđivanje). Nije teško, naravno, prepoznati varalicu kada su njegove riječi i djela u otvorenoj

suprotnosti s Biblijom, ali pali anđeli su prepametni da cijelo vrijeme lažu. Moramo stražiti nad finim insinacijama, sumnji o Svetom Pismu, o malim neslaganjima onome što kaže Sveto Pismo, s malim i sitnim pogreškama koje su pomješane s velikom količinom istine. Moramo biti oprezni i svjesni da postoje zamaskirane laži obučene u djela milosrđa. Sotona nije glup. Njegove prevare su profinjene, mudrije, teže za prepoznati nego ikad prije. Njegov bijes se povećava zbog kratkoće vremena. Njegova moć da prevari će napredovati dokle god ju Bog ne oduzme. Očajnički okrutan ništa ga neće spriječiti, jedino ograničenje je ono koje mu Bog postavlja. Mi nismo sigurni ni za trenutak, osim ako nas Bog ne čuva svojom silom i svojim anđelima. Dovoljan razlog za oprez u našem prihvatanju natprirodnog. Dovoljan razlog da stražimo nad prepričavanjima koja obilježavaju varalicu koji može biti anđeo svjetla. Dovoljan razlog da kažemo čak i anđelu: "Molim isprave o identitetu".

Živimo u vrijeme kada o aktivnostima palih anđela se tiska na daleko i na široko. Spektakularno? Da. Nesumnjivo natprirodno, ali često bizarno, puno čarobne fascinantnosti koje kvare um, tijelo i dušu. Sve to kruži posvuda i kupuje se kao nešto što nije sumnjivo, ali je za pogibao. Nije onda čudno ako bi Sotona pokušavao spriječiti objavljivanje o aktivnostima pravih odanih Božjih anđela. On ne mora napraviti pritisak na odbor koji je za to zadužen. Što on sve ne može zaustaviti, pokušava diskreditirati. A tužna je činjenica da je iskreni kršćanin ponekad nesvjesno igračka u njegovim rukama. Vidite, ima iskrenih ljudi s preaktivnom maštom. Postoje ljudi koji preuveličavaju a da to ne žele. Ima dobrih ljudi koji zapravo nemaju sposobnosti ispričati događaj na pravi način i što postoje ljudi s iskrivljenim sjećanjima. I onda, na nesreću, ima onih koji jednostavno ne dozvoljavaju da se činjenice iznesu na način jedne dobre priče. Oni žrtvuju svoju vjerodostojnost na oltar dramatičnosti i spektakularnosti. Oni postaju dobri pripovjedači priča, tako dobri da u njih nitko ne vjeruje. Ali treba li biti jedno ili drugo — izbor između dobre priče ili činjenica? Isus je bio princ pripovjedač. Ali on nikada nije kompromitirao istinu. On nikada nije dozvolio da Njegovi slušaoci misle da je mašta bila stvarnost ili da je stvarnost mašta. Sotona bi volio diskreditirati svaki događaj o radu anđela u ovoj knjizi. A on ne treba napadati priče. Sve što treba uraditi je vjerodostojnost onih koji su ih ispričali. Na nesreću neki su postali laki plijen za njega. Neki od mojih omiljenih iskustava su izuzeti iz ove knjige zbog tendencije pretjerivanja kojih pripovjedač nije bio svjestan a prouzročilo je da su drugi stavili pod pitanje ta iskustva jesu li se ona stvarno dogodila a mogla su biti reklamiranje vjere. (Molim vas — mnoga su iskustva izostavljena zbog nedostatka prostora a bezbrojna iskustva nisu uključena, jer o njima nisam nikada ništa čuo.) Treba se nadati da ni mašta ni fikcija ni ljudsko preuveličavanje se nije uvuklo na ove stranice, premda zakon prosječnosti bi nam rekao da je to previše da se nadamo. Mislim da razumijete da bi to bilo nemoguće provjeriti točnost mnogobrojnih iskustava od kojih smo mi odvojeni vremenom ili prostorom ili oboje. Apeliram na vas ako uočite nešto da je netočno, priču koja je iz vašeg osobnog razloga čini nevjerojatnom, nemojte odbiti ostale.

Sotona bi želio uvjeriti vas da anđeli koji se danas upliću u živote ljudi, ne postoje, da to nije stvarnost već mašta. Ali prijatelju, to nije tako to je prava istina. Događaji u Bibliji su isto tako napadnuti. Sotona pokušava reducirati ih na status mita ili legende. Ali oni još uvijek stoje. Nemojte dozvoliti neprijatelju da sruši strop vaše vjere na vašu glavu. Nemojte mu dozvoliti da potkrada utjehu i ohrabrenje koje može biti vaše dok shvatate, razumijete, suosjećate da su anđeli silni u svako vrijeme potrebe i da nisu daleko od vas. Nemojte dozvoliti nikome i ničemu da potkrada vaš mir. Veselite se dok razmišljate da Bog čini čuda dan za danom uz pomoć silnih anđela koji se nikada ne umaraju na zadatku na koji ih On šalje.

Dozvolite da se strop vaše vjere diže sve više i više dok zli anđeli ne odu. Dolazi dan kada ćemo ugledati strpljive anđele, pune ljubavi licem k licu. Ali možemo znati čuda njihovog hodanja s nama već sada.

OPET U LAVOVSKOJ JAMI

Majka je upitala svoga malog sina: "Kako je bilo u subotnjoj školi?" On je odgovorio: "Nije bilo dobro. Danijel je opet u lavovskoj jami." Naravno da to uopće nije dobro. Ali je li moguće da to iskustvo Danijela u lavovskoj jami i to o njegova tri prijatelja u ognju mogu se uskoro ponoviti; naravno s nekim razlikama ali s nama kao učesnicima? Čovjek ne može pažljivo čitati knjige Danijela i Otkrivenja a da ne otkrije usku povezanost među njima. Očito je da su knjige Danijel i Otkrivenje napisani za posljednje vrijeme. Očito da će religiozno progonstvo i netrpeljivost ponovo podići svoju ružnu glavu. I student proučavatelj knjige Danijela ne može izbjeći osvjedočenje da su iskustva Danijela i njegovih drugova, premda su se već dogodila, u nekom smislu predigra događaja koji dolaze a predstavljaju ohrabrenje nekima od nas koji možemo biti u to uvučeni. To nas dovodi do pitanja hoće li ljudi i žene u posljednjim danima biti pozvani da polože svoje živote za Gospoda? Ili su dani mučeništva prošli? Ako je iskustvo Danijela i njegovih drugova ohrabrenje za one koji su izbačeni, kako je ohrabrenje onima koji nisu? Čitamo: "U ono će vrijeme ustati Mihael, veliki knez koji štiti sinove tvog naroda. Bit će to vrijeme tjeskobe kakve ne bijaše otkako je ljudi pa do toga vremena. U ono vrijeme tvoj će se narod spasiti – svi koji se nađu zapisani u Knjizi." Dan 12,1. Rečeno je da "u vrijeme velike nevolje kada neprijatelj bude pritiskivao budemo hodali s anđelima"¹. O posljednjim danima čitamo: "Iako će ih neprijatelji moći baciti u tamnice, zidovi tamnice ipak ne mogu prekinuti vezu između njihovih duša i Krista. Jedan koji poznaje svaku njihovu slabost, koji je upoznat sa svim njihovim iskušenjima, viši je od svih zemaljskih sila; i anđeli će ih posjetiti u njihovim usamljenim ćelijama i donjet će im nebesku svjetlost i mir. Zatvor će biti kao palača jer tu će boraviti

¹ Maranatha, str. 95

oni koji su bogati vjerom, i mračni zidovi će biti osvjetljeni nebeskom svjetlošću kao tada kad su se Pavao i Sila molili i pjevali pjesme hvale usred noći u tamnici u Filipi."²

U taj dan 91 Psalam će biti doslovno ispunjen: "Pa nek padaju tisuće kraj tebe, deseci tisuća s desne tvoje, tebi se neće primaći. Tek što okom pogledaš, već ćeš vidjeti plaću grešnika".

"Po ljudskom će shvaćanju izgledati da Božji narod mora uskoro zapečatiti svoje svjedočanstvo svojom krvlju, kao što su to ranije učinili mučenici. Sam Božji narod počeo će se plašiti da ga je Bog ostavio da padne u ruke svojih neprijatelja". Ali, "kada bi ljudi mogli gledati nebeskim pogledom vidjeli bi čete silnih anđela koji okružuju one koji su održali riječ Kristova trpljenja. S nježnošću punom suosjećanja anđeli gledaju njihove nevolje i slušaju njihove molitve. Oni čekaju na riječ svoga zapovjednika da ih istrgnu iz opasnosti."³

"Kada bi krv vjernih Kristovih svjedoka bila prolivena u ovo vrijeme, ona ne bi mogla, kao nekada krv mučenika, biti sjeme koje je posijano da donese rod za žetvu na Božju slavu. Njihova vjernost ne bi bila svjedočanstvo koje bi druge uvjerilo o istini, jer su se valovi milosti odbili od okorjelih srca da se više nikada ne povrate. Kad bi pravedni pali sada kao plijen svojih neprijatelja, to bi značilo pobjedu za kneza tame... Slavno će biti oslobođenje onih koji su strpljivo čekali njegov dolazak i čija su imena zapisana u knjizi života!"⁴

Tako neće biti mučenika na samom kraju. A što je s danima prije kraja i prije nego što se proba nad ljudima konačno završi? Može li neko od Božjeg naroda biti pozvan da dâ svoj život za svoga Gospoda? Da, biti će. I hoće li oni biti odbijeni od utjehe i snage koje pružaju posjete anđela? Jesu li anđeli poslani samo onima koji su izbavljeni iz nevolje? Nemojte nikada tako o tome razmišljati. Poslušajte ovo: "Toliko su se radovali što su bili dostojni stradati za Krista da su pjesme pobjede odjekivale usred praskanja plamena lomača. Gledajući u vjeri gore, vidjeli su Krista i anđele kako se saginju k njima i gledaju ih s najiskrenijim suosjećanjem, odobravajući njihovu vjernost."⁵

I još jedna druga tvrdnja koja me je dugo intrigirala: "Molitva je pokorila carstva, postigla pravdu, ispunila obećanja, zatvorila usta lavovima, ugasila vatru nasilja — znat ćemo što to znači kada ćemo čuti izvještaje mučenika koji su umrli za svoju vjeru."⁶

Što će nam reći učenici? Hoće li nam reći da nisu osjećali bol u plamenu? Da li to taj citat tvrdi? To je bio neprijatelj koji je tvrdio za mučeništvo Husa i Jeronima da su uskoro umrli.

² The Great Controversy, str. 627. (509)

³ The Great Controversy, str. 630. (512)

⁴ Ibid str. 634. (515)

⁵ Isto, p. 41.

⁶ Christ's Object Lessons, p. 172

⁷ Quoted in The Great Controversy, p. 110

"Obojica su bila pri punoj svijesti kada su se približili zadnji sati. Pripravili su se za oganj kao da odlaze na svadbeno veselje. Nisu pustili nijedan uzvik bola. Kada se plamen digao, počeli su pjevati himne, i jedva da je sila vatre mogla ušutkati njihovo pjevanje."⁷ Tko daje čovjeku takvu snagu? Bog mu daje snagu kada im je potrebna, a ne prije. Kriza se približava, kriza kakve nikada prije nismo vidjeli. Odluke donešene u kriz, i da budemo vjerni Gospodu, ili da ga se odrekemo biti će naše. Ostalo sa sigurnošću možemo prepustiti Njegovim rukama. Možemo reći s mirnim povjerenjem kao što su to učinila tri hebrejska mladića: "Bog naš, kome služimo, može nas izbaviti iz užarene peći i od ruke tvoje, kralju; on će nas i izbaviti. No ako toga i ne učini, znaj, o kralju: mi nećemo služiti tvojemu Bogu niti ćemo se pokloniti kipu što si ga podigao." Dan 3,17.18. Anđelima može biti rečeno da nas izbave, a možda i ne. U jednu stvar možemo biti sigurni. Naš Bog može učiniti čudo izbavljenja kao u Danijelovim danima, čak i iz ognja. U stvari, On je čak doslovno pokazao svoje mogućnosti čak i u našem vremenu.

Od pastora Johna, čije stvarno ime ne upotrebljavam, saznajemo uzbudljivi događaj o okružnom propovjedniku koji se brinuo za dva okruga u zemlji koju neću spominjati. Postojali su sukobi između plemena i bila je strašna situacija. Pastor John je pokušao doprijeti do tog područja i posjetiti okružnog propovjednika, jer je znao da se stvari pogoršavaju. Jednom je dospio tako daleko, čak do rijeke koja je graničila s okrugom. Dospio je do tog područja zahvaljujući naoružanim vojnicima koji su ga pratili na putu. Ali kada su došli do rijeke, vidjeli su da je most dignut u zrak, nakon plemenskih borbi. Nije bilo načina prijeći rijeku. Nekoliko tjedana kasnije čulo se za ovu interesantnu priču. Ovaj je posvećeni okružni propovjednik sa svojom ženom i četvoro djece živio u malom selu. Mnogi od njegovih vjernika su pobjegli u džunglu, jer u to su vrijeme vračevi preuzeli kontrolu područja. I vračevi su izdali naredbu da oni koji odbiju pokloniti se plemenskim idolima i ne žrtvovati piliće na žrtvu, oni koji ostanu postojani i poštuju religiju koju su donjeli bijelci, i oni koji se usude sebe nazvati kršćanima moraju biti ubijeni. Naredbe su bile razaslane tako da se narod morao vratiti svom starom paganskom bogoslužju s ritualima. Propovjednik je znao za sve to. Zbog toga proglasa mnogi od njegovog naroda je našlo utočište u dubokoj džungli gdje su sagradili mala skloništa. Još jednom su mu savjetovali da napusti selo i pridruži se maloj skupini od tridesetpet do četrdeset vjernika u džungli. Ali on je još uvijek imao sedamdeset do osamdeset vjernika u selu i osjećao je da ne može otići. I onda je jedne večeri došla vijest da su vračevi s gomilama ljudi nalaze pet do šest kilometara od njih u susjednom selu. Pastor je pozvao svoje vjernike da se skupe i rekao im da su slobodni otići, ali on je osjećao da mora ostati. Oni su kazali: "Tvoju kuću će uništiti, našu crkvu će spaliti". Oni su to znali i on je to znao kako lako će taj krov pokriven slamom izgoriti. Kasno te večeri dva prijatelja koja nisu bili kršćani došli su i rekli mu: "Doći će negdje u noći i uništiti će ovu

kuću i crkvu. Molim te, molim te, idi, pobjegni u džunglu!" On je rekao da će se moliti za sve to i ako bude osjećao da treba otići, otići će ako ne, ostat će. Pozvao je svoju ženu i četvero djece i oni su se svi zajedno molili. Često su se noću zajedno molili. Oko ponoći začulo se lupanje na vratima i zlobna naredba: "Otvori nam vrata ili ćemo ti zapaliti kuću!" Sakupio je svoju malu obitelj i tamo usred dnevne sobe na podu hrabрили su se s biblijskim obećanjima koja su im mnogo značila. Čuli su se povici izvana.

"Izađi van, dajemo ti još jednu priliku ili ćemo uništiti tebe i kuću". I dok su se molili osjećao je da trebaju ostati gdje jesu. Čuli su naredbu izvana: "Zapalite!" Uskoro su čuli pucketanje suhog slamnatog krova. Okruživao ih je zagušljivi dim i plamen. Zatim se sa strane na prozoru čuo zvuk sjekire koja je lomila prozor. Dva vojnika su stajala na prozoru. Vidjeli su propovjednika sa svojom ženom i djecom na koljenima kako se mole. Prezrivo su se smijali i bacili su jednu od sjekira na propovjednika lagano mu ranivši nogu, ali on je nastavio s molitvom. Krov je sada bio potpuno zapaljen. Četiri tjedna nakon toga, propovjednik John je konačno mogao doći u to područje. Išao je uskom stazom osam milja kroz džunglu gdje se nalazilo malo adventističko selo. Kada je ušao u naselje, okružni propovjednik mu je pritrčao i bacio mu se u naručje. Propovjednik John ga je dobro poznao, jer su zajedno odrasli. Sada ga je jedva mogao prepoznati. Ranije je bio uredan, reprezentativno obučen, sada je bio u dronjavom odjelu kojega nije mogao zamijeniti zbog ratne situacije. Bio je jadan čovjek. Dok je zagrlio svog starog prijatelja, ispričao mu je kraj priče. Rekao je: "Te noći dok su moj dom zapalili vračevi i njihove okrutne ubojice opkolivši nas, sve što smo mogli učiniti u tom dimu je bilo moliti se. I dok smo se molili, vidjeli smo dvije osobe sjajnije od plamena kako ulaze kroz prozor. I oni su nas podigli iz sobe i prenijeli ovamo u džunglu." Anđeli na djelu! I sve je bilo u redu. Ali bilo je još nešto. Nakon što je kuća izgorila, ostao je samo pepeo i nagorene grede, vračevi su naredili svojim ljudima da pronađu tijela. Šest tijela te male obitelji koja se usudila usprotiviti njihovoj naredbi. Njihovi ljudi su ušli unutra, ona dvojica koji su stajali na prozoru i vidjeli ih na njihovim koljenima, posvjedočila su da su bili tamo usred sobe. Ali sada tamo se nalazila tinjajuća masa polunagorjele trave i stupovi. Oni su izvadili stupove i prođarali po pepelu, ali tijela nisu mogli naći. Nisu mogli naći nikakve dokaze u prilog tvrdnji da su uništili ovu obitelj koja se bez rezerve predala nevidljivom Bogu. Tri godine nakon tog iskustva, jedan od vrača postao je ponizni sljedbenik Gospoda Isusa Krista zbog onoga što je vidio te noći. Zadivljujuće otkrivenje Božje ljubavi za Njegov narod i Njegovu silu izbavljenja preko anđela koji su pokazali svoju moć.⁸

⁸ Related to the author by Pastor Leonard Robinson, who is Pastor John in the story.

KADA ANĐEO NE STOJI PRI RUCI

Abraham se cijelim srcem predao Bogu. Digao je nož da uzme život svom sinu prvorođencu kojega je čudom dobio. I tada u kritičkom trenutku u opasnosti, za dlaku, anđeo je stajao pri ruci.

Ali ponekad anđeo nije pri ruci. Kroz prošle vjekove do upravo ovog trenutka postavlja se pitanje na ovom planetu koji je sve glasnjiji: "Zašto?"

Zašto Gospode? Zašto si dozvolio da Tommy umre? Zašto nisi bio pri ruci kod smrti? Gdje su bili anđeli kada sam ih trebao? Nisi li ti promatrao Gospode? Ili si bio zauzet nečim drugim? Ja sam vjerovao, imao sam povjerenja. Zašto nisi odgovorio? Zašto se nisi brinuo? Zašto Gospode? Zašto? Takav je jezik slomljenih srca.

"Ništa vas ni u kom slučaju neće povrijediti" rekao je Isus. Ali mnogi su bili povrijeđeni.

"Stavljat ćete ruke na bolesne i oni će ozdravljati" — ali neki nisu ozdravljali.

"Ovi znaci će pratiti one koji vjeruju". Mnogi su vjerovali ali nikakvo čudo se nije dogodilo u kritičko vrijeme.

"Na zemlji mir, među ljudima dobra volja" rekli su anđeli. Ali ljudsko trpljenje raste iz dana u dan. Gdje su sada anđeli? Zašto Bog ne zaustavi ruku nevolje, nasilja i kriminala? Zašto Bog nešto ne učini? Samo kad bi mogao!

Samo kad bismo mogli razumjeti kako On čezne iscijeliti svaku ozljedu, sniziti svaku groznicu, sastaviti svaku polomljenu kost i ozdraviti slomljeno srce da bi svijet opet pjevao. Ali On ne može — još! Ako bi Bog učinio za svoj vjerni narod sve ono što čezne da učini — iscijeli svakoga od njih, sačuva avione od nesreće, automobile od sudara, spriječi svaku nesreću, preusmjeri svaki metak, ne

dozvoli nikakvo zlo da dođe do Njegovog naroda — onda bi ga Sotona optužio da svome narodu daje nepravredne prednosti. Ako bi Bog to učinio za svoje vjerne, za one koji imaju povjerenja u Njega — sve On to želi učiniti — iscijeliti svakoga od njih, sačuvati avione od nesreće, automobile od sudara, spriječiti svaku nesreću, skloniti svaki metak u stranu, dozvoliti da se nikakvo zlo ne dogodi onima koji su njegovi — Sotona bi ga optužio da daje svome narodu nepoštenu prednost. Ali to je više od toga. Ako bi Bog iscijelio sve ozljede, ako bi bio pri ruci u nasilnoj smrti, ako bi zaustavio vjetrove i orkane, skrenuo vode od svake poplave, ako ne bi dozvolio da se avioni sruše, ako ne bi dozvolio katastrofe koje uzimaju živote nedužnih i krivih ljudi, nikada ne bi razumjeli kako je okrutan (snažan i užasan) grijeh. I dok ljudi razumiju da je to neizbrisivo urezano u svaki um u svemiru, ova vladavina nevolja (zla) se ne može nikada završiti.

I Bog se također žuri. On želi učiniti što je pravo. I tako je anđeo stajao kraj Abrahamove ruke. Anđeo je zatvorio usta lavovima u Danijelovo vrijeme. Sam Isus je hodao u ognju s troje ljudi koji su odbili odreći ga se. Petar je izbačen iz tamnice. Samo Ivan Krstitelj je bio pogubljen. I Pavle također. Nijedan anđeo nije bio pri ruci kada su Isusovi učenici jedan po jedan umrli osim Ivana strašnom smrću. Nijedan anđeo nije bio pri ruci kada je Isus izdržao strašne muke koje za nas znači Getsemanija. Oni su samo promatrali. Gledali su Ga iscrpljenog, slomljenog i iznemoglog. Vidjeli su sudbinu čovječanstva da drhti na vagi. Anđeli su čeznuli otići i pomoći mu. Ali odluka spasiti ljude ili ih ne spasiti morala je biti Njegova vlastita. Vidjeli su da Otac od Sina zaklanja svaku zraku svjetlosti i shvatili su kakav je strašan grijeh svetom Bogu. Vidjeli su da čaša drhti u Njegovoj ruci. Čuli su ga kako moli: "Oče ako je moguće". Ali nije bilo pomoći Božjem Sinu. Morao je umrijeti. Ili će cijelo čovječanstvo morati umrijeti. Konačno se odlučio, pao je na zemlju umirući. I tada u tom kritičkom trenutku Nebo se otvorilo. Jaka svjetlost je odagnala tamu kada je Gabrijel, moćni anđeo koji je zauzeo mjesto Lucifera, došao kraj Spasiteljeve strane. Isusu je poslat naročiti anđeo, ne da mu bude pri ruci, ne da makne čašu već da ga ohrabri, ojača da ju ispije. On ga je uvjerio u Očevu ljubav i rekao mu je da će mnoštvo duša biti spašeno za vječnost kroz Njegovu žrtvu. I onda je došla Golgota. Svjetina se tamo nalazila. Izvršioici kazne su bili tamo. Rugači i licemjeri su bili tamo. Sotona je bio tamo ranjavajući Isusovo srce strašnim iskušenjima. Pali anđeli su bili tamo, obavijajući svojim paklenskim sjenama ljudske umove. Ali i Bog je bio tamo. U sjeni, blizu Njegovog ljubljenog Sina na koga je bio ponosan. Čak je sa slomljenim srcem morao maknuti posljednji dokaz svoje prisutnosti od svog Sina. I anđeli su bili tamo. Promatrali su u tišini gledajući Spasitelja slomljenog pod teretom svih grijeha ljudi, sve krivice na svijetu bile su skupljene najednom. Gledali su i promatrali u zaprepaštenju kako je Sotona daleko otišao. Dok su gledali Isusa koji je pobijedio smrt i začetnika smrti oslobodivši svemir zauvijek od grešnog smrtonosnog djelovanja i zadnji trag suosjećanja za pobunjenog vođu iščezao je iz njihovih srca. Anđeli su bili tamo — njihova srca su se

slomila, bili su zaprepasteni onim što su toga dana vidjeli — strašni ponor i nevjerojatni vrhunac ljubavi koja se pred njima otkrila. I tada je Spasitelj uzviknuo: "Svrši se!" U tom je posljednjem trenutku znao da je pobijedio. I anđeli su znali. I Sotona je znao. Zar je onda čudno da su se anđeli radovali kada se to dogodilo? Ponekad nijedan anđeo nije pri ruci. Ali u Božjoj nevjerojatoj providnosti iz najgušće tame sija najsajnija svjetlost od Isusa za tebe i mene.

MAČEVI OD SLAME

Dogodilo se to u zemlji koju neću otkriti osim da kažem da je negdje na ovoj planeti. Dogodilo se ljudima koji se ne odazivaju na imena koja se tu spominju. Važno je da se dogodilo.

Užas. Mogli bismo ga tako nazvati. Bio je vođa razbojnika (bandita), terorist, i tako okrutan ubojica da je vlada ponudila veliku nagradu svakome tko bi ga predao živog ili mrtvog.

Učinjeni su naponi da ga se uhvati. Ali on je bio vani da uništi sve za koje nije mario — a to je uključivalo sve i svakoga. Ovaj lukavi bandit i njegovi ljudi uništili su sve što se nalazilo na njihovom putu. Situacija je bila očajna. Lijekovi su bili potrebni. Hrana je bila potrebna. Ali tko je mogao ući u to opasno područje? Konačno su poslali brojne najbolje vojnike. Ali Užas je brzo okončao s njima postavivši im jednostavno zamku. Naredio je svojim ljudima da iskopaju ogromnu jamu i zatim je u nju na dno postavio mačeve i zaoštrene kolce. To je sve bilo pažljivo kamuflirano da su vojnici umarširali direktno u jamu — u svoju smrt.

Zatim, jednoga dana pastor John (spomenut je u dva poglavlja ispred ovoga) dobio je službeni poziv od državnog službenika, moleći ga da pokuša ponijeti neke lijekove u to područje. Pastor John i njegova mala grupa radnika se žarko molila za taj zadatak, taj izazov vlade (države). Dok su oni molili, sjetili su se obećanja: "Jer anđelima svojim zapovjedi da te čuvaju na svim putima tvojim. Na rukama će te nositi da se ne spotakneš o kamen." Ps 91,11.12. Osjećali su da moraju pokušati.

I tako je vlada osigurala tri do četiri aviona koja su bila natovarena hranom, odjećom i lijekovima. Te zalihe — oko stotinu tona sve u svemu — je preneseno avionom što je moguće bliže području kojim je Užas upravljao. Zatim je konvoj od sedamnaest kamiona i dva ili tri džipa poslano i pripremljeno da prenesu zalihe u (pogođeno) opasno područje.

Kada je pastor John otišao na svoju opasnu zadaću, vladin službenik mu je rekao: "Budite oprezni. Ali Bog je s vama." Rekao mu je da tijesno surađuje s njegovim komandantom u tom području zemlje. Kada je pastor John stigao, pukovnik mu je rekao tresući glavom:

"Nemoguće vam je ući u to područje." Zatim je rekao: "Čekajte. Imam neke vojnike koji se nalaze na rubovima toga područja i svakoga dana u dvanaest sati mi šalju izvještaj o kretanju Užasa." Bio je to peti dan kada je stigao izvještaj radio vezom da su se Užas i njegova grupa povukli u drugo područje zemlje i da je glavna cesta u tom području potpuno sigurna. Odlučili su pokušati slijedećeg jutra.

Konvoj je bio natovaren stvarima iz skladišta i pastoru Johnu je dodijeljen vladin vozač mladi čovjek imenom Peter, koji je već prije radio s njim. Bio je dobar kršćanin i pažljiv vozač. Premda je bio odan vladi bio je član plemena iz kojega je bio Užas i poznao je njihov jezik. Pastor John je slučajno naučio jezik tog plemena kada je kao mladić radio u tom području. Krenuli su toga jutra, pastor John i Peter u vodećem džipu. Pukovnik im je rekao da će prvi dio njihovog puta biti najopasniji. Put je išao dolinom. I dok su se vozili dolinom, pastor je nastavio razmišljati o Davidovim riječima "dolinom sjena smrtnoga". To je bila upravo takva dolina. Na putu su bili leševi koje su ljudi Užasa ostavili za sobom. Duž puta s jedne i druge strane su bili kolci s ljudima i ženama nabijenim na njima rasporeni -otvoreni. Te gnusne prizore nitko ne očekuje vidjeti u svom životu. Zatim, dok su nastavili dalje u teritorij Užasa, ceste su bile pune mrtvim tjelesima da ih je to zaustavilo. Pokušali su povući neka tijela u stranu, ali nisu mogli, jer bi ih to zaustavilo da sigurno stignu te večeri do planiranog mjesta. Stoga su samo nastavili voziti vozila preko leševa meljući sve dok su išli naprijed. Izašli su iz te doline. Pukovnik im je rekao kada se budu penjali biti će izvan opasnog područja. Kakva je to bila molitva zahvalnosti kada su se uspjeli na vrh! Znali su da će trebati pola sata teško natovarenim kamionima da stignu do te vrlo teške strmine. Stoga su Peter i pastor odlučili nastaviti te sačekati kamione u selu koje se nalazilo malo dalje ispred njih. Nastavili su dalje lakša srca. Sada su mogli postići bolje vrijeme u vožnji. Bio je to niski, ravni plato s gustom neprohodnom džunglom kroz koju je trebalo proći. Išli su kroz jednu od tih gustih neprohodnih džungli kada je Peter iznenada trgnuo volanom na lijevo i oni su se nabili u jamu s džipom nagnutim na stranu. Bili su tamo grleći (objemajući) čvrsto jedan drugoga i pastor je rekao: "U čemu je nevolja? Što se dogodilo?" A Peter je odgovorio: "Oh, umrijet ćemo! Oni će nas ubiti!" "U čemu je stvar?" "Oh, vidio sam Užasov znak u zasjedi! Vidio sam njegov znak!" Samo je svojim pripadnicima plemena Užas ostavljao opomene. Tajni znak je bio na upadljivom mjestu tako da su članovi njegova plemena mogli shvatiti da je zasjeda pred njima. Prošle su dvije minute. Tri, četiri, možda je pet minuta prošlo. Ništa se nije dogodilo. Pastor je pokušao izvući se iz džipa, ali Peter ga je povukao ponovo dolje. "Ne! Ne smiješ izaći van!" Konačno uz veliki napor pastor John se izvukao van. Stajao je na rubu puta i ogledavao se okolo. Nije mogao vidjeti ništa sumnjivog — izuzev da su se vidjeli svježi tragovi vozila na putu.

Imao je čudan osjećaj da ga netko promatra. Bio je pod dojmom Duha Božjega da mora nešto reći. Stoga je stavio svoj mali tranzistorni mikrofonski pred usta i govorio jezikom plemena na čijem su se području nalazili. Reкао je drveću i džungli oko sebe: "Dolazimo kao prijatelji. Ja sam pastor crkve Adventista sedmoga dana. Tu sam da vam pomognem. Ako netko u ovom području treba pomoć tu smo. Nismo tu kao neprijatelji već vaši prijatelji." Ništa se nije dogodilo. Sve je bilo tiho. Bila je mrtva tišina. Tada je iz tišine dopro zvuk pucketanja grančica. Krc, Krcr. Opet i još jednom. To je bio signal — signal kojeg je bio naučio kao dječak. To je bio signal izazova - i odgovor se morao dati.

Netko u džungli je zaustavio njihov prolaz. Kada bi mogao reći pravu riječ, sve bi bilo u redu. Ali to je bilo prije dvanaest ili četrnaest godina kada je upotrijebio tu riječ — tu lozinku — i on ju je zaboravio. Sinula mu je poruka na nebeskoj frekvenciji. I poput drugog bljeska ta riječ mu se vratila na vrh jezika. On ju je viknuo. Bila je to prava riječ! Ponovo je rekao preko zvučnika: "Prijatelji koji god bili tamo, molim vas dođite da se pozdravimo

(rukujemo)." I dodao je jezikom plemena pozdrav poštovanja kojeg se samo upućivalo velikom poglavici. Opet se nije ništa dogodilo. Onda se s desne strane čulo šuškanje u džungli, lišće se pokrenulo i na ivicu puta je koraknuo ratnik visok, zgodan, lijepog izgleda, s automatskom puškom u ruci uperenom u pastora. Pastor je rekao: "Prijatelju odloži pušku, molim te. Ja nemam oružja. Dolazim kao prijatelj." Ratnik mu se približio za dva tri koraka još uvijek s uperenom puškom na pastora. Mogao je vidjeti da je on bio veliki vođa. Pastor mu je opet pokazao dužno poštovanje. Konačno je odložio pušku znatizeljno i sumnjičavo mu se približio. Dok mu se približavao pastor mu je pružio ruku. Ratnik ga je gledao, zgrabio mu je ruku i zaprepašteno rekao: "Pastore John što vi tu radite?" Bio je oličen ratničkim bojama po obrazima i čelu. Pastor ga nije mogao prepoznati i stoga je rekao: "Da li me poznajete?" "Da, da, naravno da vas poznajem. Zar me ne prepoznajete?" "Tko ste vi?" "Ja sam Užas." Kako su stvari izgledale, pastor je u svojoj ruci držao ogromnu nagradu. A taj strašni terorist kojega su se plašili ga je poznavao. "Zar se ne sjećate? Ja sam Henry iz sela Wait. Obično ste nas poučavali u vašem ogranku subotnje škole prije trinaest, četrnaest godina. Ja sam Henry. Zar me se ne sjećate, pastore John?" Naravno da ga se sjećao! A dječak Henry je sada bio taj strašni terorist! Dok je pastor držao svoju ruku ispruženom, Užas se je počeo tresti poput lista na vjetru. Cijelo tijelo mu je podrhtavalo. Reкао je: "Sada shvatam. Sada razumijem. Prvi puta u svom životu sam ostao bez glasa. Glas mi je oduzet. Pokušao sam dati naredbu kada se vaš džip pojavio i skrenuo u jamu — naredbu mojim ljudima da vas ubiju. Ali nisam imao glasa. Oduzet mi je glas i govor. Dok sam gledao kotače kako se okreću na džipu, vidio sam dobro naoružane vojnike kako stoje oko vas. Vidio sam te vojnike još su na cesti bili uz vas. Nisu bili slični vojnicima koje obično srećemo." Nastavio je: "Sada shvatam. Te događaje koje ste nam obično pričali, te slike koje ste

obično pokazivali o vašem Bogu — o onim anđelima koje je vaš Bog slao." On se još uvijek tresao. "Sada shvatam. Ta bića koja su bila slična mjesecu i poput zvijezda su bili anđeli vašeg Boga! Oh, pastore John, što radite ovdje?" Kakvo uzbuđenje! Rekao mu je zašto se tu nalazi. I on je znao da ti moćni anđeli s neba još uvijek stoje upravo tamo pored njih. Jer se taj strašni ubojica, taj vješti čovjek koji je uništavao i ubijao još uvijek tresao! Razgovarali su dvije do tri minute i onda je Užas čuo da se kamioni približavaju. Rekao je:

"Pastore John da li se u kamionima nalaze vojnici?" "Da Henry, ali oni su pod mojom kontrolom. Njima ja zapovijedam." "Oh, oni će me ubiti!" On je saznao. Znao je da je za njegovu glavu obećana ogromna nagrada ali pastor ga je razuvjerio. "Danas tu neće biti nikakvog pucanja niti ubijanja. Bog i Njegovi anđeli tu su prisutni; neće biti ubijanja danas!" Kamioni su bili još uvijek na udaljenosti i pastor mu je rekao: "Prijatelju, danas si bio svjedokom divnog dokaza Božje ljubavi prema tebi. Ja nisam vidio te vojnike, te anđele koje si ti vidio. Ali znam da je samo jedan od tih anđela mogao uništiti tebe i tvoje ljude. Ali Bog te ljubi. Taj isti Isus o kojem si nekada slušao sjedeći pod drvetom u selu Wait prije petnaest godina još uvijek ti govori. Obećaj mi prijatelju, obećaj mi — Henry, da ćeš napustiti ovaj život uništenja, da ćeš poštovati i cijeniti ljubav Isusa koji je spasio tvoj život i želi ti darovati vječni život s Njime!" Još uvijek tresući se oklijevao je i pogledavao okolo. Pastor ga je pitao koliko je ljudi s njime u džungli i rekao mu je da ih pozove da dođu. Henry je zapovijedio da dođu i nekoliko tuceta teško naoružanih terorista je izašlo sa svih strana iz džungle. Nisu mogli razumjeti što se dogodilo njihovom oholom i ponosnom vođi koji je zgrabio ruku bijelog čovjeka — člana rase za koju su se zakleli uništiti. Gledali su ga okrutno i u očima im se vidjela smrt. Dok su se njegovi ljudi približavali, Užas je rekao:

"Koža ovog čovjeka je bijela, ali je njegovo srce isto kao i naše. On je naš prijatelj." Sabrali su se oko njega i on im je ispričao, kako je izgubio glas tj. zanijemio je, o vojnicima s neba i kako ga je pastor ohrabrio. Oni su svi mirno stajali i promatrali njihov susret. Zatim ga je pastor ponovo upitao: "Hoćeš li obećati da ćeš napustiti ovaj strašan život uništavanja i klanja?" I tada u prisutnosti svojih ljudi on je obećao! Trebalo je puno vremena da se vlada uvjeri da je Užas obraćeni čovjek. Vrhovni službenici su se uvjerali samo tada kada su vidjeli da se strašna vladavina terora potpuno stišala. Tada je izdan jedan drugi proglas koji je jasno govorio da je Užas sada kršćanin i da njegova glava više nije ucijenjena. Radio je to trubio u vijestima. Novinski naslovi su pisali o tome. A pastor John je zapamtio riječi svoga oca kada je još bio uplašeni desetogodišnjak: "Sine, naš Otac nebeski šalje svoje anđele da budu s nama. Sve će biti u redu."¹

Kakvo iskustvo! Ono nas podiže ravno u prisutnost nebeskih bića koji gledaju Božje lice! U ovom događaju vidim podsjetnik kako su anđeli stoljećima zaustavljali podignute ruke protiv Božje vjerne

djece. Ljudi su zanijemili. Oružje paralizirano. Mačevi polomljeni. Pištolji zakočeni ili nisu opalili. Svaki put kada su ruke anđela stajale između Božjeg naroda i njegovih neprijatelja.

I više od toga. U ovom događaju vidim ono što je pred nama — kada će služba anđela za nas biti stvarnija nego li ikada prije. Poslušajmo ove riječi sluge Božjega: "Nemoguće je shvatiti iskustvo Božjeg naroda koje će živjeti na zemlji kada se pomiješaju božanska slava i ponove se progonstva iz prošlosti. Oni će hoditi u svjetlosti koja dolazi s Božjeg prijestolja. Uz pomoć anđela postojat će neprekinuta veza između neba i zemlje."² Nemoguće je to opisati i shvatiti kako će to biti. Ali dozvolite mašti da to zadrži pred očima uma. Teškoće? Da. Progonstvo? Da. Suze? Da. Ali, anđeli dolaze i odlaze. Neprekinuta veza s nebom. Božanska slava je tu na zemlji. Anđeli neke vode do skloništa u planini. Zatvori poput palače. Špilje na zemlji sastanak s anđelima. Božje su svjetiljke sve upaljene. Nebo odavde do Oriona zapaljeno je svjetlošću doma!

I vidim u ovom događaju o Užasu predprizor dana slomljenih mačeva: "Nebeski stražari vjerni svom obećanju nastavljaju svoje straženje . . . Neprijatelji će u nekim slučajevima . . . pokušati da oduzmu život (onima koji drže zapovijedi). Ali nitko ne može proći pokraj moćnih čuvara koji su oko svake vjerne duše. Neki su napadnuti u svome trčanju od gradova i sela ali mačevi podignuti protiv njih slomit će se i pasti bez sile kao da su od slame. Drugi će biti odbranjeni (zaštićeni) od anđela u liku ratnika."³

Eto što događaj o Užasu za mene znači!

Ali zbog čega je služba anđela? Da li zato da bismo se mogli zabaviti — i momentalno zaplašiti — bljeskom njihovog sjaja i pričama njihove moći? Da li samo zato da nas održi u udobnosti i saznanju o njihovoj zaštiti dok idemo naprijed dodajući godine našem bivanju na ovoj planeti? Da li samo zato da nas održi zadovoljnim i sigurnim — na ovoj strani Jordana? Ne prijatelju. Jutro neće uvijek čekati. Bez obzira koliko smo zadovoljni sa stvarima na zemlji, "Kraj će doći brže nego što ljudi očekuju."⁴

U međuvremenu u ovom kratkom međuvremenu koje je još ostalo, vjetrovi iskušenja će biti žestoki, na našu vjeru će udarati ali je neće slomiti. Bura i oluje ugnjetavanja će prijetiti da nas nadvlada.

Ali Bog će još uvijek biti na prijestolju. On će poslati svoje anđele. I sve će biti u redu!

¹ Related to the author by Pastor Leonard Robinson, who is Pastor John in the story.

² Testimonies, vol. 9, p. 16.

³ The Great Controversy, p. 631.

⁴ Isto p.631.

Prevela: Aleksandra Pleško

Unos u kompjutor: Sanja Pleško

